

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVEN DEADLY SINS SERIES

An N.L.W Collection

Lust

A sin too tempting to deny.

IMOGEN WELLS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AN N.W.L COLLECTION

SEVEN DEADLEY SINS SERIES

IMOGEN WELLS

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Teşekkür](#)

[Yedi Ölümcül Günah Serisi](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2025

Lust

tarafından Imogen Wells

Yedi Ölümcül Günah Serisinin Bir

Parçası Tüm Hakları Saklıdır.

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar [Imogen Wells](#), herhangi bir Yapay Zeka (AI), üretken AI, büyük dil modeli, makine öğrenimi, sohbet robotu veya diğer otomatik analiz, üretken süreç veya çoğaltma programının bu yaratıcı çalışmanın herhangi bir bölümünü herhangi bir yolla (baskı, grafik, heykel, multimedya, ses veya diğer ortamlar) çoğaltmasına, taklit etmesine, remikslemesine, özetlemesine veya başka bir şekilde çoğaltmasına izin vermez.

Yazar, insanların sanatsal çalışmalarını kontrol etme hakkını desteklemektedir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar tarafından bilindiği üzere, yapay zeka tarafından üretilen görüntüler veya anlatılar kullanılarak oluşturulmamıştır.

Kapak Tasarımı:

Biçimlendirme: V.R

Biçimlendirme

ÖNSÖZ

Bu kitap bazı okuyucuların üzücü ve/veya saldırgan bulabileceği sahneler ve temalar içermektedir. İlerleyen sayfalarda açık seks, şiddet ve küfür içeren sahneler bulunabilir.

Yazar İngiliz'dir ve kitap boyunca İngiliz İngilizcesi yazım ve ifadeler kullanılmıştır. Emin olmadığınız herhangi bir kelime veya ifade varsa, lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

Imogen@imogenwells.com

BİRİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

Sıradan bir İncil daha alıp küçük yuvasına bırakıyorum ve insanların işlerini bitirdiklerinde İncilleri yerine koymalarının neden bu kadar zor olduğunu ilk kez merak etmiyorum.

Son sıranın sonundan kürsüye doğru ilerlerken babamın dinsiz düşüncelerim için beni uyardığını duyar gibiyim.

"Baba, işim bitti. Yemekte görüşürüz," diye sesleniyorum ve cevabını duymak için başımı eğiyorum ama ses gelmiyor. Muhtemelen kapısı kapalıdır ya da telefonla konuşuyordur.

Öfkeyle çantamı ve paltomu alıp koridordan ofisine doğru yürürken üzerime geçiriyorum, saatime bakıyorum ve zamanı görünce adımlarımı hızlandırıyorum. Tam tekrar seslenmek üzereydim ki babamın ofisinden gelen tanımadığım bir ses duydum. Kapı aralıktı ve dinlemek için durakladım. Burada kulak misafiri olduğumu bilseydi babam bana başka bir konuda ders verirdi.

"Vaiz 7:21-22, 'Başkalarının konuşmalarına kulak misafiri olma', Sydney."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim, Peder." Sesi derin bir gümbürtüydü ama hüznle karışıktı.

"Elbette, Roman. Ve lütfen, bir şeye ihtiyacın olursa, kapım her zaman açık."

Ayak sesleri yaklaşıyor ve yakalanmak istemediğim için ayağımı hızlıca yere vurarak yürüme taklidi yapıyorum, sonra da kapıyı iterek açıyorum.

Diğer taraftan bir oof sesi geliyor ve sert bir bedene çarparken ellerimi kaldırıyorum.

Kekeleyerek bir özür dilerken ellerim dirseklerimi kavırıyor. "Özür dilerim. I..." Ellerimin nerede olduğunu fark ettiğimde sözlerim kesiliyor, dirseklerimi tutarken bir adamın göğsüne yayılmış.

"Özür dilerim Roman. Bu benim kızım Sydney," diyor babam, Roman adındaki adam beni serbest bırakırken ve ben geri adım atıyorum. Başımı eğiyorum ama önce

Babam bana sitem dolu bir kaş çattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Sydney," diyor Roman ve ses tonunu hâlâ hüznü sarmış olsa da, şimdi öfkeye benzer bir şeyle birleşiyor. Başımı yüzünü görece kadar kaldırdığımda, bir zamanlar canlı bir viridyen yeşili olduğunu hayal ettiğim ama şimdi biraz donuk görünen yeşil gözlerle karşılaşıyorum. Güçlü, belirgin elmacık kemikleri ve küçük kavisine bakılırsa bir noktada kırılmış bir burun, ama en büyük gösterge köprünün üzerindeki yara izi. Başındaki şapka yüzünden saçlarını göremiyorum, bu da şüphesiz babamı kızdırıyor ama koyu renk saat beş gölgesi, saçlarının da aynı koyu tonda olduğunu düşünmemi neden oluyor. Uzun, geniş gövdesinin üzerindeki siyah ceket ve koyu renk kot pantolonuyla onu daha yakından tanıdıkça, ceketinin manşetinin altından sızan mürekkebi fark ediyor ve sol elinden aşağıya doğru izini sürüyorum. Bu manzara karşısında içimde hiç beklemediğim ama zevkli bir heyecan oluşuyor. Bu adamın koyu mürekkeple kaplı vücuduna dair düşünceler zihnimi istila ediyor. Babam konuşmaya başladığında bu günahkâr görüntüyü ve düşünceleri çabucak bir kenara itiyorum.

"Roman kasabaya yeni geldi ve yakın zamanda yaşadığı bir kaybın ardından cemaatimize katılacak."

Bu, daha önce sesinde duyduğum hüznü açıklıyor. Kimi kaybettiğini merak ediyorum, belki sevgilisini ya da karısını. Gerçi bana evlenip yuva kuracak bir tip gibi gelmiyor.

"*Yargılama, yoksa sen de yargılanırsın,*" diye fısıldıyor babamın sesi bilinçaltıma.

Başımı sallıyorum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum ve kaybınız için üzgünüm," diyorum ve sonra babama dönüyorum. "Gitmem gerekiyor. Zaten geç kaldım. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Pekâlâ. Akşam görüşürüz Sydney. Ve sakın geç kalma."

"Geç kalmam," diye sesleniyorum ofisten çıkıp koridorda hızla yürürken, nefin içinden geçip kapılardan çıkıyorum ve kaldırıma ulaştığımda sağa dönüyorum. Normalde on beş-yirmi dakika süren bir yürüyüşü yapmak için on dakikadan az vaktim var. Yine geç kalırsam Sheila hiç mutlu olmayacak. Ayrıca, geç kalmaktan nefret ederim.

Ana caddeye ulaştığımda kalabalığın arasına dalıp gidiyorum. Kasım ayındayız ve sokaklar Noel pazarlığı yapmayı ya da listelerini arkadaşlarından önce bitirmeyi uman alışverişçilerle dolu. Babamın her zaman Noel'in gerçek anlamı ve kapitalizmin onu ne kadar oburca, para kazanma amaçlı bir maskaralığa dönüştürdüğü konusunda söyleyecek birkaç sözü - gerçekten de öğütleri - vardır. Bana Advent'in üç hafta sonra başlayacağını hatırlattı bile.

Bir takvim açmaktan ve 1 Aralık'tan 25 Aralık'a kadar her sabah çikolata yemekten bahsediyorum.

Çalıştığım kitapçının kapısından içeri daldığımda terden sırlıslıklam olmuştum ama son yarım mili koştuğum için sadece iki dakika geç kalmıştum.

Ceketimi ve atkımı çıkarıp personel odasına doğru ilerlerken, bir müşteriye servis yapan Sheila ile göz göze geliyorum. Gülümsüyorum ve geç kalmamışım gibi el sallıyorum.

Deodorantımı alıp kendimi hızlıca tazeliyorum, sonra her şeyi dolabıma tikiştirip kapatıyorum ve Sheila önümde belirince kısa kesiyorum.

Bakışlarını tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve teslimiyet içinde gözlerimi indiriyorum.

"Bu hafta üçüncü kez geç kalıyorsun Sydney." "Biliyorum ve üzgünüm Sheila. Dışarısı çok çılgın ve-"

"Bahanelere ihtiyacım yok. Zamanı tutabilen güvenilir personele ihtiyacım var. Bunu sözlü uyarı olarak kabul et Sydney. Bir daha geç kalırsan, yazılı ve son bir uyarı olacak." Başımı salladım. "Düzenlenmesi ve yerleştirilmesi gereken bir yığın yeni kitap var. Eğer bir mucize olur da vardiyalı bitmeden bu işi bitirirsen, kontrol edilmesi, etiketlenmesi ve toplama kutusuna yerleştirilmesi gereken bir sipariş listesi var."

Sesimi bulup, "Elbette. Hepsinin yapıldığından emin olacağım." Ben konuşmamı bitirirken Sheila uzaklaşıyor, kendi kendine mırıldanıyor ve hiç şüphesiz beni şimdi işten çıkarabilmeyi ve bürokrasiyi unutmayı diliyor. Omuzlarım düşüyor ve personel odasından ıkıyorum. Bu en azından babamı mutlu ederdi. Bırakın bir kitapçıda çalışmamı, çalışmamdan hiç memnun olmamıştı. Bunun beni günaha sokacağında ısrar ediyor. Keşke bugünlerde ne tür kitaplar okunduğunu bilseydi.

Dükkânın arka tarafındaki küçük depoda, yeni kitapların bulunduğu kutuları öfkeyle karıştırıyorum. Zayıf olduğum, insanların beni ezip geçmesine izin verdiğim ve Tanrı'nın kadınların bu kadar uysal ve yumuşak başlı insanlar olmasını istememiş olabileceği hakkında mırıldanıyorum. Paspas. Aklıma gelen kelime bu.

Annemi hatırlamıyorum ve babam da biriyle çıkmadı, yani bildiğim kadarıyla çıkmadı. Hayır, ıkamaz. Kendini Tanrı'ya ve kiliseye çok adamıştı. Büyürken hayatımdaki tek kadın figürü babamın başkanlık ettiği cemaatin kadınlarıydı. Birkaç tane oldu ama on altı yaşımdan beri Londra'daki Mary Magdalene kilisesindeyiz.

Okulda ve üniversitede birkaç kız arkadaşım oldu ama çoğu uzak durdu. Partilere gitmesine izin verilmeyen bir kızla kim arkadaş olmak ister ki?

içki içmek, erkeklerle çıkmak. Yani dürüst olalım, hiçbir parti davetiyesinin başında değildim ve erkekler ya tuhaf olduğumu düşünüyor ya da beni bir meydan okuma olarak görüyorlardı. Beni ilk kimin öpeceğine, ikinci aşamaya kimin geçeceğine, benimle kimin seks yapacağına dair bahisler yapılırdı.

Bu nedenle büyürken kadın rol modelleri çok azdı. Ben babamın kadın versiyonu oldum. Hayatım okul, üniversite ve kiliseden ibaretti. Herhangi bir etkinlik her zaman dini takvimin etrafındaydı. Paul'le bu şekilde tanıştım ve aşık oldum. Aşkın bir versiyonu. Şimdi bunun aşk olup olmadığından emin değilim. Kesinlikle filmlerde gördüğünüz ya da okuduğunuz aşk değildi. Paul için de aşk değildi.

"Sydney, çay ister misin?" Cressida arkamdan sorarak beni irkiltti ve düşüncelerimi böldü. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Yine hayal mi görüyorsun?"

"Sadece düşünüyordum. Çay çok iyi olurdu, teşekkürler." Cressida gülümsüyor ve personel odasına geri dönüyor. Bu kutudaki son birkaç kitabı kontrol etmeyi bitiriyorum ve onları mağaza katına götürmek üzere el arabasına yüklüyorum.

Ben oraya ulaştığımda Cressida elinde çay bardaklarıyla dolu bir tepsiyle personel odasından çıkıyor.

"Senin için kapıyı tutayım," diyorum ve öne doğru ilerleyip mağaza katının kapısını açıyorum.

"Şerefe. Çayınız tezgahın üzerindeki 'umutsuz romantik' fincanda."

"Teşekkürler." O gittikten sonra kapının kapanmasına izin veriyorum ve çayımı almaya gidiyorum. Umutsuz romantik, ha? Evet, hiç sanmıyorum. Fincanımı masaya taşıyorum ve oturuyorum. Bir kutu bisküvi görüyorum, kendime yardım ediyorum ve bandırmaya devam ediyorum. Masanın üzerinde açık bırakılmış bir kitap gözüme çarpıyor ve bisküvimi kaldırırken kelimelerin içinde kayboluyorum...

Beni yatağa yatırıyor, kıyafetlerimi yırtıyor, kelimenin tam anlamıyla. Tişörtümü tek bir hamlede en alttan en üste kadar yırttığına ona küfrediyor ve hatta hırlıyorum.

"Hey!" diyorum, yüzünü ellerimle sıkıca kavriyorum. Onu orada tutmama izin veriyor ama ellerinin kotumu hızla çözerken başka fikirleri var. "Küçük çantamda çok fazla kıyafet yok, biliyorsun, bu yüzden belki de yırtma konusunda yavaş ol, ha?"

"Kıyafetleri boş ver Parker. Seni bütün gün çıplak bırakabilirim." Kot pantolonumu çekiştiriyor, ben de kıcımlı kaldırıyorum ki pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirebilsin. "Bu bana kolay erişim sağlıyor," diye inliyor, bacaklarını kaldırıyor ve burnunu tanga kaplı amımda gezdiriyor. Ben kalçalarını kaldırıp kendimi ona sunarken ve amım zonkladıkça kendi rahatlamamı ararken iniltisi hırıltıya dönüşüyor. Parmaklarını külotumun içine sokup bir tarafa çektiikten sonra başını indiriyor ve klitorisimi ağzına alıyor.

Bisküvimin yarısı bardağıma düşüp çayın kenarına sıçrayınca GERÇEKLIK bir gümbürtüyle GERI GELİYOR.

"Lanet olsun!" Bisküvinin kalanını hızla ağzıma atıyorum ve süzme tahtasından bezi alıp masayı ve fincanımın altını siliyorum. Bisküviyi çıkarmaya çalışmakla uğraşmıyorum. Şimdiye kadar fincanımın dibinde lapa haline gelmiş olacaktı.

Bezi duruladıktan sonra, kitaba geri dönmeyi reddederek tekrar oturuyorum. Az önce okuduğum erotik sözcükler yüzünden yanaklarımın kızarmasını ve bacaklarımın arasındaki titreşimi görmezden geliyorum. Kitabı kapattım, çayımı bitirdim ve işe geri döndüm.

Mesaim hızla geçiyor, ama o adamın kitaptaki kadına ne yaptığı düşünceleri zihnimi işgal etmeye devam ediyor. Sadece kadın benim ve adam Roman'a benziyor. Cinsel hazzı hiç yaşamamış değilim. Aslında, babam işleri ne kadar ileri götürdüğümü bilseydi, tamamen utanırdı. O kitabı daha önce okumuş olmam, benim düşüşümün gerçek derinlikleriyle kıyaslanamaz bile.

Kilise evlilik öncesi seks konusunda biraz daha hoşgörölü olsa da babam öyle değil. Kendini kocana saklaman gerektiğine, sadece evlendiğin adamla seks yapman gerektiğine inanıyor. Özellikle de evliliğin kutsal bir yemin olduğunu düşündüğü için. Hiç evlenmediği düşünüldüğünde garip ama Tanrı'yla ve göreviyle evli olduğunu savunuyor.

Paul ve ben takıldık ama hiç seks yapmadık. Ta ki ben onun sadakatsiz olduğunu öğrenene kadar. Sadakatsizliğini keşfettikten sonra, kendisine sunulan cazibeye karşı koyacak kadar güçlü olmadığını söylediğinde safça ona inandım. Dizlerinin üzerine çöküp ona ikinci bir şans vermem için yalvardığında, beni çok sevdiğini ve benim olmamı dilediğini söylediğinde, susamış bir köpek gibi yalayıp yuttum. Bir dahaki sefere aramızdaki şeyler ağırlaştığında, ona hazır olduğumu ve daha fazla beklemek istemediğimi söyledim. Bu yüzden kendime

ona. Aramız iyiydi ve üç ay sonra evlenme planlarımıza devam ettik.

Düğün günümüz geldi çatı. İnanılmaz derecede mutluydum ve babam da gururluydu. Ancak yeminlerimiz sırasında bir kadın Paul'ün bebeğini taşıdığını iddia ederek kiliseye dalınca her şey yerle bir oldu. Kalbim kırılmıştı. İnanamayacağım kadar utandım. Ve ona güvenerek kendimi özgürce ona teslim ettiğim için çok utanmıştım.

Babamı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Babamın gözlerinde böyle bir nefret görmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Paul ertesi gün kiliseyi ve kasabayı terk etti. Son duyduğumda evliydi ve yeni bir bebek bekliyorlardı. İçimdeki iyi Hristiyan onlara birlikte mutlu bir yaşam diliyor, ama içimdeki yeni ve sürekli baskı yapan isyankâr bir parça karmanın en kötüsünü yapacağını umuyor. Paul sadece ilk sahte aşk deneyimimden sorumlu olmakla kalmadı, aynı zamanda artık bakire olmadığım gerçeğinden de sorumlu. Ve son zamanlardaki tüm iffetsiz düşüncelerimin, artan merakımın ve tekrar seks yapma isteğimin nedeni.

Belki de babam haklıydı ve burada çalışmak gerçekten günaha sokuyor. Lanetlenmeye giden bir yol.

İKİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

Sheila'nın geç kalmama duyduğu öfke, vardiyamın başında belirlediği işleri bitirmiş olmamla ortadan kalktı ve Novel Notions'tan ayrılırken kendimi daha hafiflemiş ve işime devam edeceğimden emin hissediyorum. Dışarıda karanlık çöktü ve ben caddede yürürken hafif bir yağmur çiselemeye başladı. Neyse ki sadece on dakika uzaklıkta oturuyorum. Bu sabah şemsiyemi unuttuğum için fazla ıslanmayacağımı umuyorum. Bu umudum on iki dakika sonra sıırılsıklam olmuş paltomu ve atkımı çıkarıp salonun zeminine damlattığımda pencereden dışarı fırlıyor. Altımdaki giysilerim de daha iyi durumda değil ve soğuk, ıslak giysiler tenime yapışıyor. Hafif sisli bir çiselemeden nasıl daha fazla ıslanabildiğinizi hiç anlamamışımdır. Bir yerde yağmurda koşmanın yürümekten daha fazla ıslattığını okuduğumu hatırlıyorum. Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Hayatta bazı şeylerin mantığı yoktur.

Ceketimi ve atkımı salondaki askılara asıyorum ve damlayanları tutması için altlarına küçük bir el havlusu yerleştiriyorum, sonra da duş almak için koşarak yukarı çıkıyorum. Bu sabah bir duş almıştım ama kemiklerim üşüyor ve akşam yemeği için babama gitmeden önce ısınmam gerekiyor.

Dar kesim, diz boyu düz siyah bir elbise giydikten ve koyu kahverengi omuz hizasındaki saçlarımı kuruttuktan sonra bir Uber çağırıyorum. Babam taksi ya da Uber kullanmamdan hoşlanmıyor ama hala yağmur yağıyor ve akşam yemeği boyunca ıslak kıyafetlerle oturmak istemiyorum. Hafif bir kat uçuk pembe dudak parlaticısı sürmeyi henüz bitirmiştım ki telefonum çalıyor ve Uber'imın geldiğini haber veriyor. Bir çift siyah babet giyip aşağıya iniyorum, salondan diğer kuru montumu, şemsiyemi ve hala nemli olan el çantamı alıp çıkıyorum.

Paul ile ilişkim bittikten sonra evden taşındığımdan beri babam her hafta Pazar akşam yemeğini birlikte yememiz konusunda ısrar ediyor. Bazen de bugün olduğu gibi Cuma gününe ya da Cumartesi gecesine alınıyor. Babam yarın ilk iş olarak bir yere gidecek, bu artık daha sık rastlanan bir şey oldu.

Son zamanlarda. Her zaman konferanslara katılırdı, bu yeni bir şey değil, ancak son birkaç yıldır neden daha fazla olduğunu sorduğumda, bana kilisenin bugünlerde sürekli değiştiği ve güncel kalması gerektiği için olduğunu söyledi.

Hala beş yaşındaymışım gibi yabancılarla arabaya binmenin tehlikeleri hakkında ders almamak için Uber şoförüne beni babamın evinin hemen dışında bırakmasını söylüyorum. Şemsiyemi çekip açıyorum ve Uber uzaklaşırken üzerimde tutuyorum. Şemsiyenin, babama doğru son birkaç metreyi yürümeden önce yağmurda yürüyen biri için ıslak görünmesine izin vermek için birkaç dakika yerimde kalıyorum. Aldatıldığım için içimde küçük bir hayal kırıklığı oluyor ama kendimi Tanrı'nın hasta olmamı istemeyeceği argümanı ile teselli ediyorum. Çok zayıf ama elimdeki tek şey bu.

Dökme demir tokmağı kaldırıp birkaç kez sertçe vuruyorum. Dakikalar sonra kapı açılıyor ve babam her zamanki gibi siyah pantolon, siyah gömlek ve beyaz yakadan oluşan gündelik kıyafetini giymiş olarak karşıma çıkıyor. Şu anda kilisede olmayabilir ama asla mesaiden çıkmaz. Tanrı'nın işi asla bitmez, derdi.

Beni içeri almak için geri çekilirken saatine bakıyor. İçeri giriyorum, şemsiye dışarıda kalsın diye dönüyorum. Yıkıp portmantonun yanındaki şemsiye standına yerleştirmeden önce iyice sallıyorum.

Paltomu çıkarıp asarken "Beş dakika erken," diyorum.

"Çok komik evladım," diye cevap veriyor ve yüzümü ona döndüğümde nadir görülen bir gülümseme takınıyor. Babam ciddi bir adamdır ve daha az ciddi ya da kaygısız görüldüğü bir zamanı hatırlamıyorum.

Babamı mutfaka kadar takip ediyorum, orada bana içmem için mükemmel sıcaklıkta bir fincan çay uzatıyor. Fırındaki kızarmış tavuğu kontrol etmekle meşgul. Pazar günü olmamasına rağmen yine de rosto yemekte ısrar ediyor. İçimden gözlerimi deviriyorum.

"Yine mi kızarmış tavuk baba?" diyorum, artık boş olan fincanımı çalkalayıp lavaboya koyduktan sonra masayı hazırlamak için yer örtüleri ve çatal bıçakları topluyorum.

"Evet Sydney. Eğer burada benimle olmasaydın, sanırım berbat bir paket servis ya da mikrodalga fırın yemeği yiyor olurdun," diyor suçlayıcı ve onaylamaz bir ifadeyle.

"Yemek yapıyorum, biliyorsun baba. Birileri bundan emin oldu." Sözlerim şaka yollu ama içinde biraz sıcaklık da var.

"Uzun bir günün sonunda sağlıklı bir yemek hazırlayamazsan müstakbel kocan için iyi olmazsın."

Ve işte.

Onun bariz kadın düşmanlığına karşılık verme isteğimi bastırıyorum. Bu onun suçu değil. O böyle yetiştirildi ve kilise de kadının yerinin ev olduğu inancını pekiştirdi. Pa ile aynı fikirde olmadığım çok fazla şey yok ama bu kısa listenin başında geliyor.

Hemen konuyu değiştiriyorum. "Bu hafta sonu konferansınız ne hakkında?"

Tencereyi ocaktan kaldırıp bana dönmeden önce bir an duraksıyor. "Genç nesli kiliseye ve Tanrı'nın sevgisine nasıl teşvik edebileceğimize dair olağan tartışmalar."

Patatesleri süzerken başımı sallıyorum. "Peki bunu nasıl yapacağınız konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Birkaç fikrimiz var. Ama bu konuda konuşmayalım. Bana gününüzden bahsedin. İş nasıldı?"

Genelde bana vaaz vermekten çok mutlu olduğu ve hoşnutsuzluğunu belirtmek dışında işimle nadiren ilgilendiği için, onun bariz bir şekilde işten çıkarılması ve konuşmayı değiştirmesi karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Meşguldük. Ama yılın bu zamanında bunu beklemek gerekir."

"Hmmm." Suyu süzülmüş patates tepsisini tencere tutucusuna yerleştiriyor ve eziciyi alıyor. "Püre yapmak ister misin?"

"Elbette," diyorum, ayağa kalkıyorum ve işimle ilgili konuşmanın sınırının bu olduğunu varsayıyorum.

Sessizlik içinde çalışıyoruz, ben eziyorum, babam tabaklıyor, sonra o püreyi tabaklarken ben de sos yapıyorum. Dua ettikten sonra, lokmalar arasında aralıklı ve rastgele konuşarak yemeğimizi yiyoruz.

Ben masayı toplarken, babam bazı postaları toplamak için ofisine gidiyor. Büyük ihtimalle çöp, çünkü önemli olan herkesle adresimi değiştirdim. Döndüğünde bana uzatıyor ve ben de küçük yığına göz gezdiriyorum. Düşündüğüm gibi, çoğu çöpe gidecek, ama dikkatimi çeken bir mektup var. Eve döndüğümde daha detaylı incelemek üzere el çantama yerleştiriyorum.

"Gitsem iyi olacak. Yarın işe gitmeden önce yapmam gereken bazı şeyler var. Peder Swan her zamanki gibi bu hafta sonu da ayinlerinize katılacak mı?" Koridordan ön kapıya doğru yürürken soruyorum, babam da peşimden geliyor.

"Hayır, ne yazık ki rahatsız."

"Umarım ciddi bir şey değildir," diyorum ceketimin askılarını açıp üzerime geçirirken babama dönüp bakarak.

"İyi olacak."

Başka bir şey söylemiyor ve beni bu hafta sonu onun hizmetlerini kimin alacağını merak etmeye bırakıyor. Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, "Eminim Peder Stone Pazar sabahı yardımınızdan memnun olacaktır" diyor.

Peder Stone mu?

Babama kimden bahsettiğini sormadan evin telefonu çalıyor. "Bu telefona cevap vermem gerekiyor. Pazar gecesi döndüğümde seninle konuşacağım." Telefon çalmadan önce cevap vermek için acele etmeden önce eğilip başımın üstünden öpüyor.

Dışarı çıktığımda yağmurun durduğunu görüyorum. Saat dokuzu biraz geçiyor ve eve yürümeye karar veriyorum. Yolun yarısında yağmur yeniden başlıyor ve aynı anda şemsiyemi babamlarda unuttuğumu fark ediyorum.

Gökyüzüne bakıyorum, yağmur damlaları yüzüme sıcıyor. "Mesaj alındı."

Eve doğru yürürken ıslandım. Bunun için tek kelime bu.

Eve vardığımda rahat pijamalarım ve sıcak bir fincan çay en önemli önceliklerim oluyor ve televizyon izlemek için kanepeye kıvrılıyorum. Kanallar arasında geziniyorum ve her kanalda sevişen ya da seks yapan çiftleri gördüğüme yemin edebilirim. Kanal 4'ün flört programı *Naked Attraction*'da gözüme kestirdiğim bir penisin - delinmiş bir penisin - ardından televizyonu kapatıyorum.

Cinsellikle ilgili hiçbir şeyden kaçma ihtimalim olmadığından, bardağımı çalkalayıp yatağa gidiyorum.

Rüyalarım, hiç hayal etmediğim pozisyonlarda, yüzleri zevkle parlayan ve vücutları kıvranan, daha fazlasını isteyen çıplak erkek ve kadınların görüntüleriyle dolu. Sanki odada onlarla birlikteymişim gibi homurtularını ve inlemelerini duyabiliyorum. Dikkatim yatağın kenarında oturan çıplak bir kadına odaklanıyor, açık bacaklarının arasına bir adam yerleşmiş, adamın elleri kadının kalçalarını öyle sıkı kavıyor ki teni bembeyaz oluyor. Sırtı kavisli, bir eli onu dik tutmak için arkasındaki yatağa iniyor ve diğeri adamın başının üstüne geliyor, nefes nefese nefes verirken saçlarından bir avuç tutuyor. Başını geriye atıp ağzını açtığında, dudaklarından uzun bir inilti dökülüyor ve ardından delici bir çığlığa dönüşüyor...

Zevk içime işlerken, sırtım kavisler çiziyor, bedenim sarsılıyor ve o delici çığlığın bana ait olduğunu fark ediyorum. Elim kalçalarımın arasında ve kaygan bir ıslaklık parmaklarımı kaplıyor.

Elimi yanmışım gibi çekiyorum ve yataktan fırlayarak yorganı üzerimden atıyorum.

"Hayır, hayır, hayır." Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi dua etmek için birbirine kenetliyorum ve başımı eğiyorum. "Cennetteki Babamız, günahlarımı affet. Suçlarımı kabul ediyorum ve eylemlerimden ve düşüncelerimden tövbe ediyorum. Lütfen beni temizle ve bana merhametini ve lütfunu bahşet." Duayı üç kez tekrarlıyorum, her seferinde bağışlanma dilediğim için daha da acele ediyorum.

Dualarımı bitirdim ama Tanrı'nın affını kazanmak için yeterince şey yapmadığımdan emin olarak duş alıyorum ve cildimi kıpkırmızı olana kadar keseliyorum.

Yatak odama döndüğümde güneş doğmak üzereydi ve tekrar uyuma şansım kalmamıştı. Giyiniyorum, çiğ cildim yumuşak pamuktan tahriş oluyor ama bu adil bir ceza. Süpermarkete gitmeden önce zihnimi ve bedenimi ev işleriyle meşgul ediyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROMAN

Şişeyi elime alıp bir ağız dolusu bira içiyorum ve barın üzerine geri koyarken saatime bakıyorum.

"Yine beni mi izliyorsun, Ro?" diyor arkamdan gelen bir ses, bir el omzuma bir tokatla inmeden bir saniye önce. Şişeyi hâlâ dudaklarıma götürüyor olsaydım, buradan bir dişim eksik ayrılabilirdim. Blake önümdeki tabureyi sürükleyerek dışarı çıkarıyor ve kışını üzerine park ediyor.

"Zaman tutman berbat. Kendi cenazene geç kalacaksın."

"Hayır, kontrol ihtiyacın bunun olmasına asla izin vermez," diyor kıkırdayarak. Barmenle göz göze gelen Blake, sevimli bir adam, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, zaten beni tahrik etmeye çalışmıştı, iki bira daha sipariş ediyor, adamın yönüne zar zor bakıyor.

"Ee, ne diyorsun?" Barmen biraları her birimizin önüne koyarken Blake soruyor.

Blake'e cevap vermeden önce adama "Şeref," diyorum. "Kincaid hafta sonu için şehir dışında ve cemaatini bana emanet ediyor."

"O zaman satın aldı? Lanet olası güvenen aptal." "Kızıyla da tanıştım."

"Ve?" Blake soruyor, şişesi dudaklarında duraklıyor.

"Ve ne?"

Birasından bir yudum almadan önce, "Gerçekte de r e s i m l e r i n d e k i gibi hastalıklı bir tatlılığı var mı?" diye s o r u y o r .

Cevabımı düşünüyorum ama Blake benden önce tekrar konuşuyor.

"Tatlı, masum ve bakir Sydney Kincaid'e karşı ereksiyon olmuşsun." Gülüyor. "Seksi olacağını biliyordum ama bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Siktir git, Blake. Buraya onun için gelmedik," diyorum kararlılıkla.

"Tabii o da işin içinde değilse."

"Peki, tamam. Ama ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum ama vazgeçmüyor. "Ne olursa olsun, o şimdilik önemli değil."

"Peki, Pazar günü Mary Magdalene'in iyi insanlarına ne vaaz vereceksin?" Blake dudağını kıvrıarak hınzırca sırtarak soruyor.

"Senden bir adım öndeyim. Senin buraya gelmeni beklerken ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Beni bekletme." Blake göz kırpmıyor.

Sadece Blake'in sözlerimi duyabileceği kadar öne eğiliyorum ve kulağının kabuğunda nefesimi hissediyorum. "Ama seni diken üstünde tutmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Geri çekilmeden önce keskin nefesini duyuyorum. Ela gözleri karardı ve dilini alt dudağının ortasındaki halkanın üzerinde gezdirmek için duraksayarak dudağını yalıyor. Devam etmeden önce o dilin sikimin kenarında gezindiği bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor. "Sanırım bedeninin günahlarını hatırlatmaya ihtiyaçları var." İçkimi bitirip ikincisini alıyorum ve Blake yanımda gülerken yarısını yutuyorum.

"Keşke bilselerdi."

"Hmm, keşke."

"Her zaman bir kilisede sevişmek istemişimdir," diyor Blake, ses tonu bu fikirden duyduğu heyecanla katmanlanmış, taburede kayarken kendini ayarlamak için koltuk değneğini tutuyor.

"Lanet olası ahlaksız." Diyorum, ne ağzımı çeken gülümsemeye ne de bu fikir kafamda kök saldıkça sikime hücum eden kana engel olamıyorum.

Blake, "Beni başka türlü istemezdin," diye cevap veriyor ve haksız da değil.

Cumartesi gününü kilisede ^{geçirdim} ve günah çıkarmak isteyen herkese kendimi açtım; bu kişiler arasında kadın öğretmenine aşık olan genç bir delikanlı ve bir iş arkadaşını yanlış yargılayan otuzlu yaşlarının sonundaki bir kadın da vardı. Başka günahlardan nasıl kaçınacakları konusunda tavsiyelerde bulunduktan ve onlara dua ettikten sonra mutlu bir şekilde yollarına devam ettiler.

Bu noktada benim günahlarım affedilemez durumda ve böyle bir seçenek olsaydı bile pişmanlık ve nedamet göstermem gerekirdi. İkisi de bende yok. Kimse günahsız bir hayat yaşayamaz. Bu dünyada, bu fiziksel bir imkansızlık. Benimle kiliseye gelenler arasındaki fark, algıladığım günahlara ve yaşamayı seçtiğim yola sahip çıkmamdır. Tanrı geçmişte bana kesinlikle yardım etmedi ve şimdi de edebileceğine inanmıyorum.

Pazar sabahı benden hemen sonra orgcu geliyor ve hemen ardından Sydney Kincaid geliyor. Şeytanın inine girdiğinin farkında olmadan melek gibi görünerek içeri giriyor. Koridorda ilerlerken alçak topukları taş zeminde tıkırdıyor ve orgcu Prudence'a günaydın diyor. Gözleri, babasının yokluğunda görevlendirdiği adamı aramak için koridoru tarıyor, ancak ben arkadaki gölgelerde saklanıp, el çantasını ön sıraya yerleştirmesini ve ardından İncil ve ilahi kitaplarının bulunduğu kürsünün arkasındaki küçük bir dolaba geçmeden önce ceketini çıkarmaya devam etmesini izliyorum. Küçük bir kitap koleksiyonu toplayarak, her sırada aşağı doğru yürüyor ve giderken eksik İncilleri ve ilahi kitaplarını sıralıyor ve değiştiriyor.

Koyu renk omuz hizasındaki saçları, ince boynunu ortaya çıkaran bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış ve giydiği koyu renk pantolon vücudunu sarıyor. Üst kısmı krem rengi, uzun kollu, yüksek yakalı bir bluzla kaplı ve göğüslerinin kabarıklığı üzerine güzelce düşüyor.

Saklandığım yerin yanındaki sıradan çıkarken gölgelerin arasından sıyrılıp onu ürkütüyorum.

"Ah... şekerim," diye haykırıyor, bir eli göğsüne gidiyor. "Roman, ne..." Kıyafetime ve beyaz yakama bakarken sözleri kesiliyor. İkiyle ikiyi bir araya getirdiğinde gözleri biraz kısılıyor. "Siz Rahip Stone musunuz?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyor.

"Öyleyim. Seni tekrar görmek güzel Sydney." Ses tonumu herhangi bir titreşimden uzak tutuyorum ve yüzümü ifadesizleştiriyorum. "Baban bugün ihtiyacım olursa bana yardım etmek için burada olacağından bahsetmişti."

"Her Pazar buradayım." Yanıtında küçük bir kırgınlık belirtisi var, sanki durum öyle değilmiş gibi. "İncilleri ve ilahi kitaplarını yerleştirdim, eksik olanların yerine yenilerini koydum. Yardım istediğin başka bir şey var mı?"

Sözlerinde gerginlik seziyorum ve benim yanımda kendini rahatsız hissetmesi hoşuma gidiyor. Aletim seğiriyor ve bana bir yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyor... kelimenin tam anlamıyla!

Bu düşünceyi bir kenara iterek, "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar. Tören için kalacak mısınız?" Tüm sağduyuma rağmen bir adım öne çıkıp önünde duruyorum ve ellerimi siyah pantolonumun ceplerine sokuyorum.

Bu kadar yakinken göz temasını korumak için başını yukarı eğmek zorunda kalıyor. "Elbette." Ses tonu boğuk ve bunun aç mı yoksa başka bir şeyin göstergesi mi olduğundan emin değilim.

Her iki durumda da, buna göre hareket etmeyi reddediyorum. Kokusunu duyduğumda işim biraz daha zorlaşıyor. Tropikal, tatlı, hindistan cevizi kokulu bir şey. Onunla tanıştığım ilk gün aldığım kokunun aynısı ve günün geri kalanında benimle kalan, ellerinin dokunduğu yerlerdeki kıyafetlerime yapışan bir koku.

Geri adım atarak gülümsüyor. "Tamam, peki... Çay!" diye geveliyor. Boğazını temizleyerek tekrar deniyor. "Bir fincan çay yapacağım. İster misiniz?" Başparmağıyla omzunun üzerinden arkadaki küçük mutfak işareti ediyor.

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim." Başını sallıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Onun beceriksizce söylediği sözler karşısında kendimi tuttuğum gülümsemenin serbest kalmasına izin verdim. Yeniden ortaya çıktığında daha iki adım atmıştım ki. O sormadan, "Tek şekerli beyaz lütfen" diyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor ve tekrar gözden kayboluyor.

Çayımı getirdiğinde servis notlarımın üzerinden geçiyorum. Yanımdaki sıraya koyup başımı kaldırmadan teşekkür ediyorum. Sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi bir an tereddüt ediyor ama fikrini değiştirip birkaç sıra önümdeki el çantasına yöneliyor. Kendi fincanını yere bırakıp bir telefon alıyor ve bacak bacak üstüne atarak oturuyor. Notlarımı unutmuş bir halde, baktığı şeyle yakından ilgilenmesini, bacağını sallamasını ve dudağını ısırmasını izliyorum.

Bir iniltiyi bastırıyorum ve bunun yerine fincanımı alıp bir yudum almak için dudaklarıma götürüyorum. Sıcak sıvı yakıyor ama yutuyorum, dikkatimi bu kadar kolay çekebilmesine kızıyorum. Babasının kim olduğu düşünüldüğünde onunla ilgilenmemeliydim. Ama kendime engel olamıyorum. Gözlerim -ve vücudumun diğer kısımları- aynı fikirde değil.

Notlarımı toplayıp ayağa kalkıyorum ve insanlar gelmeden önce biraz zamana ihtiyacım olduğu için dışarı çıkıyorum. Sydney'in erken gelen cemaat üyeleriyle başa çıkabileceğinden eminim. Bardağımı mutfak lavabosuna boşaltıyorum. Ellerimi tezgâha dayayıp başımı öne eğiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Kendimi kontrol altına alarak tezgahdan uzaklaşıyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum ve hayatımın performansını sergilemeye hazırlanıyorum. İkna edici olmalıyım yoksa tüm bunlar boşa gidecek.

Blake ayının ortasında içeri giriyor, son sıradaki yaşlı bir çiftin yanına oturuyor ve bana genişçe gülümsüyor. Sydney onun girişini kaçırmadı. Gözleri onu takip ediyor ve oturduktan sonra bir dakika daha onun üzerinde kalıyor. Ayinin geri kalanında bakışlarının birkaç kez Blake'e, oradan da bana kaydığını fark ediyorum ama dikkatimi ondan başka herkese veriyorum.

Ayin bittikten sonra kapının önünde durup vedalaşıyorum ve insanlar çıkarken onlarla sohbet ediyorum. Birkaçı Rahip Kincaid'in nerede olduğunu soruyor ama çoğu benimle ilgileniyor. Kim olduğumu, nereden taşındığımı. En sevdiğim ise evli olup olmadığım, özellikle de genç kadınlar arasında. İnsanların bu kadar meraklı olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, özellikle de Tanrı'nın dedikoduyu kınadığı düşünüldüğünde.

Evet, ev ödevimi yaptım. Dindar bir evde büyümenin yardımı oldu tabii. Ta ki sık sevdiğimi öğrenene kadar. Arada sırada bir parça amcığa aldırış etmediğimi açıklamak için etrafta dolaşmadım. Gerçi bu bir şeyi değiştirmezdi. Ailem tam bir homofobik ve bu yüzden yıllardır onları ne gördüm ne de konuştum. Tek sebep cinselliğim değil. Hayır, burada olmak diğer sebep.

Bana karşı hisleri ne olursa olsun, bunu onlar için yapıyorum. Artık gençleşmiyorlar ve ölmeden önce huzuru hak ediyorlar. Ben de Annabel için adalet istiyorum.

Son birkaç kişi mutlu bir şekilde sohbet ederek kilise alanından çıkarken içeri girdiğimde Blake'i Sydney ile sohbet ederken buluyorum.

Orospu çocuğunun uzak duramayacağını biliyordum. Onları görmezden gelerek koridorda ilerlerken Blake bana seslendi.

"Peder Stone, sizinle kısa bir konuşma yapmayı umuyordum," diye seslendi Blake. "Özel olarak," diye ekliyor ben onlara doğru dönerken. Sydney onun yanında duruyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek, "Elbette" diyorum. Sırtımı dönüyorum ve Sydney'den ayrılarak arka ofise doğru yürümeye başlıyorum. Ayak sesleri arkamdan geliyor ve görüş ve duyuş mesafesinden çıkar çıkmaz dönüp Blake'le yüzleşiyorum.

"Burada ne halt ediyorsun? Kiliseden uzak duracağın konusunda anlaşmıştık."

"Hayır, bunu sen söyledin. O şartları asla kabul etmedim. Ayrıca, kendim görmek istedim." Nefesini dışarı üfledi. "O bir şey."

"Hayatımı sikeyim!" Koridorda ilerlemeye devam etmeden önce haykırıyorum, Blake de arkamdan geliyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

"Bu bir papaz için çok fazla küfür. Kefaret olarak, bence dizlerinin üzerine çökmeli ve beni emmelisin-"

"Bu cümleyi sakın bitirme Blake, Tanrı yardımcım olsun," diyor Ro, girdiğimiz küçük ofiste yüzüme doğru dönerken. Kapıyı çarparak kapatıyor ve masaya doğru ilerliyor, bir yığın kadar rahat görünen sert, yüksek arkalıklı sandalyeye oturuyor. Hiç böyle bir şey yaşamamış olsam nasıl bir şey olduğunu bilemezdim ama...

"Dalga geçmenin sırası değil Blake. İlişkimizi nasıl açıklayacaksın?"

Dikkatle ilerleyip masanın etrafından dolanıyorum, gözlerimi ondan ayırmıyorum. Önünde duruyorum ve yarı yarıya masaya oturuyorum.

"Ona her gece kıcımlı okşamayı ne kadar çok sevdiğini söyle," diye şaka yapıyorum, bunun onu kızdıracağını bile bile. Ama onu kızginken seviyorum - gerçek anlamda ve duygusal olarak.

Sandalyeden kalkıp çenemi kavradı, gözleri öfkeyle parlıyordu ama konuşmadan sözünü kestim.

"Hey, seninle dalga geçiyordum." Yüzünü avuçluyorum, çenesinin gıdıklanmasının ve avucuma değen kıllarının tadını çıkarıyorum. "Özür dilerim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sadece deniyordum ki-"

"Beni seni kilisede becerecek kadar delirtmek mi?" diyor, gözleri dudaklarıma kayarken parmakları çenemde sıkılıyor.

"Ölmeden önce yapılacaklar listesinde." Düşüncesi bile sikimi kaldırıyor ama şimdi sırası değil. Çok gergin ama daha sonraya kadar beklemek zorunda. Ona bir öpücükle yetineceğimi söylemek üzereydim ki dudakları dudaklarıma yapıştı. Anında açılıyorum, içeri girmesine izin veriyorum, doymasına izin veriyorum. Vücudunu benimkine bastırıyor, sert uzunluğu benimkine sürtünüyor. Sikimin ucundan prekum sızıyor ve bir inilti çıkarıyorum. Hareketsiz kalmak, vücuduna sürtünmemek ve çok ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi elde etmek için içimdeki her şey gerekiyor.

Dudaklarımız hâlâ birbirine değerken öpüşmeyi kesiyor ve "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin" diye fısıldıyor.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum. Ayak sesleri koridorda yankılanırken gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor. Ro geri adım atıyor ve ben de hızla masanın diğer tarafına geçip kalkmış sikimi saklamak için boş bir sandalyeye oturuyorum. Ro tam otururken kapı çalınıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor ve bir saniye sonra kapı açılırken Sydney beliriyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama veda etmeden gitmek istemedim," diyor odanın içine doğru adım atarak. Başımı çevirip omzumun üzerinden ona bakıyorum. Yanaklarında hafif bir kızarıklık var, daha önce fark ettiğim çillerin altını çiziyor, bu benim horozumu yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor. Aslında, tam tersi. Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor, sonra tekrar Ro'ya dönüyor.

"Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim."

"Elbette," diye yanıtlıyor. Bana dönerek, "Seninle tanışmak güzeldi Blake," diye ekliyor.

"Seninle de Sydney." Gitmeye hazırlanıyor ve ben kendime engel olamıyorum. Sandalyemden sıçradım, ereksiyona lanet olsun. "Bekle, Sydney." Duraklıyor, sonra bakışlarını yavaşça yerden kaldırıp kapüşonlu gözlerinin altından bana bakıyor. Arzuyla parlayan gözler. Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor nazlı nazlı. Ve onun masumiyeti, zaten sertleşmemiş olsam bile beni sertleştirecek.

"Hiç de değil. Bir ara benimle bir şeyler içmek için buluşmaya evet demeni umuyordum." Ro'nun bakışlarından kafamın arkasına bir yanık saplanıyor. Bu planımızın bir parçası değildi, yani değildi. Ama bu daha mükemmel olamazdı. Onu ikna ettiğimde Ro'nun da geleceğini biliyorum.

"Oh." Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ağzı mükemmel bir şekilde O. "Erm..." Gözlerini hızla benimkilere geri getirmeden önce yere bakıyor.

"Seni daha yakından tanımayı gerçekten çok isterim," diyorum beni reddetmenin eşiğinde olduğunu hissettiğimde. Anlaşmayı mühürlemek için ona özel gülümsememi veriyorum - Joey Tribiani'nin "Nasılsın"ına eşdeğer bir gülümseme. Ve aynen böyle düşüyor.

"Tamam. Bu çok hoş olurdu."

"Telefonunuz var mı?" Arkamdaki huysuzu görmezden gelirken memnuniyetimi belli etmemek için sesimi alçaltarak soruyorum. Bana sonra teşekkür edecek. Sydney el çantasını karıştırıyor ve cep telefonunu çıkarıyor.

"Aç şunu," dedim ve elimi uzattım. Dediğimi yaptı, sonra teslim ediyor. Talimatları bu kadar kolay takip etmesini gerçekten seviyorum. Parmakları lezzetli bir kıvılcımla benimkilere değiyor. Numaramı ekleyip aratışuna basıyorum. Bir saniye sonra telefonum cebimde çalıyor ve aramayı iptal edip telefonu ona geri veriyorum.

"Yeri ve zamanı ayarlamak için seni sonra ararım."

"Tamam," diyor sessizce, telefonunu çantasına geri koyuyor, sonra garip bir şekilde Ro'ya hoşça kal demek için yanımdan geçip odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Yüzüme *krem rengi* bir gülümseme yerleştirmiş *bir kediyle* arkamı dönerek Ro'nun gazabını bekliyorum. Bakışlarıyla karşılaştığımda öfkesi çok güzel bir şekilde yıkıcı oluyor.

Yaptıklarımın dolayısı beni azarlamak için ağzını açtığında bir elimi kaldırıyorum. Bir kulağımı kapıya çeviriyorum ve Sydney'in ayak seslerinin uzaklaşmasını dinliyorum.

"Kafamı koparmadan önce, iyi bir nedenim var."

"Aletini ıslatmaya ihtiyaç duymak, yok etmeyi planladığım adamın kızıyla yatmak için geçerli bir neden değil."

"Biz. Biz yok etmeyi planlıyoruz, Ro," diye hatırlatıyorum ona elimle aramızda bir fiske vurarak. "Bu doğru olsa da, zevkli bir bonus olurdu." O kendini tamamen kaybetmeden devam etmek için acele ederek, "Babasının geçmiş hakkında hiçbir şey bilmediğini ve çok masum olduğunu varsayarsak, değerli kızını bozmanın ne kadar büyük bir darbe olacağını hayal et." diyorum. Bunu bir dakika bekletiyorum. "Bunun dışında, artık cep telefonu numarasına sahibim ve onu takip edebilirim."

Ro bir elini yüzündeki tüylerin üzerinde gezdiriyor, hâlâ bana öldürücü bir niyetle bakıyor. "Plan bu değildi, Blake."

"Biliyorum ama bir düşünsene. Sydney Kincaid'i kirletirken ne kadar eğlenebileceğimizi ve babasının itibarını yerle bir edebileceğimizi düşün."

Ro'nun gözleri karardı ve onu yakaladığımı anladım. Kontrolü sarsılmaz olan adam, Amos Kincaid için bir anlam ifade eden her şeyi yok etme fikrine karşı koyamıyor.

Sydney kelimenin tam anlamıyla masum olabilir ama gerçek niyetimizi bilmesine gerek yok. Ve asla yapmayacak. Amos yok edildiğinde, Ro ve ben hayatlarımıza geri döneceğiz ve Sydney de

babasından kurtulduğu ve onun gerçekte kim olduğunu öğrendiği için daha iyi.

Lanet olası bir katil
tecavüzcü. "Biz mi?" diye
soruyor.

"Evet, biz. Cazibeni kullan ve o kız ayaklarımızın dibine düşsün. Gözlerindeki ilgiyi görmediğini mi söylüyorsun? Kesinlikle gördüm."

"Hayır, gördüm. Tıpkı geçen gün onunla tanıştığımdaya gördüğüm gibi. Ellerini üzerime koyduktan sonra külotunu kremlediğine eminim. Çok güzeldi. Bu ve-"

"Yanaklarının kızarması. Mmmm. Evet, gördüm," diyorum, utanmadan sertleşmiş sikime bastırarak ve günün geri kalanında nasıl sertleşmiş bir halde dolaşacağımı merak ederek. Çünkü Ro'nun acımı dindirmeyeceğini biliyorum.

Ro'nun gözleri aletimi sıkarak elime kayıyor. "Sorun mu var?" diye soruyor, gözlerinde hınzır ve bilmiş bir parıltıyla.

"Teklif mi ediyorsun?" Sırıyorum ve hâlâ sandalyesinde oturduğu yere doğru yürüyorum. Sandalyeyi geriye ittiğinde, elinin kendi aletini ayarladığını görüyorum. Görünüşe göre hislerimiz karşılıklı. Bu gece eğlenceli olacak.

"Aynen öyle. Gecikmiş haz, Blake." Ayağa kalkıyor, göğsü benimkiyle buluşana kadar yaklaşıyor. "Sana daha sonra ne yapacağımı düşünürken aletinin bütün gün pantolonunun içinde zonklamasını sağlamak bana çok zevk verecek," diye fısıldıyor, pantolonunun üzerinden beni kavırıyor ve hafifçe sıkarken benden bir inilti çıkarıyor. Boynuma eğiliyor, dudakları sıcak tenimle buluşuyor ve tişörtümün yakasına kadar öpücükler bırakıyor. Saçlarını kavramak için elimi kaldırıyorum ama ben elimi uzatmadan başını kaldırıyor. "Şimdi, şimdi, bunların hiçbirisi," diye geveliyor, sesi derin ve zengin, kontrollü bir arzuyla dolu.

"Sen bir piçsin."

"Biliyorum. Daha sonra minnettar olacaksın. Söz veriyorum." Dudaklarını sert bir öpücük için benimkilere yaklaştırıyor, kendini fazla kaptırmadığından ve övündüğü o sıkı kontrolü kaybetmediğinden emin olduktan sonra geri çekiliyor, sandalyesine geri oturuyor ve masanın üzerindeki büyük bir günlüğe uzanıyor.

"Siktir," diyorum, Ro'nun kahkahaları arkamda yankılanırken kendimi yeniden ayarlıyorum.

Kilisenin girişinde birkaç dakika bekledim ve aletimin toplum içinde olmak için kabul edilebilir bir seviyeye yumuşamasını bekledim. Yolda kükreyen bir aletle yürümek -çok görünür bir aletle-

Kamuya açık bir yerde uygunsuzluk suçlamasına giden en hızlı yol. Sapık bir teşhirci olarak etiketlenmek istemememiz bir yana, eski faturanın bizi çok yakından incelemesine de ihtiyacımız yok.

Sydney'i de işin içine katmanın en iyi fikir olduğunu düşünmemin bir başka nedeni. Aslında kastettiğim şey yatağımız. Onu tatlı tutmak ve yaptığımız şey yerine tamamen inmeye odaklanmak bir kazançtır.

Ro ve ben karışıma ilk kez küçük bir kedi eklemiyoruz. İkimiz de biseksüel olduğumuz için en mantıklısı bu. Her iki dünyanın da en iyisi. Bazıları ilişkimizi alışılmadık bulabilir ama bizim için uygun olan bu. Ve ne kadar çok heteroseksüel kadının iki erkeğin sikişmesini izlemeyi çok seksi bulduğunu bilerseniz şaşırsınız, genellikle birimiz onu sikerken.

Tanrım! Düşünce tarzım boxerımın içindeki duruma yardımcı olmuyor. Zihnim bu kadar açık bir şekilde çukurdayken ve Pazar günü olduğu için işim yokken, yeni bir kitap havasında olduğuma karar veriyorum, pis bir şey ve kitapçıya doğru gidiyorum.

Sydney'nin kitapçısı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

"Sydney." Bir şey koluma dokunuyor ve beni ürkütüyor. Cressida, "Özür dilerim, seni zıplatmak istememiştim," diyor. "Bu bayana romantizm bölümünü gösterebilir misiniz lütfen? Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Cressida eliyle sırtını sıvazlayarak ve parlak bir gülümsemeye önümdeki genç kadını yönlendiriyor. Büyük *olasılıkla ışıklar açık ama evde kimse yok* davranışımı ve bugün tamamen dikkatsizliğimi telafi etmek için.

Yüzüme abartılı bir gülümseme yapıştırıyorum, şeytani bir kütüphaneci gibi göründüğümünden eminim. "Özür dilerim. Beni takip edin isterseniz." Kadının bir adım önünde yürüyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve soruyorum, "Aradığınız özel bir şey var mı?"

"Şey... bilirsiniz işte, sıradan bir romantizm."

Beni ikna etmeye çalıştığı kabarık Hallmark romantizmini aramadığını düşünmeme rağmen başımı sallıyorum. "Aklında belirli bir yazar var mı?"

"Birkaç tane," diye cevap veriyor mahcup bir şekilde, belli ki bu bilgiyi vermek istemiyor.

"Tamam," diyorum ve bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazla romantizmle dolu rafların önünde duruyorum. Neredeyse her hafta buraya gelen birkaç sıkı okuyucunun doymak bilmezliğine bir göz atmış olsam da, bu ifadenin yalan olduğunu söyleyebilirim. Yüzümü ona dönerek devam ediyorum: "Romantizm burada başlıyor ve"-kolumu uzatarak tüm bölümü göstermek için yavaşça dönüyorum-"şurada bitiyor. Eğer bulamadığınız bir şey olursa, gelip beni tezgâhta görün, ben sizin için bulurum."

"Harika. Teşekkür ederim." Ben geri adım atıp ondan uzaklaşırken o, benim duygusal romantizm dediğim rafların ilk bölümüne doğru adım atıyor. Tezgâha doğru yürürken arkama bakıyorum ve onun daha küçük olan karanlık romantizm bölümüne geçtiğini görüyorum. Küçük diyorum, ama geçen yıl

iki katına çıktı. Cressida'ya göre bu BookTok sayesinde olmuş. Amazon bile BookTok'un en çok satanları için bir başlık eklemiş.

Yüzümü öne doğru çeviriyorum ve sert bir şeye çarpıyorum. Eller belime sarılıp düşmemem için sıkıca kavrarken nefesim sert bir şekilde dışarı çıkıyor.

Parmaklarımın belime değdiği yerdeki karıncalanmalarla üzerimdeki ellerin farkına varıyorum. Kafamı kaldırdığımda, dükkânın parlak ışıkları altında parlayan, bronz benekli bir çift ela gözle karşılaşıyorum ve bir an için onların içinde kayboluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Blake ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

"Aman... Er..." Kekeleyerek ellerimi Blake'in bileklerini belimden kavrayacak şekilde aşağı indiriyorum. Aşağı doğru baskı uygulayarak ellerini çekmesini işaret ettiğimde parmakları bir anlığına kasılıyor.

"Özür dilerim," diyorum kendimi kontrol altına alarak. "Burada ne yapıyorsun?" Sözlerim amaçladığımdan biraz daha talepkâr ve suçlayıcı çıktı.

Kıkırdıyor. "Kitap alıyorum diyebilirim. Bu çok mu belirsiz?" Gözlerim, dili alt dudağının üzerinde yuvarlanırken oluşan halkaya takılıyor ve hızla tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. Gözlerini mizah dolduruyor ve parlak, geniş bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

"Kitap mı alıyorsun?" Bu fikri karşımdaki adamla ilişkilendirmeye çalışarak tekrarlıyorum.

Sanki dünyanın en büyük sırrını açıklayacakmış gibi yakınımaya eğiliyor. "Burası kitapçı, değil mi?" Geri çekilirken sıcak nefesi yanağımı gıdıklıyor.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve Blake'in üzerimdeki etkisini ele veren pembe bir renk aldıklarını hayal ediyorum. Gözlerimi deviriyorum. "Ve sen de tesadüfen bu kitapçıyı mı seçtin?"

Blake ellerini ceplerine sokarak, "Burada bana yardımcı olmaktan mutluluk duyacak bir bayan olduğunu duydum," diye cevap veriyor.

Burada çalıştığımı nereden bildiğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Ben sormaya fırsat bulamadan Sheila yanıma yaklaştı.

"Sydney, her şey yolunda mı?" Koyu renk kot pantolonu ve düz beyaz tişörtüyle Blake'i tarıyor. Tam olarak kilise kıyafeti sayılmaz ama ben kimim ki insanların kiliseye giderken ne giydiğini yargılayayım. Ve neden orada olduğunu yargılamamaya çalışıyorum. Kitap okuyan ya da kiliseye giden bir tip değil - eğer birini görünüşüne göre yargılayacak biri olsaydım.

"Her şey yolunda. Bu beyefendi..." Boşluğu doldurması için Blake'e bakıyorum.

"Suç. Özellikle gerilim." Blake bana göz kırpmıyor. "Aksiyon, cinayet ve belki biraz da se-"

"Bu taraftan," diye araya giriyorum, Blake sözünü bitirip Sheila'nın yüreğini ağzına getiremeden. Son derece uçuk romantizm ürünleri satan Novel Notions'ın sahibi olabilir ama Sheila bazılarının namuslu diyebileceği biri. Yürümeye başlıyorum ve Blake'in beni takip etmesi için mesajı almasını umuyorum.

Aldı da.

"Orada söylediğim bir şey mi var?"

Polisiye romanların olduğu yere gelene kadar cevap verme zahmetine girmiyorum. Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Evet, onun gibi bir şey. Soldakiler bizim daha *açık* polisiyelerimiz. Umarım aradığınızı bulursunuz. İzninizle."

"Hey," diyor Blake, kolumdan tutup gitmemi engelliyor. "Nereye gidiyorsun?"

Çıplak kolumdaki parmaklarının sıcaklığını görmezden geliyorum. "Yapacak işlerim var. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, eminim diğer kızlardan biri sana yardım edebilir." Blake'in beni tutuşuna bakıyorum ve sonra gözlerim sessiz bir soruyla onunkilerle buluşurken kaşlarımı kaldırıyorum.

Kaşlarını çatıyor ama gitmeme izin veriyor ve ben de aceleyle çıkıyorum. Personel odasına ulaştığımda maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım ve tenim nemliydi. Blake'e davranış şeklimden dolayı yaşadığım hayal kırıklığı ve onun üzerimde bu kadar etkisi olmasına rağmen böyle bir tepki verdiğim için duyduğum öfkenin birleşimi.

Babam çok öfkelenirdi. Bir müşteriyle konuşma şeklimi duysa Sheila da öyle yapardı. Büyük su şişesinin yanındaki tutucudan tek kullanımlık bir bardak aldım ve ağzına kadar doldurdum. İçimde yanan ateşi söndürmeye çalışarak buz gibi soğuk sıvıyı kana kana içiyorum.

Benim neyim var böyle?

Daha önce bir erkeğin yanında hiç bu kadar zorlanmamıştım, hele hele iki erkeğin yanında hiç. Belki de bir hastalığa yakalandım ve bu yüzden kendimi bu kadar ateşli hissediyorum.

Bardağımı yeniden dolduruyorum ve sesler bana ulaştığında içmeye başlıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Suzi, çok sıcaktı. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım." Sesi alçalıyor ve fincanımı süzme tahtasının üzerine koyup parmak uçlarımla kapıya doğru ilerliyorum ama gözden uzak duruyorum. "Bize katılacak birini aramamızı bile önerdi... bilirsin, yatak odasında."

Bir nefes sesi duyuyorum, sonra Suzi diyor ki, "Aman Tanrım. Bunu yapacak mısın?" Onlar dışarıda duraksarken ben kapıdan geri çekiliyorum.

"Birini aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Yine de yalan söyleyemem, sikilme fikri-"

Tökezleyerek geri çekiliyorum ve masanın üzerindeki fincanı yere düşürüyorum. "Lanet olsun!" Mırıldanıyorum ve lavabonun altından faraş ve fırçayı almak için acele ediyorum.

Kırılan porselenleri süpürmek için çömeldiğimde kapı açılıyor.

"Syd, iyi misin?" Cressida, Suzi ile birlikte içeri girerken soruyor.

Kafamı kaldırdığımda **a r a l a r ı n d a** sorgulayan bir bakış geçtiğini fark ediyorum.

Şimdi duyup duymadığımı merak ediyorlar.

Oh, duydum.

"Evet. Geçerken elimle vurdum," diyorum ve sözlerimin yalan olduğunu görmemeleri için gözlerimi tekrar dağınıklığa dikeyorum. Odadan kaçma hevesiyle kırık bardağı hızla süpürüyorum. Faraşı ve fırçayı yerine koyduktan sonra, endişeli bakışlar atan Cressida ve Suzi'nin karşısına geçiyorum.

"Yani..." Suzi başlıyor, sonra gözleri boynuma inince duruyor. "Boynuna ne oldu?"

Elim otomatik olarak boynuma uzanıyor ama orada ne olduğunu biliyorum. Hatırladığım kadarıyla ne zaman utansam ya da sinirlensem kızarıklık oluyor. Sanki bu sadece utancımı artırmıyor ve istenmeyen dikkatleri daha da çekmiyor.

"Alerjik reaksiyon!" Ağzımdan kaçırıyorum. Bu bariz yalan ağzımdan kolayca kayıyor ve umarım bunu sorgulamazlar. Tabii ki o kadar şanslı değilim ve beş dakika içinde iki yalan söylediğim için karma beni kışkırtıyor.

"Lanet olsun! Ambulansa ihtiyacınız var mı? Bekle, bende antihistaminik var. Anafilaktik şoka girebilirsin," diye saçmalıyor Suzi, baş döndürücü bir şekilde volta atarak.

Panik atak için ambulansa ihtiyacı olanın Suzi olmasından endişelenerek, yalanlarımın ve başka bir konuşmaya kulak misafiri olmanın suçluluğunun ağırlığıyla başımı açık avuçlarımın arasına alıp yüzümü gizliyorum.

"Yalan söyledim," diye ilan ediyorum.

Sözlerim taş gibi bir sessizlikle karşılanıyor. Bir iki dakika sonra kimse konuşmayınca ellerimi bırakıp başımı kaldırıyorum. Suzi ve Cressida'nın bana bakan şaşkın yüzleriyle karşılaşılıyorum.

"Yalan söyledim. Alerjik bir reaksiyon değil." Şaşkınlıkları derinleşiyor ve Cressida'nın bunu anlaması sadece saniyeler alıyor.

"Bizi duydun mu?"

Başımı salladım. "Evet. Konuşmanızı dinlediğim için çok özür dilerim. Ve bardağı kırdığım için. Ve yalan söylediğim için."

"Sydney," diyor Cress, yüzünde rahat bir gülümsemeyle bana doğru gelirken. "Sorun değil. Sen yanlış bir şey yapmadın. Teknik olarak, insanlar halka açık bir yerde konuşurken onları gizlice dinlemek sayılmaz." Göz kırıyor. "Peki, kızarıklık ne?"

"Temelde bir utanç işareti." Kendimi aptal gibi hissederek gözlerimi deviriyorum.

Suzi gülüyor. "Belli ki Cressida'yla iş dışında pek vakit geçirmemişsin."

İş dışında kimseyle vakit geçirmiyorum, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Çok doğru. Ve bence bunu düzeltmeliyiz. Bu akşam bizimle yemeğe gel," diyor Cressida heyecanla.

"Ah. Şey... Bilmiyorum..."

"Evet, öyle. Akşam yemeğine geliyorsun. Suzi yolda seni alır, değil mi Suzi?"

"Elbette. Seni saat 19.00'da alırım. Adresini bana gönderebilmen için sana numaramı vereceğim."

Ona telefonumu veriyorum ve az önce neyi kabul ettiğimi merak ederken numarasını girmesini izliyorum. Şey, gevşekçe kabul ettim diyorum.

Sonraki birkaç dakika Suzi ve Cress'in Çin yemeği mi yoksa Hint yemeği mi yiyelim tartışmasıyla geçiyor. İkisi de bir karar vermem için bana baktıklarında, onlara her iki şekilde de umursamadığımı söylemek istiyorum, ama kelimeleri yutuyorum. Boş ver. Arkadaşlarımla dışarı çıkmak istiyorum - bir başlangıç için dışarı çıkmaya davet edilmek istiyorum. Hayatımdan zevk almak, eğlenmek istiyorum. İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Ben bir yetişkinim, bağımsızım ve kendi kararlarımı verebilirim.

"Bir süredir Hintli yemedim," diyorum, kendimden daha emin bir şekilde hissediyorum.

"Mükemmel. Hintli olsun. Sheila beni aramaya gelmeden gitmeliyim. İkinizle de sonra görüşürüz," diyor Cress ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor. Bir saniye sonra kafası kapı çerçevesinin etrafında beliriyor. "Neredeyse unutuyordum. Syd, BYO." Sonra yine gitti.

BYO MU? Bu da ne demek oluyor?

Suzi gülüyor. "Oh, Syd. Kendi içkini kendin getir demek." Küçümseyici bir tonu yok. Eğer bir şey varsa, biraz acındırıcı. Hangisini tercih ettiğimden emin değilim,

ama anlıyorum.

"Tabii ki öyle. Bunu biliyordum," diye elimi sallayarak alay ediyorum. Bana inanmadığını biliyorum ama bana seslenmiyor.

"Harika. Akşam 7'de görüşürüz."

Suzi gittikten sonra telefonumu açıyorum ve adresimi Suzi'ye gönderiyorum. Artık geri adım atmak yok. Saatin kaç olduğunu fark edince kırık porselenleri süpürüp süpürmediğimi iki kez kontrol ettikten sonra dolabımdan eşyalarımı alıyorum. Dükkân katına girdiğimde, gözlerim Blake'i en son gördüğüm yere kayıyor, ama artık ondan hiçbir iz yok. Onunla olan tuhaf etkileşimimi bir kenara bırakıp hazırlanmak için eve gidiyorum.

ALTINCI BÖLÜM

SYDNEY

Cressida ve Suzi "Aşağı!" diye bağırırken ben "Hayır, daha fazla değil" diye yalvarıyorum. Yut!" diye bağırırlar. İçkiyi elime alıyorum, derin bir nefes alıyorum, kokusundan burnum kalkıyor, sonra bir profesyonel gibi geri deviriyorum. Ama profesyonel olmak bir yana, amatör bile sayılmam. Sambuca boğazımda bir yol açıyor, neredeyse diğerleriyle birlikte geri gelmekle tehdit ediyor... sayısını unuttuğum kadar çok.

"Whoop! Bastır Syd!" Cress havayı yumruklayarak bağırıyor.

"Benden bu kadar," diye mırıldanıyorum, Cressida'nın dairesinin zeminindeki pozisyonumdan kanepeye yaslanıyorum.

Suzi, sallanan parmağını bana doğrultacak kadar kendini toparlamadan önce bir kahkaha atıyor. "Bunu yarın hissedeceksin."

Haksız değil. Başımın, tüm akşamdan kalmalıkları sona erdirecek bir akşamdan kalmalığa doğru hızla çarptığını hissedebiliyorum. Çalkalanan midemi rahatlatmak umuduyla gözlerimi kapatıyorum ama tek yaptığı odanın dönmesine neden olmak. Meşhur dönme odasıyla ilgili sayısız hikâye duydum. Dürüstçe söyleyebilirim ki hayranı değilim. Hemen gözlerimi tekrar açıp arkadaşlarıma odaklanmaya çalışıyorum.

"Tanrım, sanırım kusacağım," diyorum, Cressida'nın halısını süslemeden önce tuvaleti bulmak için halsizce kalkmayı düşünüyorum.

"Az önce 'aman Tanrım' mı dedin?" Suzi dizlerinin üzerine kalkıp zar zor dik durmayı başararak soruyor. "Söyledi. Cress, senden daha kutsal olan Syd az önce Tanrı'nın adını boş yere kullandı."

"Ben yapmadım. Ben olsam..." Cümlemi bitiremiyorum ve alkol yüzünden değil - belki birazcık.

Bu iki kadın beni çok ama çok kötü etkiliyor. Babam beni şimdi görseydi vereceği dersin bir görüntüsü. Ama geldiği gibi gitti ve Cress'ten daha önce getirmesini istediğim ve o zamandan beri dokunulmadan duran suyu içiyorum. Soğuk sıvı Sambuca'nın kavurduğu boğazımı yatıştırıyor ve hepsini içiyorum.

"Sanırım eve gitmem gerekiyor," diyorum ve beceriksizce ayağa kalkmadan önce kendimi dik durmaya zorluyorum. Tuvalet'e doğru tökezleyerek ilerlerken hafif bir kahkaha tınısı beni takip ediyor, kapıyı kapatmayı başarıyorum ama parmaklarım düzgün çalışmayı reddedince kilitten vazgeçiyorum. Mesanemi boşaltırken oda tekrar dönüyor, sonra Suzi ve Cressida'nın odanın etrafında dans ettiği oturma odasına geri dönmenin yolunu buluyorum.

"Syddddd! Hadi, Uber gelmeden dans edelim." Suzi bileğimden tutup beni ileri doğru sürüklüyor, döndürüyor ve başımı döndürüyor.

Yatakta yuvarlanırken kafama biri balyozla vurmuş gibi hissediyorum. "Arrgh!" İnliyorum, başımı iki elimle tutuyorum, tutmazsam kopup gideceğinden korkuyorum.

"İnsanlar bunu neden isteyerek yapar ki?" Mırıldanıyorum, ağzım zımpara kağıdı gibi. Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, ama bu Basit bir hareket başımda kıymık gibi bir ağrıya yol açıyor.

Telefonum çalıyor ve yüksek sesli zil sesini durdurmak için çaresizce yatağımın başucundaki masaya uzanıyorum. Telefonu kaptığım gibi yüzüme götürüyorum ve kulağıma götürmeden önce bir gözümü açıp cevap veriyorum.

"Alo," diye mırıldanıyorum.

"Sydney!" Suzi bağılıyor. "Yaşıyorsun o zaman?"

"Zar zor. Bir daha asla," diyorum, sonra ekliyorum, "Lütfen, artık bağırma yok."

Suzi gülüyor. "Dünyadaki tüm akşamdan kalma hastalarının meşhur son sözleri. Kendine biraz kahve al, eğer şanslıysan öğle yemeğine kadar kendini yarı normal hissedebilirsin."

"İşin olduğunu sanıyordum?"

"İşteyim. Eminim çalışmadığına seviniyorsundur."

Bu düşünceyle inledim. "İçeri girebilmemin hiçbir yolu yok. Yatağımdan kalkmayı bile düşünemiyorum." Suzi yine gülüyor ve Cuma gecesi için detayları daha sonra mesaj atacağını söylüyor.

Telefonu yanıma bırakıyorum, hareket etmeden önce bir an duruyorum. İlk akşamdan kalmalığım tekrarlamak istediğim bir deneyim değil, özellikle de hala Sambuca'nın tadını alabiliyorken. Yine de iyi vakit geçirdim. Cressida ve Suzi içki ya da başka bir konuda deneyimsizliğimden rahatsız olmuş görünmüyorlar ve beni eğitmeye hevesliler. Babam buna

Yolsuzluk ve günaha girme konusunda İncil'den bir ayet alıntılıyorum ama suyu şaraba dönüştüren İsa'nın beni bu kadar sert yargılamayacağını düşünmeye başlıyorum.

Kendimi yatağımdan sürüklüyorum, duş alıyorum ve giyiniyorum, başım bir blender gibi zonkluyor ve her hareket ettiğimde turşu haline gelmiş beynimi sallıyor. Birkaç ağrı kesici alıp biraz kızarmış ekmek ve sert bir kahve içmeye cesaret ediyorum. Kendimi biraz daha iyi hissedince yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Belki biraz temiz hava kafamı toparlar ve artık evsiz bir sarhoş gibi kokmadığımdan emin olduktan sonra babamı görmeye giderim. Suçluluk duygusuyla Tanrı'dan af dileyeceğimi biliyorum. Ve çünkü ben buyum, böyle yetiştirildim.

Sisli beynim ilk yirmi dakikadan sonra berraklaşmaya başlıyor ve kiliseye doğru yürüyorum. Pa'yı bulmadan önce bir kahve daha içmeyi umarak arka kapıdan girmeye karar veriyorum. Vardığımda küçük mutfak boştu ama eski taş koridorun aşağısından bir erkek sesinin uzak yankısı bana ulaşıyor ve babamın burada olduğunu haber veriyordu. Ona bir kahve ve bir çay yapıp ofisine doğru yola çıkıyorum.

Geldiğimde duyduğum sesi artık duyamıyorum, bu yüzden hafifçe vurup içeri giriyorum. "Sadece ben, baba. Sana bir fincan hazırladım- Oh."

"Sydney. Seni beklemiyordum," diyor Roman, kalem havada durmuş ve bana bakıyor.

"Ben de aynısını söyleyebilirim," diye cevap veriyorum, şaşırmış ve biraz da telaşlanmış bir halde. "Ben... Şey, babam burada mı?"

Kalemi yere bıraktı ve sandalyesine yaslandı. "Görünüşe göre değil," diyor odayı tararken. Elimdeki fincanları işaret ederek, "Ama çay ikram edilirse alırım," diye ekliyor.

"Oh, evet. Elbette." Bir adım öne çıkıyorum ve çay bardağını önündeki masaya koyuyorum. "Babam için olduğu için içinde şeker yok."

Başını sallıyor, fincanı alıp dudaklarına götürüyor. Duraksayarak, "Sanırım bugün şekersiz içebilirim," diyor. Ben ne yapacağımı bilemeden öylece dururken o bir yudum alıyor.

"Peki, ben sadece..." Önce kendi içkimi, sonra da omzumun üstünü işaret ediyorum ve ondan uzaklaşmak için yavaşça dönüp gidiyorum. Kanımda dolaşan alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi emin değilim ama burası inanılmaz sıcak geliyor.

"Her şey yolunda mı Sydney? Biraz kızarmış görünüyorsun," diyor Roman, çıkışımı durdurarak.

"Evet, her şey yolunda. Dışarısı biraz soğuk ve burası sıcak, o yüzden..." Ona dönerek söyledim. Hâlâ masada oturuyor olmasını bekliyordum ama onun yerine tam karşımdaydı. Şaşkınlıkla bir nefes çekiyorum, baharatlı ve zengin bir şey soluyorum. Başımı kaldırıyorum ve onun yoğun bakışlarıyla karşılaştığımda tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Öyle mi?" Parmağı sıcak yanağımı okşamadan bir saniye önce göz ucuyla elini görüyorum. "Başka bir şey olmadığına emin misin?"

Zihnim neler olup bittiğini anlamaya çalışırken başım kendiliğinden sallanıyor.

Benimle flört mü ediyor?

Hayır, bu doğru olamaz. O bir rahip, babam gibi bir din adamı. Benden neredeyse on yaş büyük olduğundan bahsetmiyorum bile. Hayır. Sadece hayır.

Netlik geldi ve geri adım attım. "Gitmem gerek. Üzgünüm." Kahvemi mutfaktaki tezgâha bırakıp ofisten aceleyle çıkıyorum ve arka kapıdan çıkıyorum. Kapının dışındaki kişiyi zar zor fark ediyorum ya da adımları seslendiğinde duruyorum.

Neredeyse koşu hızımı yürüyüşe düşürmeden önce evin yarısına gelmişim. Kalbim hızla atıyor ve ciğerlerim oksijensizlikten ağrıyor. Birkaç derin nefes alarak etrafımdaki sokaklara tekrar odaklanıyorum ve düşüncelerim kilisede olanlara geri dönüyor.

Kafam çok karışık. Erkeklerle olan tecrübem sınırlı ama flörtün farkına varamayacak kadar cahil değilim. Roman neden benimle flört etsin ki? Yani, rahiplerin evlenmesine izin veriliyor ama ben sadece yirmi iki yaşındayım ve özel bir şey değilim. Roman Pazar günü kadınların, hatta evli olanların bile ondan ne kadar etkilendiğini görebiliyordu. Eş olarak istediği kadını seçebilirdi.

Bunun kulağa ne kadar saçma ve aşağılayıcı geldiğinin farkındayım ama bu onu daha az doğru yapmıyor. Sonra Blake var, sadece kahve içmek için buluşmak istemedi, aynı zamanda Roman'ı tanıyor. Onlar arkadaş mı? O da bir rahip mi?

Kafamı sallıyorum, yolun ortasında duruyorum ve bana çarpmaktan kıl payı kurtulan arkadaki çiftten mırıldanan küfürleri alıyorum. Geri dönüp geldiğim yoldan geri gidiyorum, kiliseden önce sola dönüp kasabaya doğru ilerliyorum.

Cress ve Suzi öğle yemeği molasından çıkarken kitapçıya varıyorum.

Cress beni görünce "Syd," diye bağıyor. "Burada ne işin var? Hâlâ iyileşiyorsundur diye düşünmüştüm."

"Hâlâ biraz kırılgan hissediyorum ama temiz havanın yardımcı olacağını düşündüm." "Biliyorsun, akşamdan kalmalığı iyileştirmenin en iyi yolu-"

"Sakın söyleme. Bir daha asla içmeyeceğim."

Cress ve Suzi gülüyorlar, sonra Cress boştaki kolunu benimkine doluyor, beni döndürüyor, Suzi de diğer tarafına geçip yürümeye başlıyor.

"Sen nasıl istersen. Hadi yemeğe gidelim."

Onunla tartışmıyorum, beni caddeden aşağıya, kafeye doğru çekmesine izin veriyorum. Ben onlara Roman'la olanları nasıl soracağımı düşünürken Cress ve Suzi, Sheila'ya saldıran kızgın bir müşteri hakkında sohbet ediyor. Sanırım her şeyi hayal ettiğime, onun sadece nazik davrandığına dair güvenceye ihtiyacım var.

Zihnimin arkasında yanıldığımı haykıran sessiz sese aldırış etmiyorum. Rahip Roman Stone kesinlikle benimle flört ediyordu, tıpkı dün kitapçıda Blake'in yaptığı gibi.

YEDİNCİ BÖLÜM

ROMAN

Mutfağa ulaştığımda Blake'in Sydney'in adını söylediğini duyuyorum ve bir dakika sonra Sydney arkasındaymış gibi omzunun üzerinden bakarak içeri giriyor. Ama arkasında değildi.

"Ne oldu böyle? Sanki şeytan onu kovalıyormuş gibi kaçtı."

Bu benzetmeye bir kahkaha attım. "Şey, muhtemelen onun kovaladığını düşünmüştür." Sydney'in el değmemiş kahvesini lavaboya döküyorum ve aceleyle kaçarken dökülen yeri siliyorum.

"Ne yaptın sen?" Blake yanıma yaklaşarak soruyor. "Ha! Bir şey yaptığımı varsayma şeklini seviyorum."

"Bana yapmadığını mı söylüyorsun?"

Fincanı duruladıktan sonra süzme tahtasına çarpıyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Hayır, bunu alabilirsin. Çünkü bütün suç sende ve onunla flört etmek gibi saçma bir fikrin var."

Blake gülüyor. "Aman Tanrım. Bu çok iyi." Ben etrafından dolaşıp ofise dönerken gülmeye devam ediyor. "Yaşlı adam nerede?"

Benimle birlikte ofise girerken ona "Kapıyı kapat," diyorum. "Dün gece geç saatlerde beni aradı ve bir gün daha uzakta olacağını söyledi. Her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda, ilgilenmesi gereken başka işleri olduğunu ve bugün daha sonra döneceğini söyledi."

"Tamam, bu hiç şüpheli değil. Ona birazdan geleceğiz. Önce bana Syd'e ne olduğunu anlat."

Kaşlarımı kaldırdım. "Syd mi?"

"Evet, biliyorsun, Sydney'in kısaltması." Gözlerini deviriyor ve oyalanmayı bırakıp devam etmem için elini sallıyor.

Sandalyeye çöktüm ve olanları anlattım.

"Onun masum olduğunu biliyordum ve bakire olduğu konusunda şaka yaptım ama..."

Bu fikrin beni ne kadar tahrik ettiğini görmezden gelemem ve Blake'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi hissediyor. Ama ben ödevimi yaptım. Sydney bakire değil.

"Bakire değil. Ayrıca, onunla sevişmenin eğlenceli olacağına katılısam da, burada olma nedenimiz o değil. Ve az önce bana verdiği tepkiye bakılırsa, onunla uğraşmanın başımıza istemediğimiz bir bela açmayacağından emin değilim."

Sydney'nin eski sevgilisi birkaç kırık kemiği hak eden birine benziyor ve onunla karşılaşma hoşnutsuzluğunu yaşarsam bunu yapmayacağıma söz veremem.

"Fark etmez. Onu bana bırak," diyor Blake, ayağa kalkarak. "Sonra evde görüşürüz."

Blake gittikten sonra bir saat daha Amos'un masasını ve ofisini karıştırarak sözde iyi adını lekelemek için kullanabileceğim bir şeyler arıyorum. Belli ki eşyalarını burada tutacak kadar aptal değil. Demek ki ya evinde ya da başka bir yerde saklıyor.

Saat dört civarı, ana odada yüzüncü kez kontrol ve toparlama yapıyordum ki ana kapıdan bir adam girdi. Yirmili yaşlarının sonunda otuzlu yaşlarının başında, mavi kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giyiyor. Başındaki beyzbol şapkası yüzünden yüzünü tam olarak göremiyorum. Ön sıranın en ucunda oturduğum yerden İncil'den bir bölüm okuyormuş gibi yaparken başımı öne eğiyorum ve onun orta koridorda ilerleyişini, ilerlerken de etrafı tarayışını izliyorum.

Ön tarafa ulaştığında ve aradığı her neyse ya da her kimse burada olmadığını fark ettiğinde, nihayet varlığımı belli ediyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" İncil'i sıranın üzerine bırakıp ona doğru yürüyerek soruyorum.

Hareketimi fark edip bana doğru bakınca kaşlarını çatıyor. Yakamı kavrayınca kaşları daha da çatıldı. "Peder Kincaid nerede?"

"Şu anda burada değil," diyorum ona. "Ben Peder Stone. Belki yardımcı olabilirim." Ben daha kendimi tanıtmayı bitirmeden başını sallamaya başladı.

"Yok, ben böyle iyiyim," diyor umursamaz bir tavırla. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Bu adam bildiğiniz Tanrı aşığı iyilikseverlerden değil. Tanrı'nın sözünü vaaz etmediğim zamanlarda bana benziyor ve buraya günahlarını itiraf etmek için geldiğinden şüpheliyim, ki eminim bir sürü günahı vardır. Benimle konuşmayacağından emin bir şekilde, morarmış eklemlerini fark ederken ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

"Bugün geç saatlerde dönecek. Sanırım akşamüstü."

Yalan söylüyormuşum gibi bir an dikkatle beni izliyor. "Sanırım daha sonra geleceğim," dedikten sonra topuklarının üzerinde dönerek geldiğı yöne doğru yürümeye başladı.

Sessizce onu takip ediyorum, kapıyı açmadan önce ana kapıdan tamamen çıkmasına izin veriyorum. Cadde kalabalık ama tren istasyonuna doğru aceleyle yürüdüğünü fark etmem uzun sürmüyor. Girişe kadar onu takip ediyorum, sonra onu izlediğimi hissetmiş gibi kiliseye dönüp bakıyor. Güneşin batışı kiliseyi gölgede bırakırken ve kapı kısmen görüşümü engellerken, beni görebileceğinden şüpheliyim. Bir saniye sonra istasyonun içinde kayboluyor.

İçeri dönerken, Amos geldiğinde etrafta dolaşıp adamın geri dönüp dönmeyeceğini görmeye değip değmeyeceğini düşünüyorum, ama kim olduğunu ve Amos'tan ne istediğini çok merak etsem de, Blake ve benim Kincaid'in evine gizlice girme şansımızı tartışmamız gerekiyor.

Altıdan hemen sonra eve geldiğimde Blake evde yoktu. Gömleğimin düğmelerini açıp boğucu beyaz yakasını yırtıp bir kenara attıktan sonra üzerime bir jogger ve tişört geçiriyorum. Bir bira alıp kanepeye yerleşiyorum.

On dakika sonra ön kapı açıldı.

Blake içeri girerken "Merhaba tatlım, ben geldim," diye şarkı söylüyor. "Yemek getirdim," diye ekliyor açık planlı oturma odası-mutfağı adım atarken, yolun yukarısındaki Çin lokantasından paket servisi taşıyor.

Poşetleri mutfak tezgahının üzerine bırakırken başımı sallıyorum. Biramı sehpanın üzerine bırakarak ona doğru ilerliyorum. Sabun kokuyor ve giysileri toz içinde olmadığına göre belli ki eve gelmiş ve akşam yemeğini yemeden önce duş alıp üstünü değiştirmiş. Buraya taşındığımızda Blake yeni bir yüksek binada inşaat işi bulmayı başardı, para sorun değil. Bu daire evimize hiç benzemiyor ama burada olduğumuz sürece idare eder.

"Peki, yakalanması zor Rev küçük gezisinden döndü mü?" Blake çantaları boşaltmaya başlarken soruyor, ben de birkaç tabak alıyorum.

"Döndü. Eli sargılı ve yanağında başarısız bir şekilde kapatmaya çalıştığı bir morluk var."

Blake durup bana bakarak, "Siktir git," diyor.

Başımı sallıyorum, bunu yapma isteğimi görmezden gelerek yemeği hazırlamaya devam ediyorum. "Umarım burada börek vardır." Blake gözlerini deviriyor ve bana küçük beyaz bir kâğıt torba uzatıyor. Poşeti alıp açıyorum ve içinden dört mini sigara böreği çıkıyor. İkisini Blake'in tabağına, birini kendiminkine koyuyorum ve diğerini ağzıma tıktırırken Blake pilavı tabaklayıp ikimiz için de çatal alıyor.

"Peki, yaraları için sana ne bahane sundu?" Yemeğe oturduğumuzda Blake soruyor.

"Merdivenlerden düştüğünü iddia ediyor."

"Bu orijinal," diyor bir lokma yemeğin etrafında. "Kilisede bir şey bulabildiniz mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, hiçbir şey bulamadım. Bu da evine girmenin bir yolunu bulmamız gerektiği anlamına geliyor." Blake kaşlarını çatı. "Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

"Adamın hava karardıktan sonra evden çıkmadığını düşünürsek bunun ne kadar zor olabileceğini düşünüyordum."

"Biliyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca onu takip edeceğim ve başka bir yere uğrayıp uğramadığına bakacağım, sonra karar verebiliriz."

Blake'e Amos'u aramaya gelen adamdan bahsediyorum ve o da bunun şüpheli olduğunu kabul ediyor. Ondan sonra sessizce yemek yiyoruz ve aklım kız kardeşimde dolaşüyor. Burada olmamızın sebebi o. Ailem benimle hiçbir şey yapmak istemiyor olabilir ama ben onlar ve Annabel için adaleti sağlamaya kararlıyım. Ve Kincaid'in tecavüz edip öldürdüğü diğer tüm kadınlar için. Amos Kincaid'in gerçek adı olmadığını biliyoruz. Bildiğimiz kadarıyla, gerçek Amos Kincaid yirmi yıl önce kayboldu. Kaybolduğu dönemde kimliği de çalınmış. Öldüğüne ve sığ bir mezara gömüldüğüne bahse girerim. En yakın akrabasının olmaması, onu özleyecek yaşayan bir ailesinin olmaması, Sydney'in babasının herhangi bir şüphe uyandırmadan onun kimliğini üstlenmesini kolaylaştırdı.

Kincaid'in Sydney'in gerçek babası olup olmadığından bile emin değiliz. Bu da bulmamız gereken başka bir bulmaca parçası. Emin olduğumuz tek şey Amos Kincaid'in gerçekte Warren Burns olduğu ve üç yıl önce kız kardeşimin öldürüldüğü gece orada olduğu. Tüm söylentilere göre, onu canlı gören son kişi oymuş.

"Al," diyor Blake, düşüncelerimi bölüp bir bira daha uzatarak. "Seni bu kadar düşündüren ne?" diye soruyor yanımdaki koltuğa çökerken.

"Hiçbir şey. Sadece düşünüyorum."

"Annabel hakkında mı?" Başımı sallıyorum. "Onu yakalayacağız, Ro. Bunu ona ödeteceğiz." Boştaki elini uyluğuma koyup hafifçe ovuyor.

"Çok haklısın, yapacağız," diyorum ona, sonra bir ağız dolusu bira alıyorum. Blake'in eli beni rahatlatırken başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Blake bira şişesini sehpanın üzerine koyarken camın tahtaya çarpma sesi geliyor ve Blake pozisyon değiştirirken kanepede gıcırıyor. Eli uyluğum boyunca dizime doğru ilerliyor ve onun bacaklarımın arasında yere yerleştiğini hissediyorum. Dizlerimi iterek beni bacaklarımı açmaya zorluyor ve ben buna karşı koymuyorum. Ama başımı biraz kaldırıyorum ve Blake joggers'ımın içinden sikimi işkence edercesine okşamaya başladığında bir gözümü açıyorum. Kapüşonlu ve şehvet dolu gözlerle beni izlerken saçlarından tutup başımı kaldırıyorum. Dudaklarını ıslatırken gözlerim ağzına kayıyor, dili piercing'inin üzerinde duraklıyor. Sikim elinin altında sarsılıyor.

"Dudaklarımın sikişinin etrafına dolandığını düşünüyorsun, ha?" diye alay ediyor.

Saçlarını çekiştiriyorum. "Bunu düşünmeme gerek yok. Sen bunu gerçeğe dönüştürmek üzeresin." Elleri eşofmanımın her iki yanını kavırıyor ve kalçalarımı, onları aşağı çekip sikimi serbest bırakmasına yetecek kadar kaldırıyorum. Ağzına almak için yaptığı hamle anında gerçekleşiyor ve derin bir kıkırdamayla onu geri çekmeden önce bir nefeslik mesafeye ulaşmasına izin veriyorum.

İnliyor. "Lütfen, Ro. Ağzımı sık," diye yalvarıyor.

Normalde ikimize de gecikmiş zevklerle işkence ederdim ama bu gece sabrım yok. Geldiğimizden ve Amos'un burada olduğunu doğruladığımızdan beri düşüncelerim dağınık ve kederle rahatlatma arasında bir yerde.

Blake bir eliyle sikimin etrafını sarıyor, sıkıca kavırıyor ve kendimi tutma çabalarım boşa gidiyor. Başını aşağı doğru itiyorum ve ağrıyan sikimi sıcak, ıslak ağzına alıyor. Ağzının içine doğru itmeden önce dilini tam da benim sevdiğim gibi ağzının kenarında döndürüyor ve boğazının arkasına vurduğumda ağzı dolu bir şekilde tıkanıyor.

"Sikeyim! İşte bu kadar. Beni iyi yala Blake," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak.

Dudaklarını etrafımda sıkıyor, neredeyse acı noktasına kadar ve ucuna kadar geri çekerken emiyor. Tekrar yukarı itiyorum, öğürmesine neden oluyorum ve onu orada tutuyorum, tacımın etrafında inlerken boğazının sıkılmasının tadını çıkarıyorum. Blake ağzını sikimin üzerinde gezdirirken taşaklarım geriliyor.

tekrar ve tekrar. Kalçalarını kanepeye doğru ittiğini hissediyorum, serbest kalmak için çaresizce ve ağzına son bir hamleyle, yükümü boğazından aşağı fırlatıyorum, horozum serbest bırakılmamla titreşirken saçlarını sıkıca kavriyorum.

Nefesim düzleşirken, başını yukarı çekiyorum ve başparmağıyla ağzının kenarındaki bir damla spermi dilinin üzerinde kaydırarak silmesini izliyorum.

Sırıtarak, "Kalk. Hemen yatak odasına. Seni çıplak, dizlerinin üzerinde ve kışın havada istiyorum."

Blake ayağa kalkarken kıkırdıyor, pantolonundan sızan ve acı verici bir şekilde sertleşen sikinden dolayı nemli bir yama var. "Bana iki kez söylemene gerek yok," diye karşılık veriyor ve yatak odasına doğru ilerliyor. Ben odaya girdiğimde Blake çırılçıplak soyunmuş ve emredildiği gibi dört ayak üzerinde, kışın havada, yanında bir şişe kayganlaştırıcı ile sikini yavaşça okşuyor ve ben odaya girerken omzunun üzerinden beni izliyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Islip, Roman'ı rahatsız etmemeye çalışarak yataktan kalktı. Amos döndüğüne göre bu saçma saatte kalkması için bir neden yok. Arkamdan bir onay mırıltısı geldiğinde bir çift boxer çekiyorum.

"Uyanmak için güzel bir manzara," diye mırıldanıyor Ro, çarşaflar onun hareketiyle hışırdıyor.

Döndüğümde onu sırtüstü yatmış, ellerini başının arkasına koymuş, yorgani kalçalarına yaslamış, karın kasları ve dövmele göğsünü tüm çıplaklığıyla sergilerken buluyorum. Dün geceyle ilgili anılar aklıma gelince dudaklarımı yalıyorum ama tekrar bir performans sergilemek için zamanım yok. Yatağa doğru yürüyorum, eğilip onu öpüyorum.

"Duş alıp işe gitmem lazım yoksa işsiz kalacağım," diyorum ona, yataktan uzaklaşıp banyoya doğru ilerlerken. Buranın sahip olduğu tek düzgün şey bu. O bile yavan ve her türlü karakterden yoksun.

Duş alıp giyindikten sonra Ro'yu mutfakta buluyorum ve bir kahve beni bekliyor.

"Evcilleştirilmiş mutluluk dedikleri şey bu mu?" Şaka yapıyorum, fincanımı elime alıp içiyorum. Ro cevap vermeyince, bana baktığını görmek için ona doğru bakıyorum. "Ne?" Üzerime boya bulaşmış, yıpranmış bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, üstümde çelik yelek, belimde de bir kemer asılı halde kendime bakıyorum.

"Tanrım! Seni yatağına geri götürmeden önce defol git buradan."

Gülüyorum. "Peki patron," diyorum, bunun onun baskın tarafını uyandıracağını bilerek. Bardağımlı çalkalıyorum ve çıkarken veda ediyorum.

Bu kötü ilk giydiğimde Ro neredeyse pantolonunun içine boşalıyordu. İşteki ilk günümde geç kalmam ve günün geri kalanını yansıtmama her baktığımda kıçımda nefis bir ağrıyla geçirmem şaşırtıcı değil. Ro'nun bir inşaatçı saplantısı olduğunu kim bilebilirdi ki? Ama bu, eve dönerken yanımda taşımak istediğim bir şey.

Ro'yu papaz yakasıyla da seviyorum ama aynı nedenlerle değil. Kesinlikle seksi görünüyor, ama bu daha çok tabu bir şey. Bir Tanrı adamını bozma fikrini seviyorum, hatta Syd'i daha da çok. Kızın ne kadar seksi olduğundan haberi yok. Bakire olsun ya da olmasın, onu baştan çıkarmaya niyetliyim, onunla ilgili tek masum şey diğer herkesin onu görme şekli olana kadar onu yozlaştıracam. Ya da belki de değil, tam olarak ne kadar düşmeye hazır olduğuna bağlı olarak.

Sydney modern Havva ve ben onun düşüşünü muhteşem kılmaya niyetliyim.

Öğle yemeği saatinde yağmur y a ğ m a y a başlayınca iş iptal edildi ve kendimi kitapçıya giderken buldum. Yağmurdan kaçarken Syd'in tanımadığım bir adamla sohbet ettiğini görüyorum ama kahkahası beni otomatik olarak harekete geçiriyor.

Koridorda yanlarına sokuluyorum ve adam yavaşça vites değiştirip ona erkek arkadaşı olup olmadığını sorarken onu dinliyorum.

"Hayır ve şu anda bir ilişki aramıyorum," diyor özür dileyerek.

"Tamam." Adam duraksıyor, sanki daha fazlasını söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi onu izliyor. Şansını denemeye karar vererek, "Sadece eski bir eğlenceye ne dersin? Bilirsin, çıkarları olan arkadaşlar." Kitaplığa yaslanıyor, bir kolu Syd'in başının üzerinde ve göz kırpmıyor.

Syd gülüyor. Tatlı bir kıkırdama ama adamın taşaklarına ya da rastgele bir herifle yatma fikrine duyduğu şoku gizleyen bir kıkırdama. Büyük ihtimalle ikisi de.

Burnunu yukarı kaldırarak, "Bu gerçekten ben değilim."

diyor. "Romantik, ha?" diye karşı çıkıyor adam.

"Pek sayılmaz. Sadece anlamsız... seksle ilgilenmiyorum," diye karşılık veriyor ve bu kelimeyi kekeleyen söylemenin onun için ne kadar zor olduğu tereddüt etmesinden anlaşıyor.

Onun rahatsızlığına acıyarak ve adamın bir ipucu alamamasına kızarak, koridorlarına doğru adım atıyorum ve Syd'in dikkatini hemen çekiyorum.

Dünyanın en doğal şeyiymiş gibi ona doğru ilerleyerek, "Hey. Gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor ama hemen anlıyor. "Elbette. Çantamı alayım ve Sheila'ya molaya çıktığımı söyleyeyim." Tarama yapmakla meşgul olan adama dönerek

"Seninle sohbet etmek güzeldi Ewan. Üniversitede iyi şanslar."

"Girişte bekleyeceğim," diye sesleniyorum o personel odasına doğru giderken. *Ewan*'a dönüp bakıyorum ve yüzündeki ifadeye gülmek istiyorum, ama bunun yerine, bir kez olsun üstünlüğü ele alıp uzaklaşıyorum.

"Pislik," diye mırıldanıyor Ewan.

Bu kez kendimi tutamıyorum ve arkamı dönüp beni izlediğinden emin olduktan sonra, geriye doğru yürümeye devam ederken ona parmağımı gösteriyorum. "İyi günler Ewan," diye sesleniyorum, çevredeki birkaç kişinin dikkatini çekiyorum ve hepsi dönüp ona bakıyor. Yüzü kızarıyor. Görev tamamlandı.

Beş dakika boyunca girişte Syd'den hiçbir iz olmadan bekliyorum. Benden kaçmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde, onu ya da nerede olduğunu bilen birini aramaya çıkıyorum.

Ewan'dan iz yok ama Sheila'yı buluyorum.

"Affedersiniz," diyorum saymasını yarıda keserek. Bu kadından hoşlanmıyorum.

Dönüyor ve ben devam ediyorum, "Sydney'i arıyorum."

Gözleri bir an için kısıldı, sonra farkına vardı. "Geçen gün buradaydın. Bir sorun mu var?"

"Hayır, sorun yok. Kahve içmek için Syd'le buluşacağım ve onu bulamıyorum." Gözleri vücudumda geziniyor, yüzümü inceliyor.

Sonra homurdanıyor. "Bir dakika. Onu senin için getireyim." Üzerinde ÖZEL yazan bir kapıya doğru ilerliyor ve içeride kayboluyor.

Bahse girerim Amos'la doğrudan bir bağlantısı vardır ve şu anda kızını isteyen uygunsuz adam hakkında onu bilgilendiriyordur.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra kapı açılır ve Syd dışarı çıkar, Sheila da onu takip eder. Sydney'in duruşu dikleşti ve kaşları çatıldı. Bana ulaştığında omzunun üzerinden hızla Sheila'nın birkaç adım ötede durduğu yere bakıyor. "Bak, oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama bir anda ortaya çıkamazsın."

İşimi bırakıp seninle kahve içmeye gelmemi istiyorsun. Beni Ewan'dan uzaklaştırdığın için minnettar olmadığımından değil, ama ciddi olduğunu düşünmemiştim," diye fısıldıyor, sanki herkes onu izliyormuş gibi gözlerini dükkânda gezdiriyor.

Omzuna astığı çantaya ve giydiği paltoya dikkat ediyorum. "Şimdi öğle yemeğin yok mu?"

Kendine bakarak, "İstiyorum. Ama..." diyor.

"Öyleyse gidelim." O cevap vermeden önce elimle ilerlemesini işaret ediyorum, elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve onu çıkışa doğru yönlendiriyorum.

"Eğer gerçekten benimle yemek yemek istemiyorsan, dışarı çıktığımızda yollarımızı ayırabiliriz, ama bunu yapacağını sanmıyorum."

Başı döndü ve bana ters ters baktı. "Görünüşe göre hayır cevabını kabul etmeyen tek kişi Ewan değil."

Dışarıda, dükkânın ve içindekilerin, özellikle de yol boyunca bizi izlediğini bildiğim Sheila'nın görüş alanından çıkana kadar yürüyoruz, sonra Syd bana dönüyor.

"Burada ne işin var Blake?"

Gözlerimi deviriyorum. "Dediğim gibi, seni yemeğe, kahveye ya da başka bir şeye götürüyorum, eğer istersen," diyorum gülerek ve göz kırparak.

İç geçiriyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Seni tanımıyorum. Seninle kahve içmeyi kabul ettim mi? Evet, kabul ettim. Zaman ya da yer konusunda anlaştık mı? Hayır, anlaşmadık. Seninle yemeğe çıkmak ister miyim? N-"

"Elbette var," diyerek sözünü kesiyorum ve gelmekte olduğunu bildiğim 'hayır'ı kesiyorum. "Sadece öğle yemeği ya da kahve, ne istersen. Ve eğer bilmiyorsan söyleyeyim, her ilişki birbirini tanımayan iki insanla başlar."

Başını sallar. "Bu... o değil. Peki, dalga geçmek genelde sohbet hattı olarak işine yarar mı?"

"Buna espri anlayışı deniyor, Syd," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum, bu maskaralığa sabrım tükeniyor ve onu omzumun üzerinden atmayı düşünüyorum.

Sözlerim karşısında irkildi. "Benim de bir espri anlayışım var, haberin olsun." Huysuz bir çocuk gibi suratını asıyor, kollarını kavuşturuyor.

Ben gülüyorum. Bana öyle bakarken gülmemek mümkün değil. Etkilenmemiş olacak ki yanımdan geçip giderken omzumu dürtüyor.

"Ve bana Syd demeyi kes. Yaşlı bir adam gibi konuşuyorum," diyerek beni daha çok güldürüyor.

Peşinden koşuyorum. "Tamam, özür dilerim. Benimle yemeğe gelir misin? Sheila'nın elindeki sopa hakkında konuşabiliriz-"

Etrafımda dönüyor ve ne kadar yakın olduğumun farkında olmadan bir elini ağzıma kapatıyor. Eli sabun ve vanilya kokuyor ve dilimi çıkarıp avucunu yalama ya da öpme isteğimi bastırıyorum. Bana bakarken zaman bir anlığına duruyor. İçinde devam eden savaşı görebiliyorum. Teslim olmak ya da yürümeye devam etmek arasında ikiye bölünmüş gibi.

Elini geri çekiyor. "Özür dilerim, öyle demek istemedim..." Bir adım geri atıyor ve ben kaçacağını düşünüyorum. "Tamam, hadi yemeğe gidelim. Ama bu sadece

Ögle yemeği, Blake. Bu hiçbir Şeyin baŐlangıcı değil ve hiçbir anlamı da yok. Ve artık iş yerime gelmek yok."

Őartlarını sıralamasını dinlerken sikim kalkmadıysa ne olayım. Kendimi o kadar kaptırmıŐım ki ona cevap vermem gereken kısmı kaçıyorum.

"Anlaştık," diyorum elimi uzatarak. Kafamın karıştığı belli, "El sıkıŐalım mı?" diye ekliyorum. Gözlerini deviriyor ama narin elini benimkine koyuyor ve parmaklarım kolayca sarılıyor. Birkaç kez salladıktan sonra bırakıyorum ve "Nereye Syd...ney?" diyorum.

"Böylesi daha iyi. Mükemmel bir yer biliyorum."

Syd beni birçok sokaktan birinde gizlenmiŐ küçük bir bistroya götürüyor. Dışarısı sade krem rengi tentesi, siyah italik yazı tipiyle yazılmıŐ Fork & Fable ismi ve kapının önündeki renkli ve yaratıcı Specials panosuyla sade ama davetkâr. İçeride bir avuç insan oturmuş sohbet ediyor ve mutlu bir Şekilde yemek yiyor.

İçeri giriyoruz ve hemen sarı saçlı bir bayan tarafından karŐılanıyoruz. "Hey, Sydney. İki kiŐilik masa mı?" diye soruyor, ilgi ve merakla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Belli ki Syd buraya pek sık insan getirmiyor, özellikle de erkekleri.

"Evet, lütfen, Tina."

Tina bize masamızı gösteriyor, menüleri bırakıyor ve içki siparişlerimizi almak için kısa süre sonra döneceğine söz veriyor.

"Güzel bir yer," diyorum ceketimi çıkarıp sandalyemin arkasına asarken. "Burayı nasıl buldun?"

Sydney ceketini çıkarmıyor ve ben de onun sorumu düşünürken masa örtüsünün kenarıyla oynamasını izliyorum.

"Bir... arkadaş. Buraya bir arkadaşım la geldim," diyor bir süre sonra.

Onu sıkıştırmayı düşünüyorum ama gerçekten buna gerek duymuyorum. Başını eğmesi ve belirsiz cevabı bana bilmem gereken her Şeyi anlatıyor; eski sevgilisiydi.

"Ee, ne var ne yok?" Menü mü açarak soruyorum. "Kirli patates kızartması," diyor basitçe.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SYDNEY

"Ee, ne var ne yok?" Blake menüyü tarayarak soruyor.

"Dirty fries," diyorum, çıtır pastırma, barbekü sos, aioli ve çıtır soğanla doldurulmuş lezzetli patates kızartmalarını düşününce ağzım sulanıyor. Blake gülüyor ve ben de ona bakıyorum. "Ne?"

"Kirli patates kızartması mı?" diye soruyor sırtarak.

"Evet, yani?" Karşı çıkıyorum, en sevdiğim yemekle dalga geçmesinden biraz rahatsız oluyorum.

Yüzümü tarıyor ve ne bulmayı umduğundan emin değilim. Ani bir farkındalıkla menüsünü indiriyor ve öne doğru eğiliyor. "Yani, söylemeni beklediğim şey bu değildi, hepsi bu."

Dudaklarımı yalıyorum ve gözlerinin harekete geçmesini izliyorum, sonra neden böyle düşündüğünü anlıyorum. "Yani ben bir pederin kızı olduğum için kirli patates kızartması komik oluyor. Mesela ben kirli çamaşır desem, senin küçük beynin için aynı mizah seviyesine ulaşır mı?"

"Belki," diyor, ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor ve gözleri eğlenceyle parlıyor.

Tina içki siparişlerimizi almaya geldiğinde "İyy, bu çok... garip," diyorum.

Ben kola, Blake ise bira sipariş ediyor. Onun basmakalıp seçimi karşısında gözlerimi deviriyorum.

Tina içkilerimizi getirmek için ayrılırken "Bunu gördüm," diyor. "Yemeğiniz hakkında yorum yapma iznim yok ama içki seçimimi yargılama izniniz var. Çifte standart konusunda anlaşalım diye söylüyorum."

İtiraz etmeye başlıyorum ama kabul etmesem de haklı olduğunu fark ediyorum. Gülümsememi gizleyerek ve şakalaşmadan uzaklaşmaya çalışarak, her ne kadar hoşuma gitse de, soruyorum: "Kitabını beğendin mi? Hani şu geçen gün almaya geldiğin kitap."

Blake hiç istifini bozmuyor. "Elbette beğendim. Sürükleyiciydi. Bugün bu yüzden oradaydım," diyor ve menüsünü kapatıp masanın üzerine koyuyor.

Ben de başımı sallayıp gülümsüyorum çünkü yalan söylediğini biliyorum. "Ne hakkındaydı?" Rahatça soruyorum.

Tina içkilerimizi getiriyor ve yemek siparişlerimizi alıyor, benimki kirli patates kızartması, söylerken gülümsemeden edemiyorum. Blake de aynısını sipariş edince ağzım açık kalıyor.

"Ne?" Tina menüleri toplayıp giderken Blake soruyor. "Bu patates kızartmalarının ne kadar *kirli* olduğunu bilmek istiyorum." Ses tonu ciddi, sonra göz kırpmıyor ve tüm ciddiyeti kayboluyor.

Kendimi tutamayıp gülüyorum. Bu derin ve gerçek bir kahkaha, uzun zamandır yaşamadığım bir kahkaha; Suzi ve Cress'le geçen geceye kadar. Ondan önce de uzun zamandır bu kadar özgürce gülmemiştim.

O an hissettiğim gerginliğin bir kısmını kırıyor ve Blake'in arkadaşlığında rahatlamaya başlıyorum. Bu kadar kolay olmasına şaşırdım. Erkeklerin yanında iyi değilimdir. En azından kendime güvenim yok. Paul ile olan ilişkim de insanları ve güdülerini yargılama yeteneğime büyük bir örnek teşkil etmedi ya da güven aşılamadı. Pavlus'un özel bir amacı olduğunu düşündüğümünden değil. O sadece arzularının kendisini yönlendirmesine izin veren bir adamdı. Babam her zaman Tanrı'nın sözlerine sadık kalmamız ve ayartılmaktan kaçınmamız gerektiğini söylemiştir. Pavlus'tan bu yana ve ben yaşlandıkça ayartıdan kaçınmak ve buna inanmak daha da zorlaştı.

Yalnızca geçtiğimiz hafta içinde birkaç kez ayağım kaydı; içki içtim, uygunsuz kitaplar okudum, sadece bir bakış bile olsa Roman ve Blake hakkında ahlaksızca düşüncelere daldım ve uykumda bile olsa mastürbasyon yaptım. Ve şimdi burada, hiç tanımadığım bir adamla ve Roman'la olan bariz bağlantısına rağmen güvenli olduğundan tam olarak emin olmadığım biriyle öğle yemeği yiyorum.

Roman'la ilgili düşüncelerim muhakeme eksikliğimin bir başka örneği. Dün flört ettiği fikri çok saçma. Dünkü yemekte Cress ve Suzi'ye bunu sormayı başaramadım çünkü yemek yemekle ve Sheila'nın kızgın müşterisi hakkında konuşmakla meşguldük.

"Dünyadan Sydney'e. Sen iyi misin?"

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak şu ana geri dönüyorum. "Evet, özür dilerim. Ne dedin sen?"

Blake kıkırdayarak, "Yok bir şey." dedi. Omzumun üzerinden bakıp peçetesini eline alıyor ve ekliyor: "Bu bizim kirli patates kızartmamız olmalı."

Ben de aynısını yaparak Tina'nın tabağını -her ne kadar daha çok bir kova olsa da- yerleştirmesini bekliyorum. Burnuma bir koku çarpıyor.

Pastırmayla karıştırılmış barbekü sosu ve aioli'nin kışkırtıcı kokusu ve çatalımı doldurup ağzıma götürürken takdirle mırıldanıyorum.

Tatlar dilimde patlarken inliyorum ve gözlerimi kapatıp ilk tadın tadını çıkarıyorum. "Hmmm, bu çok güzel." Blake'in ne düşündüğünü görmek için gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum. Çatalını tutan eli yemeğiyle ağzı arasında gidip geliyor. Ama yüzündeki ifade neredeyse boğulmama neden oluyor.

"Bu ses çok müstehcen, Syd," diye mırıldanıyor Blake ve bir an için onu yanlışı duyduğumu düşünüyorum. Ama yanaklarım ısınıp, hiç şüphesiz kıpkırmızı olurken, kalçalarım geriliyor ve istemsizce birbirlerine yapışıyorlar.

"Ne yapıyorsun?" Her zamanki süzgecim bozulmuş ve telaşlanmış hissederek ağzımdan kaçırıyorum. "Bu... bu..." Kekeliyorum, Blake'in sözlerinin ne kadar uygunsuz olduğunu anlatacak tutarlı bir cümle kuramıyorum.

Transa girmiş gibi başını sallayan Blake, "Özür dilerim. Haklısın. Ama bu çok h-"

"Yapma!" Tıslıyorum. "Bu cümleyi sakın bitirme." Peçetemi kullanarak ağzımı siliyorum ve restoranda Tina'yı arıyorum. Dikkatini çekince aceleyle yanıma geliyor.

"Her şey yolunda mı Sydney? Yemeğinle ilgili bir sorun mu var?"

Ne söyleyeceğimi bilemez halde başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Bu... Lütfen bunu paket servis kutusuna koyup hesabı getirebilir misiniz? Gitmem gerekiyor."

Tina'nın bakışları Blake ve benim aramda gidip geliyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Tabii ki. Bana birkaç dakika ver," diyor ve tabağını alıyor.

Blake tek kelime etmiyor. Orada oturuyor, peçetesini ve çatalını masaya atmış, aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

Belki de kaybetmişimdir.

Buraya onunla gelmek bir hataydı. Burada olmamalıyım. Yapamam... Yapamam.

Beş dakika içinde Tina döndü, bana paket servis kutumu uzattı ve hesabı masaya koydu. Ben alamadan Blake onu kapıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Faturaya bakmadan masaya bir miktar para atıyor, ceketini sandalyenin arkasından çekiştiriyor ve ben çıkışa doğru yürürken peşimden geliyor.

Hızlanıyorum, ondan uzaklaşmam gerekiyor. Günahtan uzakta. Zihnim, ona yol gösterecek bir şey yapıp yapmadığımla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor.

Bu şekilde düşünmesini sağlamak. Öğle yemeğine gitmeyi kabul etmek onun için bir randevu muydu? Caddede dolambaçlı yollardan ilerlerken beni durdurmaya çalışmıyor ama iki adımdan fazla da arkamda kalmıyor.

Ana caddeden ayrılıp babamın evine doğru döndüğümde bana yetişmek için adımlarını hızlandırıyor.

"Syd, nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez. Bu bir hataydı. Gerçekten harika bir adam olduğuna eminim ama senden hiçbir şey istemiyorum. Beni yalnız bırakmanı tercih ederim." Biraz daha hızlı yürüyorum ama bir şey fark etmiyor. Onun her bir adımı benim iki adıma denk geliyor. Nereye gittiğini bilmediğim, sadece gitmem gerektiğini bildiğim bir ara sokağa sapıyorum. Ayak seslerimiz yüksek binaların duvarları arasında yankılanıyor ve yalnız olduğumuzu fark ediyorum.

"Hey," diyor Blake kolumdan tutup beni durdururken ve döndürürken. Blake beni sıkıştırırken tökezleyip duvara çarpıyorum.

Aman Tanrım. Aklımdan geçen düşünceye engel olamıyorum. Tanrı'nın adını boş yere anmaktan endişe etmiyorum, tek endişelendiğim şey benim iki katım büyüklüğünde bir adamın beni boş bir caddede duvara sıkıştırması; masum sözlerimi bir şekilde müstehcen, cinsel bir şeymiş gibi gösteren ve vücudum üzerinde garip bir etkisi olan bir adam. Başa çıkmak için gerekli donanıma sahip olmadığım, hatta sahip olmam gereken bir etki.

"Blake." Bu isim dudaklarımdan fısıltılı bir dua gibi dökülüyor ve niyetini okumak için çaresizce yüzünü tarıyorum. Gözleri artık az önceki sıcak, davetkâr kahverengi değil, onun yerine kararmış ve bilinmeyen bir duyguyla parlıyor.

Eğiliyor, burnu burnuma değiyor ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. "Ah, Sydney. Çok tatlı, çok masum ve günaha bulaşmamış." Sözleri yavaş ve küçümseyici.

Başımı sallıyorum çünkü ikisi de doğru değil.

"Hayır mı?" diye soruyor, parmağını elmacık kemiğimde ve çenemde gezdirerek. "Hiç öpüldün mü Sydney Kincaid?" Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, nefesim kesiliyor ve vücuduma bir ürperti yayılıyor. "Oh, öpüştüğünü biliyorum."

Sözleri karşısında kaşlarımı çatıyor, bunu nasıl bilebildiğini anlamakta zorlanıyorum. Bana ne yapacağının korkusuyla ve dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissettirdiğini bilmek istediğimin çarpık ve günahkâr farkındalığıyla savaşıyorum. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi gülümsüyor.

"Ama sen hiç böyle plmedin." Dudakları benimkilerle buluşuyor, önce çekingen, sonra daha sert.

O kadar şaşıyorum ki, tadından, dudaklarının benimkiler üzerinde ılık ve pürüzsüz szlşnden o kadar etkileniyorum ki, olduğum yerde donup kalıyorum. İşte bu yüzden ona karşı koymuyorum, diyorum kendi kendime, içimden akıp giden sarhoş edici arzuyla hiçbir ilgisi yok. Ve bu arzu beni onu tekrar öpmeye ve ceketini yumruklamaya itiyor.

Zihnim boşalıyor, sadece Blake, ben ve içimdeki bu lezzetli zonklama kalana kadar daralıyor. Ellerim açılıyor ve vücudunda yukarı doğru kayıyor, sırtım kavislenirken boynuna kilitleniyor. Blake pcğ derinleştiriyo, dili içeri kayarak benimkine karışıyor ve inerken ereksiyonunun bana baskı yaptığını hissediyorum.

Gerçek yüzüme tokat gibi çarpıyor ve öpüşmeyi kesip Blake'i kendimden uzaklaştırıyorum, sonra da kaçıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

ROMAN

Kahvemi yatağa geri götürüp yorganın altına giriyorum ama beş dakika sonra telefonum çaldığında bu durum uzun sürmüyor.

"Oz, ne oldu?"

"Sana son kurbanın soruşturma detaylarını gönderiyorum. Ama cinayetten bir gün sonra Kincaid'in arabasından da o bölgede bir kayıt aldım."

"Orospu çocuğu! Sydney hakkında bir şey buldun mu?" Blake, Kincaid'i yakalamak için Sydney'i başka bir yol olarak kullanma fikrini ortaya attığında, Oz'dan görünüşte masum olan pederimizin kızını biraz daha derinlemesine araştırmasını istedim.

"Hayır, kız tertemiz. Mükemmel hayatındaki tek kara nokta, evlenmeye hazırlandığı eski sevgilisi."

"O artık yok." "Onu kullanmayı mı planlıyorsun?"

"Muhtemelen. Kincaid yaralı olarak geri döndü. El yaralanmaları ve eşkâline uyan biri var mı diye hastane raporlarını kontrol edin. Eğer hastaneye gittiyse, Kincaid adını kullandığından şüpheliyim."

"Yapacağım."

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve Oz'un son e-postasını açıyorum. İlk eklentiye açıyorum, kurbanın sayısız yarasını detaylandıran bir adli tıp raporu. Bunu yapanın kız kardeşimi öldürenle aynı kişi olduğunu doğrulamak için tek ihtiyacım olan hızlı bir tarama. Kincaid aynı ilçeyi iki kez vurmayacak kadar zeki ve bağlantılı olma ihtimalini ortadan kaldırmak için yöntemindeki küçük ayrıntıları değiştiriyor. Bu da en azından eski faturanın neden onları henüz ilişkilendirmediğini açıklıyor.

Ofis olarak kullandığımız boş odaya gitmeden önce duş alıp giyiniyorum. Evraklar geniş masanın üzerine yayılmış ve duvarlara son birkaç yıldaki tüm kurbanların isimlerinin yazılı olduğu bir zaman çizelgesi asılmış.

Pauline Lees, 22 yaşında, siyah saçlı, yeşil gözlü.

Jessica Trent, 20 yaşında, siyah saçlı, kahverengi gözlü. Donna Sharpe, 22 yaşında, sarı saçlı, mavi gözlü. Kylie Ackers, 19 yaşında, sarı saçlı, yeşil gözlü. Susan Bell, 21 yaşında, siyah saçlı, kahverengi gözlü.

İsimler yarım düzine daha ekleyerek devam ediyor ve bunlar bildiklerimiz. Gözlerim kız kardeşimin ismine takılıyor; Annabel Stone, 23 yaşında, siyah saçlı, mavi gözlü. Belirli bir tip yok, onları nasıl seçtiğine dair bir model yok. Her şey rastgele görünüyor. Ama bunlar anlık şeyler değil. Hazırlıklı geliyor, aradığını bulana kadar avlanıyor.

Ön kapı çarparak beni düşüncelerimden kopardı ve saatime baktım. Bir saniye sonra Blake kapıda belirdi, gergin ve telaşlı görünüyordu. Bir merhaba bile demeden odaya giriyor ve bana doğru yaklaşıyor, sonra yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor.

"Bu da ne-" Duruyorum ve dudaklarımı yalıyorum, tatlı bir şeyin tadını alıyorum. Eğilip Blake'in boynunu kokluyorum, hindistancevizi kokusuyla karşılaşınca geriye doğru sarsılıyorum. "Bu-"

"Syd? Evet ve bu tattığın en tatlı şey değil mi?" Blake ellerini başının arkasında birleştirip odada volta atarak cevap veriyor.

"Onu öptün mü?"

"Uh-huh. O da beni hemen geri öptü. Tanrım, harikaydı."

"Yine de seni askıda bırakmış gibi görünüyor," diyorum, kot pantolonunun önüne doğru bir işaretle. Yoluna çıkıp volta atmasını durduruyorum ve acıyla sertleşmiş sikini tutuyorum. "Bunu senin için rahatlatmamı ister misin?" Hınzırca soruyorum ve onu sertçe sıkarken bu fikre tamamen katılıyorum.

Evet olarak algıladığım karışık bir yanıt veriyor ve boynunun sütunu boyunca öpücükler ve ısırıklarla dolu bir yol izlerken pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyorum. Ağzına ulaşip onu öpüyorum, elimi şaftının etrafına sıkıca sararken inlemelerini bastırıyorum. Birkaç kez sertçe pompaladıktan sonra, Blake yumruk yaptığım elime sokulurken, onu serbest bırakıyorum ve duvara doğru iterken döndürüyorum.

Spor ayakkabılarını çıkarırken kot pantolonunu bacaklarından aşağı itiyorum, bacaklarını açıp önümle sırtını örtmeden önce bir bacağı serbest bırakıyorum.

"Bak ne kadar da sertleşmişsin Blake," diye kulağına fısıldıyorum ve onu tekrar elime alıp başparmağımı precum damlayan tepesinin üzerinde gezdiriyorum, sonra başparmağımı dilime bastırıp tadına bakıyorum. Elimi sikinin etrafında tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve başımı gömüyorum.

Bacaklarının arasından, büzülmüş deliğine kadar bir yol yalıyorum. Aletini bırakıp kışının yanaklarını kavıyorum, sıkıca kavradığım için tenim bembeyaz oluyor, sonra o inleyip ağzıma geri iterken dilimi ağzının etrafında döndürüyorum.

Geri çekilip ayağa kalkıyorum, arkamdaki çekmeceye uzanıyorum ve orada olduğunu bildiğim kayganlaştırıcıyı buluyorum. Blake omzunun üzerinden joggers'ımı indirişimi izliyor, sikim serbest kalıp karnıma çarpıyor ve kayganlaştırıcıyı sikimin üzerine fıskırtıp tüpü bir kenara fırlatıyor. Blake'e dönüp bakmadan önce elimi birkaç kez şaftımda aşağı yukarı kaydırıyorum.

Hâlâ tükürüğümle ıslak olan kayganlaştırıcı kaplı parmağımı Blake'in deliğine ilk boğumuna kadar sokuyorum ve ondan bir inilti çıkarıyorum. O alıştıkça, daha derine itiyorum, sonra ikinci bir parmak ekliyorum, sıkı kaslar girişin etrafında kasılıyor. Birkaç hızlı dokunuş yapmadan önce parmaklarımı kancalayarak küçük, pürüzsüz bezi okşuyorum, bu hareket onun dakikalar içinde orgazmın eşiğine gelmesini garantiliyor.

"Roman," diye homurdanıyor Blake ve ben sırtıyorum.

Sırtıyorum. "Ellerini duvara koy, Blake," diye emrediyorum ve istediğimi yapmadan önce gözlerinin ihtiyaçla parıldamasını izliyorum. Parmaklarımı çekip kalçalarını tutuyorum, geriye doğru çekiyorum ve Blake'in sırtını kavislendiriyorum. "O ellerini lanet olası duvarda tut," diye emrediyorum, sikimin başını yüzüğüne sürüyorum.

"Ro!" Blake tekrar homurdanıyor, kışını geri itiyor, onu becermemi istiyor ve çaresiz.

İleri doğru itiyorum, Blake gevşeyip bana açıldıkça yavaşça içeri giriyorum. Tacım ilk sıkı kas halkasını geçerek Blake'ten derin bir inilti çıkarıyor.

"Daha fazla! Daha sert!" Blake bir elini duvara vurarak yalvarıyor.

"Sabır." Kıkırdıyorum, daha da içeri kayıyorum, başım geriye eğiliyor ve geçişi sikimin etrafında sıkılaşıırken gözlerim kapanıyor. "Siktir!"

"Tanrım, Ro, sik beni."

Kendimi daha fazla tutamayarak içine girdim. Durakladım, Blake'in içeri girdiğimde tıslarken uyum sağlamasına izin verdim. Kalçalarını kavrayarak gevşiyorum, sonra içine giriyorum, Blake inlerken kalçalarımın her hamlesinde nefes nefese kalıyorum ve cezalandırıcı bir tempo tutturuyorum.

"Zonklayan sikini Sydney'in daracık amına sokmak mı istiyorsun Blake?"

"Evet. Sikeyim evet!"

Hayal etmesi kolay bir görüntü ve taşaklarım sıkılaştıkça daha sert ve daha hızlı pompalamamı sağlıyor. Kendi orgazmı yükselirken Blake'in kıcının kasıldığını, sıkıştığını hissediyorum. Kıcını sikmeye devam ederken Blake'in sikini avuçluyorum.

"Oh lanet olsun! Ro, ben... boşalacağım."

"Evet, öylesin amına koyayım. Yanındayım," diye haykırıyorum.

Onu

Blake boşalırken bir kükremler çıkarır, süt gibi döl şeritleri fırlatır. duvarda ve halıda, ve sikimi sağarak, kendi orgazmımı benden çekerek.

Kalçalarını sıkıyorum, nefeslerim eşitlenirken başımı sırtına düşürüyorum.

Dış

arı. "Lanet olsun!" Blake mırıldanıyor.

Mırıldanarak onaylıyorum, ondan kurtuluyorum ve geri çekiliyorum. O yüzünü buruşturuyor ve memnun bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Syd'i getirme konusunda hâlâ emin değil misin? Çünkü bence ne kadar erken olursa o kadar iyi. Onun tadına baktım, arzusunu tattım ve sana şunu söyleyeyim, onu yoldan çıkarma düşüncesi beni çok sertleştiriyor."

Ona doğru bir adım atıyorum ve çiziklerle kaplı yüzünü avuçluyorum. "Katılıyorum." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Hadi temizlenelim, sonra konuşuruz."

"Aslında demek istediğin"-yarı sertleşmiş sikime bakıyor, dudakları sırtarak yukarı kalkıyor-"önce duşta ağzımı sikeceksin."

Gülüyorum, arkasını dönerken kıcına bir tokat atıyorum, sonra da onu banyoya kadar takip ediyorum. Yanılmıyor ve daha su ısınmadan sikimde boğulacak.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

Kalbim küt küt atarken, göğsüm kabarıırken ve sırtım ter içindeyken Blake'in beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden tekrar kontrol ediyorum ve babamın evine giden yola saparken yavaşça yürüyorum. Berbat durumdayım ve babamın beni bu halde görmesine izin veremem.

Duraklayarak, birkaç ay önce yanan evin çitine yaslanıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Rahip babamın İncil'den okuduğu ayetler kafamın içinde bir makara gibi dönüyor ve az önce olanları anlamlandırmaya çalışıyorum. Nasıl bu kadar kolay baştan çıkmama ve şehvet dolu düşüncelerime teslim olmama izin verdim.

Neden bu kadar hoşuma gittiğini düşünmeme gerek yok. Baştan çıkarmanın doğasında keyifli olmak, sizi içine çekmek, neredeyse bağımlılık yapmak vardır. Öyle ki, size öğretilen ve doğru olduğuna inandığınız her şeyi terk edersiniz. Şu anda en büyük endişem babamın bunu öğrenmemesini sağlamak - adam beni okumakta ürkütücü derecede başarılı - ve tekrarlanmasına yol açabilecek bir durumdan kaçınmak.

Blake'le ilgili tüm düşüncelerimi derinlere iterek kendimi dik durmaya zorluyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve kendimi her şeyin yoluna gireceğine inanmaya zorluyorum. Gidip babamı göreceğim, sohbet edeceğiz ve o da bana hafta sonu tatiliyle ilgili her şeyi anlatacak. Sonra bu gece eve döndüğümde, Tanrı'dan günahlarım için af dilemeden önce yıkanacağım.

Evet, işte bu kadar. Tek yapmam gereken bu. Her şey yoluna girecek. Blake ve Roman'dan uzak duracağım, işime odaklanacağım ve Tanrı'nın bana yol göstermesine izin vereceğim.

Kendime güvenerek ve her şeyin kontrolüm altında olduğundan emin olarak yolun geri kalanını babamın evine kadar yürüyorum ve kapıyı çalışıyorum.

Koridordan ön kapıya doğru gelen babamın ayak seslerini duyduğumda dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Yüzüme başarıyla yapıştırdığım gülümseme, babam kapıyı açıp da yüzünün yan tarafındaki morluğu gördüğüm anda silinip gidiyor.

"Tanrım, baba. Ne oldu? İyi misin?" İçeri adımımı atar atmaz elini saran bandajı fark ettim ve geri kalanını taradım.

"Sorun değil Sydney. Yaygara koparmayın." "Ama, Pa-"

"Küçük bir kazaydı. Hepsi bu kadar. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diyerek sertçe sözümü kesti ve dönüp koridorda ilerlemeye başladı.

Kapıyı kapatıyorum, ayakkabılarımı hızla çıkarıyorum ve onu takip ediyorum. "Sen iyi olduğun sürece sorun yok. Bu nasıl oldu?" diye üsteliyorum ve mutfağa giriyorum.

Fincanları yerleştiriyor ve çaydanlığı açıyor. "Otelden çıkarken ayağım takıldı. Sen sormadan söyleyeyim, hastanede kontrolden geçtim. Kırık yok, sadece birkaç çürük ve burkulmuş bir bilek."

Çaydanlığı alıp fincanları doldururken başımı sallıyorum. "Yaşlandıkça sakarlaşıyorsun baba," diye şaka yapıyorum.

Şakama aldırmadan, "Peder Stone nasıldı?" diye soruyor.

Roman'ın adını duyunca nefesimi tutuyorum ve çayı getirirken babamın bakışlarından kaçıyorum. "İyi. O iyi," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde ve *iyi olduğunu* söylüyormuşum gibi geldiğini fark ederek, ki öyle, tekrar deniyorum. "Şey, iyi gitti," diye kekeliyorum ve sonunda babama bakıyorum.

Değerlendirici bir bakışla beni izliyor. "Evet, dün konuştuğum birkaç cemaat üyesi onun hizmetinden memnun kaldı."

Ağzımı açmanın daha fazla şüphe uyandıracığından korkarak mırıldanıyorum ve bunun yerine fincanımı elime alıyorum. Sıcaktan yanıyor ama odaklanmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım var.

"Ondan kalmasını ve birkaç görevi devralmasını istemeyi düşünüyorum."

Öksürüyorum ve ağzımdaki sıcak çayla boğuluyorum. "Özür dilerim," diyorum elimle ağzımı silerek. Nedenini sormadan önce "Yanlış yoldan gittim," diye ekliyorum.

"Senin de belirttiğin gibi, artık gençleşmiyorum ve belki de görevi devralacak birini hazırlamanın zamanı gelmiştir."

Roman'ın uzun vadede yanımda olması fikrine karşı çıkıyorum. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum baba. Sadece yaşlı olduğun konusunda şaka yapıyordum. Daha fazla yardım edebilirim." Kilisede daha fazla zaman geçirme fikri beni içten içe ürkütüyor ve bu bile tek başına endişe kaynağı.

Tanrı ile vakit geçirmek istememeli miyim? Özellikle de günahlardan arınmış bir yaşam sürme konusunda hatırlatılmaya ihtiyaç duyarken. "Kilise dışındaki

hayatında kendi yolunu çizmenle barıştım Sydney. Bazı seçimlerinden hoşlanmayabilirim, özellikle de

Ama genel olarak, dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum."

Neredeyse yine boğuluyordum, bu kez sözleri karşısında boğazımda oluşan duygusal yumru yüzünden. Gözlerimde biriktiğini bildiğim yaşları saklamak için başımı eğiyorum.

"Ayrıca, mesele ekstra yardıma ihtiyaç duymak değil. İşimi seviyorum, bu yüzden ülkeyi dolaşarak Tanrı'nın sözünü yaymak için daha fazla zaman harcamak istiyorum."

Yıllar içinde çok fazla yer değiştirdiğimiz için buna şaşırmadım. Ona bu konuda soru sorduğumda, başka bir din adamının kendisinden Tanrı'nın sevgisini en çok ihtiyacı olanlara yaymaya yardımcı olacak bir programın parçası olmasını istediğini açıkladı.

Babam ofisinde bir telefon görüşmesi yaparken ben de bardaklarımızı yıkayıp kaldırıyorum. Tezgâhın üzerindeki bir yığın evrakı düzenlerken bir makbuz gözüme çarpıyor.

Diğerlerinden ayırıp okumak için üstüne koyuyorum. Oxford'daki Green's Guest House'dan. Sayfayı taradığımda, geçen hafta sonu için olduğunu görüyorum. Garip. Babamın toplantısının Oxford'da değil Surrey'de olduğunu söylediğine eminim.

Babam dönerken ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve fişi hızla diğerlerinin altına yerleştiriyorum, onları düzeltiyorum ve o girmeden bir saniye önce düzgünce yan tarafa koyuyorum.

"Kusura bakmayın. Akşam yemeğine kalacak mısınız?" diye soruyor.

"Aslında gitmem gerekiyor." Koridora doğru yürümeye başladım ama durakladı ve babama döndü. "Sen yokken eski kilisemizi ziyaret edebildin mi?"

"Hayır, bu sefer değil. Neden sordunuz?"

"Bir nedeni yok. Sadece merak ettim çünkü orayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun." Başını salladı ve ben de olabildiğince çabuk oradan ayrıldım.

Babam bana yalan söyledi. Buna inanamıyorum.

Küçük bir yalan ya da sürçme değildi. Hayır, bu düpedüz, bariz bir yalandı. Neden? Neden nerede olduğu hakkında yalan söylesin ki? Ve eğer bu konuda yalan söylediyse, başka ne hakkında yalan söyledi?

Geri dönüp onunla yüzleşmek için geri dönmeden önce yolun sonuna kadar geldim ama daha önce hiç görmediğim bir adam ön patikadan yürüdüğünde durdum. Koyu renk kıyafetler giyiyor, belki kot pantolon ve beyzbol şapkası. Bana Roman'la ilk tanıştığım zamanı hatırlatıyor ama bu adam daha kısa ve o kadar kaslı değil.

Kapıyı çalıyor, sonra kafasını bana doğru çeviriyor ve ben de köşeyi dönüp gözden kayboluyorum. Bir göz atma riskini göze aldığımda, sadece bir

Babamla birlikte içeride kaybolurken ceketine bir anlık bakış.

Ne yöne gittiğime aldırmadan sersemlemiş bir halde eve dönüyorum.

Babama her zaman güvendim, güvenmemek için bir nedenim olmadı. Ama son zamanlarda bir şeyler farklı hissettiriyordu. Şimdi düşünüyorum da, son

birkaç yıldır onda bir değişiklik fark ettim. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama bir şeyler var. Dikkatimin ne kadar dağınık olduğu düşünüldüğünde, şehrin diğer tarafına değil de eve varmam bir mucize. Ön kapıya giden yolda yürüyorum.

sanki bir yıkım topuyla vurulmuş gibi hissediyorum.

Yapacağımdan çok emin olduğum banyodan vazgeçiyorum, akşam yemeğini atlıyorum - midemin zaten hiçbir şeyi kaldıramayacağından eminim - ve çocukluğumdan beri ilk kez dizlerimin üzerine çöküp dua etmiyorum. Onun yerine yatağa gidip top gibi kıvrılıyorum ve ağlıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROMAN

Dün beni aradıktan sonra Kincaid ile buluşmak için kiliseye gidiyorum. Neden konuşmak istediği konusunda endişeli değilim. Salı günü Blake'le öpüşüklerinden beri Sydney'nin nerede olduğu beni daha çok endişelendiriyor. İki gün oldu ve ikimiz de onu görmedik ve dün işe de gitmedi. Blake dün işten sonra onunla aralarında olanlar hakkında konuşmak için oraya gitti. Onu hiçbir yerde göremeyince kızlardan birine sordu, sanırım Suzi'ye, o da hasta olduğunu söyledi. Birimizin gidip onu kontrol etmesini konuştuk ama kapısına dayanmanın aleyhimize işleyebileceğine karar verdik. Bugün Kincaid'i şüphe uyandırmayacak kadar sıkıştırmayı planlıyorum.

Oraya vardığımda ana giriş boştu ve Kincaid'i ofisinde buldum.

"Ah, Roman, içeri gel. Otursana."

Dediğini yaptım ve karşısındaki koltuğa oturdum. Yanağındaki morluğun solduğunu fark ettim ama eli hâlâ sargılıydı. Birinin o piçin canını yaktığını bilmek beni tatmin ediyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Söylesene, geçen hafta sonu nasıldı?"

Dönüşünde kısa da olsa bu konuyu daha önce konuşmuş olduğumuzdan, bunun nereye varacağından emin değilim.

"Pazartesi günü de söylediğim gibi, her şey yolunda gitti ve herkes mutlu görünüyordu. Neden, bir sorun mu var?" Ses tonumda kızgınlık belirtisi bırakmadan soruyorum.

"Hayır, hiç de değil. Aslında, eğer kabul edersen, ben burada olmadığım zamanlarda da kalıp yardımcı olmanı isterim." Ellerini masanın üzerinde birbirine kenetlemiş, cevabımı beklerken onlara vuruyor.

Şimdi şaşkınlığımı ve şüphelerimi saklamak için daha fazla çaba sarf ediyorum, özellikle de gergin görüldüğü için. "Tabii ki. **M e m n u n i y e t l e**. Sonra

Son zamanlarda olan biten her şey bir yana, yerleşebileceğimi hissettiğim bir yer bulmak çok güzel," diyorum minnetle ve lafı dolandırmadan.

"Harika," diye haykırıyor ve ardından lojistiği ve benden beklenenleri açıklamaya devam ediyor.

Hafta içi birkaç vardiya çalışacağım ve hafta sonları o yokken hizmet vereceğim konusunda anlaştık, ki şimdilik iki haftada bir hafta sonu olacağını tahmin ediyor.

Onu en azından iki haftada bir tecavüz ve cinayet işlemesi için serbest bırakacağımı düşününce ellerim kucağında yumruk oluyor ama öfkemi bastırıyorum. Nasıl oluyor bilmiyorum ama yapıyorum. Doğru yerlerde gülümsüyorum ve duygularımın sözlerime karışmasını önlemek için cevaplarımı kısa tutuyorum.

İşi kızıştırıyor ve bu da Blake'le benim de planlarımızı hızlandırmamız gerektiği anlamına geliyor. O hasta orospu çocuğunun kız kardeşime yaptığını başka bir kadına yapmasına izin vermem mümkün değil.

Ayağım kapıdayken ilk işimiz şüphe tohumları ekmek olacak. Dışarı çıkar çıkmaz Oz'u arayacağım.

"Planlar değişti. Birinci aşama için her şey hazır mı?"

"Tanrım. Ne oldu?"

"Şimdi açıklayacak zamanım yok. Her şey hazır mı, değil mi?" Caddede Blake'in şantiye ofisine doğru yürürken sinirleniyorum.

"Evet, dostum, hazır. Ne zaman-"

"Şimdi yap, Oz." Cevap vermesini beklemeden aramayı sonlandırıyorum.

Site ofisine vardığımda ya sevişmeye ya da dövüşmeye hazırdım, bu yüzden Blake'in birlikte çalıştığı bir puşt tarafından durdurulmak pek de hoşuma gitmedi.

"Hey, sen. Burada olamazsın," diye bağıyor adam birkaç metre öteden ve bana doğru tepinmeye başlıyor.

"Kendi işine bak ve inşaatına geri dön." Yürümeye devam ediyorum ama adam önüme dikiliyor.

"Burada olamazsın," diyor tekrar, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

"Bak, küçük kordonun ve panonla önemli olduğunu düşündüğünü biliyorum ama umurumda değil. Çekil yolumdan."

Burun delikleri şişiyor ve yüzü kızarıyor, bu da benim sırtımama neden oluyor, ama o cevap veremeden başka bir adam aramıza giriyor.

"Tamam, tamam. Sakinleşelim. Anladım, Skeet." Adam -Skeet- bana son bir kez baktı ve topuklarının üzerinde dönerek geri döndü.

Geldiği yer. "Sen Roman'sın, değil mi?" diye soruyor yeni adam, dönmem gerekecek ve artık Skeet'i göremeyeceğim şekilde hareket ederek.

Blake'ten bir iz var mı diye etrafı tarayarak başımı sallıyorum. "Blake'i tanıyor musun?" "Elbette. Ama onu kaçırdın. Otuz dakika önce ayrıldı."

Eliyle işaret etti.

Çıkışa doğru.

"Nerede dedi?"

Başını sallıyor. "Hayır, üzgünüm. Ama eğer kızdığın Blake ise, onu bulduğunda yerinde olmak istemezdim."

"Şerefe," diye sesleniyorum omzumun üzerinden uzaklaşırken. "Sinsi herif," diye mırıldanıyorum, siteden sola Sydney'in işine doğru dönüyorum.

Yürürken numarasını arıyorum ama anında sesli mesaja düşüyor. Eminim salak herif yine şarj etmeyi unutmuştur. Kitapçıya vardığımda Sydney'in burada olmadığını ve Blake'ten de bir iz olmadığını anlamam uzun sürmedi. O kadar kızgındım ve Kincaid'in kışına tekme basmadan önce ondan uzaklaşmak için acele ediyordum ki ona Sydney hakkında soru sormayı unuttum.

Dışarı çıktığımda Bake'i tekrar arıyorum ama *yine* telesekreter çıkıyor. Başka seçeneğim olmadığı için eve, Sydney'nin evine gitmeye karar verdim. Oraya vardığımda ne yapacağımı düşünmedim ama siktir et. Cesaret eden kazanır, değil mi?

Kincaid'in peşine düşmeye karar verdiğimizde ev ödevimizi yapmıştık ve Sydney'in koz olarak iyi bir seçenek olabileceğini hep biliyorduk. Kincaid'le ilgili duyduklarımdan sonra, bu pisliği gömmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Bunun bedeli değerli Sydney Kincaid'in kalbini kırmaksa, öyle olsun.

Sydney'nin evini sokağın karşısından izliyor, onun ya da Blake'in orada olduğuna dair bir işaret arıyordum. On dakika sonra içerideki ilk hareketliliği görüyorum ve hâlâ intikam dolu bir öfkeyle sokağın karşısına geçip kapısına dayanıyorum. Aklıma daha iyisi gelmeden kapı ziline basıyorum, sonra da sabırsızlığıma yenik düşerek parmaklarımı kapıya vuruyorum ve lanet olası şeyi çerçevesi içinde sarsıyorum.

Bir saniye sonra kilit tıkladı ve kapı Sydney'in tek gözüyle bana bakmasına yetecek kadar açıldı.

"Peder Stone, burada ne işiniz var?" diye soruyor, kelimelerine sinirlilik hâkim.

Gözlerim yorgun yüzünü taradıktan sonra boynundan göğüs dekoltesine kadar görünen küçük çıplak tenine dalıyor. Hareketi takip ederek, onun

Boşta kalan eli yukarı kalkıyor ve pamuklu sabahlığını kendine daha sıkı sarıyor.

Her zaman ona yapışan o bağımlılık yapıcı hindistan cevizi kokusunu içime çekerken burun deliklerim alevleniyor. Gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturarak, "İşe gitmedin. Neden?" Sözcükler amaçladığımdan daha sert çıktı ama eğer korkmuş ya da şok olmuşsa bunu iyi saklıyor.

"İyi değıldim, bu seni ilgilendirmez. Nereden bildin?" diye soruyor, kapıyı biraz daha açıp omurgasını dikleştirerek.

Hmmm, biraz ateşi var. Bu hoşuma gitti.

"Oraya seni aramaya gittim. şimdi de burada seni kontrol ediyorum," diyorum. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" Bu kez şaşkınlığını gizlemekte o kadar başarılı değıl.

"Hayır, bunun uygun olacağını sanmıyorum" diyor, ayaklarını kaydırıp bakışlarını indiriyor ve bir ayağını kapının altına dayadığını fark ediyorum.

Bu hareket yüzüme bir gülümseme getiriyor ve derin, gergin bir nefes alışını izliyorum. "Peki neden Sydney?" Adını söyleyerek yumuşak bir şekilde soruyorum. Kendi kulaklarıma bile masum geliyor. Ama aslında hiç de öyle değıl. Onu şaşırtmayı boş verin, ben kendimi şok ettim.

Kekeliyor, elleri sabahlığının yakasını karıştırıyor, yanakları kızarıyor ve sikim pantolonumun altında sertleşiyor.

"Beni içeri davet et Sydney." *İstedini biliyorsun*, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. Söylememe gerek yok. Ses tonumdan anlayabilir, yüzümden görebilir. Beni içeri davet etmesini istiyorum ve o da bunu biliyor. Sanırım bunu yaparsa ne olacağı hakkında çok iyi bir fikri var.

Baştan çıkarma onu zorluyor ve kararsızlığını hissedebiliyorum. O kadar yoğun ki neredeyse tadını alabiliyorum. Blake'in onun tadının ne kadar lezzetli olduğuna dair sözleri aklıma geliyor ve onu kendim için tatmaktan başka bir şey düşünemiyorum.

"Hayır, ben... bu iyi bir fikir değıl," diye kekeliyor. "Sanırım ben polisi aramadan önce gitsen iyi olur-"

"Polis," diyorum, onun için bitiriyorum, sonra da sevgili yaşlı babasını bokun içine atacağı fikrine gülüyorum. Kapıya yaklaşıp bir elimi kapının üzerine koyuyorum ve hafifçe itiyorum. "Bırak gireyim, Sydney." Bu sefer daha sert itiyorum ve bu beni ciddiye alması için yeterli oluyor. Korkudan mı yoksa meraktan mı bilinmez, ayağını oynattı ve geri adım atarak kapının açılmasına izin verdi.

Bir saniye bile kaybetmiyorum ve o geri çekilmeye devam ederken eşikten adımımı atıyorum. Olası bir kaçış yolu ararken gözleri benim, kapının ve arkasının arasında gidip geliyor.

"Ne yapıyorsun sen? Burada olmaman gerekiyor. Ne istiyorsun?" diye soruyor, dudaklarını yalıyor ve göğsü hızla inip kalkıyor.

Ben kadınlara zarar vermem. Sydney'e de zarar vermeyeceğim - en azından babasının gerçekte kim olduğunu bilmediği sürece. Ama korkmasının ne kadar hoşuma gittiğini inkâr edemem. Gergin bekleyiş havayı saunadaki buhar gibi dolduruyor.

"Ben ne istiyorum? Ne kadar ilginç bir soru, değil mi?" diyorum ve ona doğru yürümeden önce kapıyı iterek kapatıyorum.

"Kimsin sen?" diye sorarken sırtı arkasındaki odanın kapı çerçevesine çarpıyor ve irkiliyor. Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde nefes nefese çerçeveyi kavırıyor. "Senin Tanrı'nın adamı olduğunu sanıyordum, ama öyle bir adam bir kadına böyle davranmaz," diye fısıldıyor ona ulaştığımda, yüzlerimizi birbirimize bir santim yaklaştırarak.

Gerçekte kim olduğuma dair tüm iddialar yok oldu ve onun yerine karanlık bir adam duruyor.

İntikamcı bir melek.

Bu konuda ne kadar yanıldığını ortaya çıkarmak için dilimi ısıırıyorum. Dudaklarıma fısıldayan kesik kesik nefesleri ve bana bakan iri, dehşet dolu gözleriyle bu çok zor.

"Buna mı inanıyorsun?" Hırlayarak soruyorum.

"Bildiğim bu," diye yanıtlıyor. "Tanrı böyle buyurdu," diyor kararlı bir şekilde, sözlerinden emin. Haklı olduğundan emin.

Keşke bu güzel yanılsamayı yıkmak için onun hayatında olmasaydım. "Peki Tanrı sana başkalarına zarar verenler hakkında ne diyor, ha?"

Kaşlarını çatıyor, bir din adamı olarak bunu bilebilecekken neden ona bunu sorduğuma şaşırıyor. "Belki de eve gidip İncil'i biraz daha iyi çalışmalısın." Bu kez kelimeleri şiddetli bir inançla bana yöneltiyor.

"Belki de yapmalıyım. Ben gittikten sonra da dizlerinin üzerine çöküp af dileyecek misin?"

Gözleri bilerek parlıyor ve inkâr maskesiyle gizlemeden önce küçük bir nefes çekiyor. "Af dileyecek bir şeyim yok," diyor küstahça.

"Hayır," diye takılıyorum, eğilip kulağına fısıldıyorum. "Emin misin? Çünkü duyduğuma göre ara sokakta bir adamı küçük pis bir fahişe gibi öpmüşsün ve bu hoşuna gitmiş, değil mi?"

Başını sallayarak yanağının benimkine değmesine neden oluyor. "Hayır. I..."

"Yalan da söylüyorsun. Yaramaz, yaramaz, Sydney." Tekrar başını sallıyor.

Kendimi inkar edemeyerek kulağının altına iffetli bir öpücük konduruyorum, onunla oynamaktan büyük keyif alıyorum. Nefesini ciğerlerine hapsederek anında durgunlaşıyor ve ben de piçin teki olduğum için onun bu şaşkınlığından faydalanarak boynuna öpücükler kondurmaya devam ederken bedenimi onunkine bastırıyorum. Boynundaki nabız noktasına ulaştığımda kendimi zor tutuyorum ve narin teninin altındaki hızlı titreşimi hissediyorum.

Neredeyse bir saniye içinde nefesi düzensiz bir şekilde kesiliyor ve vücudu gevşerken bir iniltiyle son buluyor.

Kalçalarını kavıyorum, onu hafifçe ayarlıyorum ve içine doğru bastırıyorum, çekirdeğine karşı öğütüyorum.

"Ahh... aman tanrım-" Evin içinde bir yerden telefonu çalınca sözleri kısa kesiliyor. Bu onu şehvet dolu sersemliğinden kurtarıyor ve beni itip uzaklaştırıyor. Kollarını kendine sararak telefonu çalmaya devam ediyor ama cevap vermek için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine dik duruyor ve bana ters ters bakıyor.

"Defol. Evimden defol."

Yüzümü tamamen ona dönüyorum, hiç utanmadan sertleşmiş sikimi düzeltiyorum. "İstedğin bu mu?" diye sordum.

"Evet! Git. Benden uzak dur."

"Ben giderim," diyorum ve telefonu bir kez daha aralıksız çalmaya başladığında gitmek için dönüyorum. Duraksayıp arkama bakıyorum. "Kilisede görüşürüz Sydney. Buna bakmalısın. Baban olabilir."

Onu kendine sarılmış, kafası karışmış ve tahrik olmuş halde bırakıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SYDNEY

Roman'ın ön kapıdan çıkışını izlerken vücudumu sıkıca sararken parmaklarım yanlarıma gömülüyor. Kapı yüksek bir sesle kapanıyor ama ben donup kalıyorum. Roman'ın sözleri etrafımda yankılanırken zihnim hareket etmem için bağılıyor ama bedenim mesajları işleyemiyor.

Bana fahişe dedi.

Öyle miyim?

Beni Blake'in o sokakta beni öpmesinden hoşlanmakla suçladı.

Hoşlandın.

Tahrik olmuştu. Beni istiyordu.

Sen de istiyordun. Sen de onu istiyordun.

Vicdanımla ileri geri tartışıyorum, telefonum arka planda çalıyor. Sonra yere çöküp dua ediyorum.

Bağışlanmak için dua ediyorum. Ruhum için dua ediyorum. Güç için dua ediyorum. Tanrı'nın bana vermeyi uygun gördüğü bu sınavın üstesinden gelmek için güç. Günaha karşı direnme, kötü düşünceleri ve arzuları kovma gücü.

Tüm bunlar olurken, teslim olmak isteyen, dokunulmak için yanıp tutuşan, bu arzusun beni ele geçirmesine izin vermek isteyen yanımlı inkâr edemiyorum.

Ben kirliyim. Kirlenmişim. Daha önce bir kez günaha boyun eğmişim. Bu yanlış ve bunu istememeliyim.

Bu yüzden dua ediyorum. Yere diz çökerek bacaklarımı uyuşana, boğazım ağrıyana ve sesim kısılana kadar dua ediyorum. Yeterince tövbe ettiğimi hissettiğimde, kendimi ayağa kaldırıyorum. Titrek bacaklarımla tökezleyerek ön kapıya doğru ilerliyorum ve kilidi yerine oturtmadan önce düzgün kapanıp kapanmadığını kontrol ediyorum. Oturma odasından telefonumu kaptığım gibi tekrar çalmaya başlıyor. Arayanın kimliği Cress olduğunu söylüyor. Tüm cevapsız çağrılar ondan geliyordu ama sesli mesaja gönderdim. Şu anda yapamam.

Roman babam olduğunu düşündü ve neden böyle söylediğini merak ettim. Ama sehpanın üzerinde İncil'imi görüp onu elime aldığımda ve telefonu yerine bıraktığımda bu düşünce unutuluyor. Kanepeye geri götürüp otururken sayfaları çeviriyorum. Babamın bana okumamı söylediği ayetleri arıyorum, kendimi Tanrı'nın sevgisine dayandırmak, Havva'nın düşüşünü ve yasak meyveyi yediğinizde neler olduğunu hatırlamak için.

Roman ve Blake'in yasak meyveden daha fazlası olduğuna dair bir his var içimde.

İşten, Cress ve Suzi'den kaçmak için bütün hafta hasta olduğumu iddia ettikten -bir başka yalan, bir başka günah- ve haftanın ikinci yarısını saatlerce İncil çalışarak ve ruhumu arındırmak umuduyla her gece dua ederek geçirdikten sonra, Cumartesi günü bir ikilemle birlikte geliyor.

Bu sabah babama yardım etmek için kilisede olmam gerekiyordu. Eğer yalanımı daha fazla uzatırsam, evet, ona da yalan söyledim, onu uzak tutamayacağım, özellikle de yarın haftalık aile yemeğimiz olduğu için. Ama Roman ya da Blake'le yüzleşmeye hazır değilim.

Bu hafta yaptığım her şeye rağmen, bilinçaltım ben uyurken hepsini geri almaya kararlı. Her gece zihnimi, iki meçhul adamın vücuduma kutsal olmayan şeyler yaptığı, beni orgazmın ortasında irkilerek uyandıran zevk ve günahla yıkadığı erotik rüyalarla dolduruyor. Adamlar rüyalarımda yüz­süz olabilir ama ben kim olduklarını biliyorum.

Duşumu almış, giyinmiş ve elimde bir fincan kahve ile kanepeye oturmuş, babama yardıma gitme riskini göze alırsam ikisiyle de karşılaşma ihtimalimi tartıyorum. Ancak Tanrı'nın hoşnutluğunu tekrar kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini bildiğimden ve Tanrı'yı ve babamı memnun etme ihtiyacım Roman'ın orada olma ihtimalinden daha büyük olduğundan, kararlılığım biraz daha güçlendi. Başka geçerli bir seçeneğim olmadığı için ceketimi giyip çantamı aldım ve yola çıktım.

Kilise görüldüğünde kalbim hızla çarpıyor ve endişem artıyor ama bir şekilde devam ediyorum. Buraya gelirken her ihtimale karşı savunmamı güçlendirdim. Garip anlardan ya da Roman veya Blake buradaysa onlarla yalnız kalmaktan kaçınmak umuduyla ana girişte diğerlerinin yanında kalmayı planlayarak ön kapıdan içeri giriyorum.

Sessiz, rahatsız edici derecede sessiz. Pazar günleri elbette her zaman daha yoğundur, ancak Covid'den bu yana bu kadar boş olduğu bir Cumartesi günü hatırlamıyorum. Çünkü

Kapı arkamdan uğursuzca kapanıyor ve bütün gözler bana çevriliyor. Bu sessizlik ne kadar rahatsız edici olsa da, orta koridorda mihrapta duran ve başını eğmiş kitap okuyan babama doğru yürürken üzerime dikilen yarım düzine gözle kıyaslanamaz bile.

Seni görüyorlar. Günahlarını biliyorlar. Tanrı izliyor.

Bu düşünce içimden geçerken göğsüm ağırlaşıyor ama başımı dik tutup yürümeye devam ediyorum ve beni izleyenlerin yanından geçerken gülümsüyorum.

Kürsüye adım atan babam nihayet başını kaldırıyor. "Sydney, bugün seni beklemiyordum. Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun?" Babam soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Başımı sallıyorum, huzursuz duygularımı henüz sesimden uzak tutabileceğimden emin değilim ve izlendiğimin rahatsız edici bir şekilde farkındayım. Omzumun üzerinden bakan babam düşüncelerimi okuyor.

"Gel, ofisimde konuşalım."

Ofisinde güvenli bir şekilde tecrit edildikten sonra sesimi buluyorum. "Bugün çok sessiz. Bir şey mi kaçırdım?" Garip bir önsezi duygusuyla soruyorum.

Babam iç geçirdi. "Boş dedikodular. Endişelenecek bir şey yok." Ben daha fazla üstelemeden devam etti. "Şimdi söyle bakalım, sana neler oluyor?"

Bu soru aklımı başımdan aldı. Ve onun bildiğinden eminim. Boş dedikodu derken bunu mu kastediyordu? Biri beni Blake ya da Roman'la mı gördü? Roman babama ne yaptığımı söyledi mi? Soru üstüne soru ve hepsi beni ve patavatsızlıklarımı işaret ediyor.

"Sydney?" Babam adımı söyleyerek beni düşüncelerimden kopardı.

"Özür dilerim. Ben iyiyim. Sadece kötü bir soğuk algınlığı ya da gripti ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Daha fazla yalan. Yalan üstüne yalan.

"Bunu duyduğuma sevindim. Seninle konuşmam gereken bir konu var. Yarına kadar beklemeyi planlamıştım ama... Şey-" Kapının çalınması onu böldü. "İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapı gürültüyle gıcırdayarak açılıyor ve ağzım kururken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Önümdeki sandalyenin arkalığını öyle sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve bileğimden acı fişkırıyor.

"Ah, Roman. İçeri gel, otur." Roman yanımdan geçerek diğer sandalyeye oturuyor. "Kızım Sydney'i hatırlarsın," diyor babam, bana eliyle işaret ederek ve gülümseyerek.

Kalın bir şekilde yutkunarak Roman'a bakıyorum ve sulu bir gülümsemeye zorluyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyorum, sonra hızla tekrar başka tarafa bakıyorum. "Ben sizi yalnız bırakayım." Kaçma ihtiyacım doruk noktasına ulaştığında kelimeler neredeyse bir yalvarışa dönüşüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bacaklarım titriyor.

"Biraz solgun görünüyorsun Sydney. İyi misin?" diye soruyor biri, Roman sanırım, ama sesi boğuk. Karanlık beni ele geçirirken sandalyeler taş zemine sürtünüyor, giysiler hışırdıyor ve bir yerlerden sesler geliyor.

BİLİNÇ her seferinde bir molekül olarak geri geliyor. Etrafımın daha fazla farkına vardığımda, başka bir odadan gelen belli belirsiz sesler duyuyorum. Gözlerimi açıp odayı incelemek için başımı yana çeviriyorum, kafatasımın içine donuk bir gümbürtü yerleşince irkiliyorum. Yatağımın başucundaki masayı ve orada tuttuğum İncil'i gördüğümde tanıdığımı fark ediyorum. Gözlerim başımı oynatmadan odayı olabildiğince tarıyor ve aralık olan kapının arkasında asılı duran sabahlığımı görüyorum.

Derin bir nefes alarak acıya hazırlanıyorum ve oturur pozisyona geçip başımı yatak başlığıma yaslıyorum. Acı her nefeste azalıyor ve sonunda çatlayacakmış gibi hissetmeden hareket edebiliyorum.

Bütün günahlarını döküyorsun.

Bu düşünceyi kafamdan atıp bacaklarımı yatağın kenarına doğru uzatıyorum ve midem bulandıkça duraklıyorum. Mide bulantısı geçince ayağa kalkıyorum ve hafifçe açık kapıya ve ilk uyandığımda duyduğum seslere doğru yürüyorum. Sesler yaklaştıkça daha da netleşiyor ve mide bulantısı geri dönüyor. Panik bana saldırıyor ama kısa sürede alışık olmadığım ve nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim olmayan bir duygu tarafından bastırılıyor. İşte bu duygu beni ileriye götürüyor ve oturma odamda patlamama neden oluyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SYDNEY

"Evimde ne halt ediyorsun? Çıkın dışarı!" Blake ve Roman'ın irkilerek bana doğru döndükleri oturma odasına dalarken çılgılık atıyorum. Üzerime bir mide bulantısı dalgası yayılırken kendimi sabitlemek için bir elimi duvara doğru uzatıyorum. Odaya girerken yüzlerindeki endişeyi görüyorum ama bu içimdeki öfkeyi dindirmiyor.

"Sydney-"

"Yap. Yapma. Gelme. Yaklaşmayın. Bana." Düzenli bir nefes alıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Roman ve Blake birbirlerine bakıyorlar, sonra Roman ellerini kaldırıp avuçlarını açarak bana doğru bir adım atıyor. "Bayıldın ve seni eve getirdim."

Kaşlarımı çattım. Bayılma kısmına değil çünkü başımın arkasındaki bandaj ve yumru bunu kanıtlıyor. Ama Roman beni eve mi getirdi?

"Babam nerede? Neden beni eve getirmedi?" Gözlerim onlar ve bu iki heybetli adamın doldurduğu, görünüşte daha küçük olan oda arasında gidip geliyor.

"Kilisede. Bir toplantısı vardı ve benim de arabam var," diyor Roman, bana doğru bir adım daha atarak.

"Beyin sarsıntısı geçirirsin diye seni yalnız bırakmak istemedik, ki ne kadar dengesiz olduğuna bakılırsa geçirdiğini tahmin ediyorum," diye araya giriyor Blake, ama Roman'ın aksine o olduğu yerde kalıyor.

Ona bakmaktan kaçınıyorum. Beni sokakta öptüğünden beri onu ilk kez görüyorum ve ne düşüneceğimi, ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Teşekkürler ama artık gidebilirsin," diyorum başımı kaldırıp bana daha da yaklaşmayı başarmış olan Roman'a bakarak.

"Pek minnettar görünmüyorsun Sydney," diyor Roman, ses tonu sert ve kelimeler tehlikeli bir anlamla katmanlanmış.

Zihnim son birkaç gündür ikisiyle ilgili gördüğüm sayısız rüyanın görüntüleriyle doluyor ve tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Ancak Roman kişisel alanımı işgal ettiğinde, bu bir irade savaşına dönüşüyor.

Bu adamlar şeytanın hizmetkârları ve beni kurtarılamayacak şekilde ayartmak için buraya gönderildiler. Onlara direnecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum. Bunu neden yapıyorlar? Onları evimden çıkarmalı ve onlardan uzak durmalıyım. Ama hayatıma girmeye devam ettiklerinde, benimle yalnız kalmanın yollarını bulduklarında.

Düşüncelerimin dikkatimi dağıttığı birkaç saniye içinde Roman sadece kişisel alanımı işgal etmekle kalmadı, onu onarılamayacak şekilde yok etti.

Bileklerimi tuttuğunda nefesim kesiliyor, başparmakları oradaki nabza sıkıca bastırıyor. Hızla atıyor. Hissedebiliyorum.

"Bir sorun mu var Sydney?" diye soruyor, bir dairenin içindeki noktayı okşayarak.

"Ne yapıyorsun?"

Roman, "Düşüp kendini daha fazla yaralamadığından emin oluyorum," diye cevap veriyor ama sözlerindeki bir şey beni duraksatıyor.

Belki de söylediklerinden ziyade parmaklarının bileğimin iç kısmına yaptığı küçük, yatıştırıcı okşayış ya da yüzümü izleyiş şeklidir - ne için olduğunu bilmiyorum. Ya da belki de Roman'ın bana beni yutmak ister gibi baktığı ve içimdeki ve doğuştan gelen bir parçamın neredeyse bunu dilediği çok gerçek ve korkunç bir gerçektir.

Bu adama ve arkadaşına beni böyle kirletecek şekilde bakacak kadar ne kadar düştüm?

"Ne yaptığınızı bilmiyorum ama gitmeniz gerekiyor. Bu doğru değil," diyorum, sesim ürkek ve emin değil.

Roman hâlâ bileklerimi tutarak yaklaşıyor, beni sıkıştırıyor ve bir adım geri atmaya zorluyor. Gidecek hiçbir yerim yok ve kendimi kanepenin arkasına yaslanmış halde buluyorum.

"Bence yalan söylüyorsun Sydney. Bence ne yaptığınızı çok iyi biliyorsun. Ama daha da önemlisi, bence bundan hoşlanıyorsun, bunu istiyorsun," diye fısıldıyor yanağıma doğru.

Nasıl kaçabileceğimi düşünüyor olmalıydım ama aklımdaki tek tutarlı şey beni öpmesini, bileklerimden başka bir yerime dokunmasını ne kadar çok istediğim. Bu, Blake'e ara sokakta olan şeyin aynısı. Ve sanki bu düşünce onu çağırmış gibi, arkamdaki kanepede gıcırıyor ve işte orada.

"Sorun yok, Syd," diye mırıldanıyor Blake diğer kulağıma ve sözlerinin sıcaklığı ve tenimin üzerindeki nefesi inkar etmeyi, itiraz etmeyi imkansız kılıyor.

Başımı sallıyorum. Vücudumda çılgınca ve kontrol edilemez bir arzu varken yapabildiğim tek şey bu. Blake ve Roman tam bir senkronizasyon içinde ağızlarını boynuma, kulağımın hemen altına indiriyor ve arkalarında bir ısı izi bırakıyorlar. Vücudum istemsizce tepki veriyor; başım bir parça geriye düşüyor. Roman bu hareketi kendi avantajına kullanmak için hiç vakit kaybetmiyor ve boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğime kadar öpüyor.

Yumuşak bir inilti duyuyorum ve sesin benden geldiğini fark etmem bir yaşımı alıyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan, kaba, nasırlı parmaklar yanımdan göğüslerime doğru ilerliyor ve bu his karşısında nefesim kesiliyor.

"Hayır, hayır... oh." Kelimeler nefes nefese çıkıyor ve hiç de içimden geldiği gibi değil.

Boynumda derin bir gümbürtü titreşiyor. "Hayır diyeceksen, Syd, içinden geldiği gibi söyle," diyor Blake, sesi eğlence dolu.

Roman'ın parmakları göğsümün üzerinde kayıyor, meme ucumun etrafında dönüyor, sonra en ufak bir dokunuşla başparmağını sertleşmiş meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve görünmez bir elektrik akımına kapılmış gibi sarsılıyorum. Nefes his vücudumdan akıyor, nabız gibi atan bir çiçekle çekirdeğime çarpıyor. Tekrar yapıyor, bu sefer daha sert, uzaklaşmadan önce küçük bir çimdik atıyor. Neredeyse kendimi yoksun hissediyorum ve daha fazlasını isteyerek sırtımı kamburlaştırıyorum.

Tepkim bir değerlendirme mırıltısı ve karanlık bir kahkaha gümbürtüsüyle karşılanıyor, ancak an kapıdaki keskin bir vuruşla paramparça oluyor.

Nefesim kesiliyor, Roman'ın eli çekiliyor ve Blake'in ağzı boynumun kıvrımında duruyor. İkinci kez kapı çalındığında Roman geri çekiliyor, dimdik duruyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Blake kanepeye çöküyor, sanki az önce ağzını bana dayamamış da sadece oturuyormuş gibi kayıtsızca kamburunu çıkarıyor.

"Birini mi bekliyorsun?" Roman meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırarak soruyor. "Hayır, kimse yok," diyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışırken başımı sallıyorum. "Beni istiyor musun-"

"Hayır!" Kapıyı açma teklifini keserek sertçe "Hayır!" dedim. "Ben bakarım." Bu kez sözlerim daha yumuşak ve ön kapıya yönelirken giysilerimle oynayıp onları düzeltiyorum.

Camdan en az iki kişinin bulanık hatlarını seçebiliyorum. Roman ve Blake'in beni takip etmediğinden emin olmak için son bir kez arkama baktıktan sonra sakın bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama kapımın önünde polisleri bulmak beklediğim şey değildi.

"Bayan Kincaid, Sydney Kincaid?" diye soruyor kadın memur, ellerini görev yeleğinin yan ceplerine sokmuş.

"Evet," diyorum, ikisinin arasına bakarak. "Neler oluyor?" Ama yüzlerindeki asık surat ifadesi yeterli bir işaret.

"Bayan Kincaid, bunu size söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama babanız Rahip Kincaid'in karıştığı bir kaza oldu."

Ellerim ağızma gidiyor, çaresizlik çılgılığımın bir kısmını bastırıyor ve kadın polis babamın hastanede olduğunu açıkladığında bacaklarım altımda büküldüğünde biri beni arkamdan yakalıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Syd hemşireyle birlikte koridorda babasının odasına doğru gözden kaybolurken Ro, "Oz'u ara ve kilisenin dışındaki kamera kayıtlarından ne bulabileceğine bak" dedi.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve dışarı çıkarken Oz'un numarasını tuşluyorum. İşimizin yarıda kesilmesine kızdım ama nedenine daha çok kızdım. Kincaid'in saldırıya uğraması sadece polisler ve toplum bu olayın üzerine gideceği için değil -kendi kilisesinde saldırıya uğrayan bir rahip asla iyi karşılanmaz- aynı zamanda bunun rastgele mi yoksa başka bir şey mi olduğu sorusunu akla getirdiği için de bir sorun.

"Blake, ne haber?" Oz selamlıyor. "Kincaid saldırıya uğradı." "Bu da ne? Ne zaman?"

"Bir saat önce kilisede. Kameraları hacklemeni istiyorum," diyorum hızla, binanın yan tarafına, sigara içenlerden ve kimsenin duyamayacağı bir yere doğru ilerleyerek.

"Hallediyorum. Bana beş dakika ver. Bir şey bulduğumda seni ararım." Aramayı sonlandırıyor ve Oz'un beni geri aramasını beklerken duvara yaslanıyorum.

Birkaç dakika sonra duvarı itip volta atmaya başlıyorum ve aklımdan olasılıkları geçiriyorum. Beş dakika sonra telefonum çaldığında, ilk çalma bitmeden cevap veriyorum.

"Bana bir şey bulduğunu söyle?"

"Belki ama pek iyi bir görüntü değil." Beni göremese de Oz'a elimi sallayarak acele etmesini söylüyorum. "Adam şapka takıyor ve başı aşağıda, yani yüzü yok. Ama topallıyor ve ceketinin üzerinde her zamanki markalardan olmayan bir logo var," diyor Oz.

"Elinizdekileri bana gönderin, Ro'nun adamı tanıyıp tanımadığına bakayım. Tüm araç kayıtlarını kontrol edin ve bir geçmiş araştırması yapın. Herhangi bir şey

kapalı görünüyor, bunu bilmek istiyorum."

"Yapacağım. Kincaid hâlâ nefes alıyor mu?"

"Şimdilik. Ro ayrıntıları öğrenmeye çalışıyor." Oz görüntüyü gönderirken telefonum çalıyor ve daha fazla şey öğrenirsem onu arayacağıma söz veriyorum.

İçeri döndüğümde Ro küçük bir bekleme alanında oturuyordu ve ben de ona doğru ilerliyorum.

"Oz bir şey buldu mu?"

Oz'dan gelen mesajı açıyorum ve ona göstermek için Ro'nun yanındaki koltuğa çöküyorum. "İşte bu," diyorum ve telefonumu ona uzatıyorum.

Ro görüntüyü tarıyor, yakınlaştırıyor, CCTV'deki adamı daha iyi görmeye çalışıyor. Bana geri veriyor.

"Bu adamı oradan teşhis edemeyiz." O da en az benim kadar kızgın.

"Oz'dan tüm araçları ve sahiplerini kontrol etmesini istedim ama Nefesini. Bu adam her kimse, görünmekten nasıl kaçınacağını iyi biliyor."

Gerçekten ne düşündüğümü söylemiyorum çünkü Kincaid ölürse Ro'nun bununla iyi başa çıkacağından emin değilim. Son üç yıldır kız kardeşinin katilini arıyordu. Bu kadar yaklaşmışken başka birinin intikamını çalması berbat bir şey. Son birkaç hafta daha da zorlaştı çünkü Ro, Kincaid ve Syd'in yanındayken sürekli bir performans sergiliyor. Şu anda sergilediği sessiz, çekingen ve nazik peder kişiliği gerçek kişiliğinden çok uzak. Bunun onun için ne kadar yorucu olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Eğer buradan gitmek istiyorsan, ben kalabilirim?"

Kafasını sallıyor. "Hayatta olmaz," diye tıslıyor, sesini alçak tutarak. "Burada neyle uğraştığımızı bilmem gerek."

Bir saat sonra kapılar açılıyor ve yorgun ve duygusal olarak bitkin Sydney dışarı çıkıyor. Ro'nun dikkatini son otuz dakikadır dikkatle incelediği yerden uzaklaştırmak için bacağını dürtüyorum.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyoruz. Başını eğmişti ve biz onu çıkışta durdurana kadar bizi görmedi.

"Hey, Syd. Baban nasıl?" Bakışlarını yakalamaya çalışarak soruyorum ama bana bakmaktan ustalıkla kaçınıyor. Polis gelmeden önce olanlardan sonra olay çıkarma riskini göze alarak uzanıp çenesini kavriyorum,

Bana bakmak için yüzünü yukarı kaldırıyor. Gözleri kızarmış ve şişmiş, alt dudağı titriyor. "Hey," diyorum nazikçe. "Konuş benimle, neler oluyor?"

Omuzları çöküyor ve ağır bir iç çekerek elimden kurtuluyor. "Durumu stabil. Ama iç kanamadan endişe ediyorlar ve-" Bir hıçkırık serbest kalırken elleri ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor.

Ro'nun yanımda gerildiğini hissediyorum ve Kincaid'in kız kardeşinin cinayetinden duyduğu suçluluk duygusundan kurtulmak için ihtiyacı olan şeyi alamadan ölme ihtimalini düşündüğünü biliyorum.

Kolumu ona doladım ve onu yavaşça hastaneden dışarı çıkardım. "O en iyi yerde, güçlü ve formda. Bununla savaşılabılır, Syd." Onu arabayı park ettiğimiz yere götürmeme izin verdi, sonra da içeri girmesine yardım etti. "Hadi seni eve götürelim," diyorum emniyet kemerini takarken.

Kolumu tutarak, "Hayır, hayır, babama gitmem ve uyandığı zaman... için bazı eşyalar almam gerekiyor," diyor. "Hastane önlüğü giymekten nefret edecek ve kendi eşyalarıyla daha rahat edecek."

Sürücü koltuğundan kaşlarını kaldırarak bana bakan Ro'nun gözlerine takılıyor gözlerim. "Seni götüreceğiz," diyorum ve o da başını sallıyor.

Ro'nun yanına oturuyorum ve Ro arabayı sürmeye başladığında Syd onun nerede yaşadığını bildiğimizden tamamen habersiz bir şekilde ona adresini söylüyor. Syd'in bilmediği pek çok şey var ve Kincaid'in en azından bir nebze olsun acı hissetmiş olmasından duyduğum düşük seviyeli mutlulukla bunun Sydney'e verdiği acıdan duyduğum üzüntü arasında gidip geliyorum.

Sydney'nin babasının gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığından neredeyse eminim. Ve eğer bilseydi, arabamızın arka koltuğunda oturup ellerini birbirine kenetleyerek dua edeceğinden de pek emin değilim.

Babasının evine vardığımızda Sydney biraz sakinleşmişti. Ro ve ben onunla birlikte eve girmek için dışarı çıktığımızda durup bize bakıyor.

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Belki yok ama güvenli olup olmadığını kontrol etmeden içeri girmene izin vermeyeceğim," diyor Ro, hiç itiraz etmeden. Sydney'e anahtarları vermesi için elini uzatır.

"Yanımda anahtar yok ama babam verandadaki paspasın altında bir tane bulunduruyor."

Ro başını sallıyor, verandaya doğru yürürken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor. Takip ederken Sydney'nin sırtına bir el koyarak gülümsüyorum. Bu son derece

uygunsuz ama ona dokunduğumda hissettiğim küçük uyarılma hissine engel olamıyorum ya da daha önce başladığımız şeye devam etmek için ne kadar istekli olduğumu inkar edemiyorum. Tabii ki, mevcut durum göz önüne alındığında bunun yakın zamanda gerçekleşmesi pek olası değil. Bir katilin kızı olabilir ama bu onun masum olduğu anlamına gelmez. Ben o kadar masum değilim ve onu rahatlatmak için elime geçen her fırsatı değerlendireceğim ve eğer bu bir yere varırsa, o zaman çok daha iyi olur.

Ro kapının kilidini açtı ve beni takip etmemi işaret etti.

"Burada kal. Biz söyleyene kadar içeri girme, tamam mı?"

Sydney gözlerini deviriyor. "Bu çok saçma ama olsun," diyor ve hastaneden ayrıldığından beri biraz neşelendiğini görmek güzel.

Ro ve ben, Syd'in babası için bir şeyler toplamasına izin vermeden önce evi hızlıca aradık. O bununla meşgulken biz de etrafı, özellikle de Kincaid'in ofisini daha detaylı bir şekilde inceleme fırsatı buluyoruz. Eğer bilmesem, Kincaid'in saldırısının mükemmel bir zamanlama olduğunu söyleyebilirdim çünkü biz şüphe uyandırmadan evine nasıl girebileceğimizi düşünüyorduk. Tabii ki Ro'nun yarın Kincaid ve Sydney'le yemek yemesi gerekiyordu. Sanırım farkında olmadığı bir şey.

Mutfak dolaplarına ve salona bakıp elim boş döndükten sonra Syd'i bulmak için üst kata çıkıyorum.

Merdivenlerin başına ulaşır ulaşmaz ağladığını duyuyorum ve onu babasının yatağında, elinde pijamalarıyla otururken buluyorum. Önünde diz çöküyorum ve ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

"İyi misin?" Aptalca bir soru olmasına rağmen soruyorum.

"Evet...hayır," diyor, sonra başını sallıyor. "Bilmiyorum. Ve birinin neden babama zarar vermek istediğini de anlamıyorum."

Dilimi ısırıyorum ve konuşmasına izin veriyorum, başparmağımı elinin arkasına sürtüyorum.

"Katı biri olduğunu biliyorum ve benim yaşımdaki çoğu insan onu anlamıyor, bazen ben bile, ama o iyi bir baba ve benim için en iyisini yapmaya çalışıyor." Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri yaşlarla dolu.

Tanrım, çok güzel bir kız. Ve tehlikeli.

Sadece küçük bir tat almış olabilirim, ama bu kadının tüm planlarımızı kaosa sürükleyebileceğini bilmek için yeterliydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

ROMAN

Kincaid'in ofisindeki kilitli olmayan son çekmeceyi kapatırken "Tanrı aşkına!" diye küfrediyorum. Bu odanın mümkün olan her alanını aradım, eşyaları çok fazla rahatsız etmemeye dikkat ettim ve hiçbir şey bulamadım. Elimizde Kincaid'in gerçek kimliğine dair kanıtlar ve onun küçük, rahat hayatını mahvedecek bir plan var ama ben Sydney'in hayatını mahvetmeden önce somut bir kanıt, sağlam bir şey istiyorum. Kincaid'in kim olduğuna rağmen Sydney'in değerli *babası* hakkında en ufak bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Ofisten ayrılıp oturma odasına dönüyorum. Şöminenin üzerinde duran ve duvarlara asılmış Sydney'in çeşitli yaşlardaki fotoğraflarını tarıyorum. Yine de eksik olan bir şey var ve bunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. Sydney'in annesiyle çekilmiş tek bir fotoğrafı bile yok. Kincaid'le ilgili yaptığımız tüm araştırmalarda Sydney'in annesinden hiç söz edilmediğini gördük. Sydney'in hamile kalmış olabileceği dönemde Warren/Amos'un kız arkadaşlarından haberimiz bile yok.

Ona annesini sormak için bir not alıyorum, belki önemli olduğunu fark etmediği bir şey söyleyebilir. Evin içinde tekrar yürüdükten sonra neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmek için Sydney ve Blake'i aramaya koyuluyorum.

Geldiğim ilk oda belli ki Sydney'in taşınmadan önceki odasıydı. Kişisel eşyaları hariç, o buradayken nasıl olduğunu hayal ettiğim gibi görünüyor. Yan odadan boğuk sesler geliyor ve açık kapıdan içeri bakıyorum.

Blake, babasının yatağının ucunda oturan Sydney'nin önünde dizlerinin üzerine çökmüş. Elleri kızın kucağında kenetlenmiş ve birbirlerine bakıyorlar. Blake bir elini kaldırıp Sydney'in yanağındaki bir damla gözyaşını sildikten sonra yüzünü avuçladığında hava değişiyor. Ne olacağını biliyorum ama bunu burada yapamayız. Bu gerçekleştiğinde Sydney'i nerede becereceğimiz umurunda değil, ki gerçekleşecek, ama babasının yatağında günah işlemekle mücadele edemeyeceğini biliyorum.

Blake eğilip dudaklarına yapışmaya hazırlanırken odaya giriyorum.

"Buradan çıkmaya hazır mıyız?" Kabaca soruyorum ve sesimi duyunca sıcıyorlar. Sinirli ses tonumun burada işe yarar bir şey bulamadığım için olduğunu söylemek isterdim ama öyle olmadığını biliyorum. Sydney Kincaid yavaş yavaş bir sorun haline geliyor, beklenmedik bir sorun. Belki onu bir kez becerdiğimizde, ona duyduğumuz arzu azalır ve buraya geliş amacımızı dikkatimiz dağılmadan bitirebilir, sonra da hayatlarımıza geri dönebiliriz.

Blake ayağa kalkıyor ve Sydney'in kucağındaki pijamaları alıp yatağın üzerindeki küçük çantaya koyarken bana kaşlarını çatıyor. Sydney yataktan kalkıp oturduğu yerden çarşaflardaki kırıksıklıkları düzeltirken bakışlarımı kaçırıyor.

Çantanın fermuarını çekmeye gidiyorum ama Sydney "Bekle, banyodan bir şeyler almam lazım" diyor. Cevap vermemi beklemeden küçük en-suite banyoya girdi. Küçük bir tuvalet çantasıyla dönmeden önce bir gürültü ve mırıldanılan bir "şeker" sesi duyuyorum. Yatağın üzerindeki çantayı kendine doğru çekiyor ve küçük çantayı içine dolduruyor, sonra fermuarını kapatmaya devam ediyor. Sydney ellerini sapların altından geçirip çantayı almaya hazırlanıyor ama çantayı yataktan bir santim bile kaldıramadan ben çantayı kapıp elinden alıyorum.

"Hey! Ben halledebilirim."

Odadan çıkıp merdivenlerden inerken ona "Yapamayacağını hiç söylemedim" diyorum.

Blake bir adım arkamdayken o da peşimden koşuyor. Onu ve Blake'i kapıyı kilitlemeleri için bırakarak ön kapıya yöneliyorum. Çantayı bagaja atıp arabaya biniyorum ve motoru çalıştırıp bekliyorum.

Kincaid'in evinde, özellikle de Sydney'in resimlerinde tuhaf bir şeyler var. Adam hasta herifin teki ama evi... normal, kızı olan bekâr bir adamdan beklenecek türden. Ve insanların gerçek kimliklerinin gizli kalmasını sağlamak için başkalarına gösteri yapabileceğini anlıyorum, ama bu farklı.

Beş dakika sonra ve hâlâ beni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken Blake ve Sydney evden çıkıyorlar. Blake yanıma tırmanırken ve Sydney arkaya binerken ikisi de tek kelime etmiyor.

Arabayı sürerken Blake'in bakışlarını hissedebiliyorum. Bir dizi trafik ışığında durduğumuzda dikiz aynasına bakıyorum ve Sydney'in dikkatinin penceresinin dışındaki bir şeye odaklandığını görüyorum, bu yüzden Blake'e bakıyorum. O da kaşlarını kaldırıyor.

"Hiçbir şey," diyorum sessizce, onun sessizce sorunun ne olduğunu sorduğunu bilerek. Hayal kırıklığına uğradım, sinirliyim ve cevaplar istiyorum. Bir şeyleri kaçırdığımızı düşünmeye başlıyorum.

Yanılmayı sevmiyorum.

Hastaneye yaklaşırken Sydney kapıyı açtı ve Blake dışarı çıktı.

O

da. "Teşekkür ederim," diyor bana bakmadan.

Başımı sallıyorum. "Blake seninle babanın eşyalarını bırakmaya gelecek. Sonra seni eve götürürüz," dedim.

"Gerek yok. Bir süre burada babamla kalmayı planlıyordum," diyor bana bakmaktan kaçınarak ve ben daha fazla bir şey söyleyemeden arabadan iniyor.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyorum, motoru kapatıyorum ve iniyorum. Blake bagajı çarparak kapatıyor ve Sydney'e katılıyor. "Ziyaret saati sona erdi Sydney ve eve yalnız gitmeni istemiyorum."

Keskin ses tonum karşısında gözleri açılıyor ya da belki de otorite algısı yüzünden. Her iki durumda da bundan memnun değil. Tartışmaya hazır olduğunu görünce ona doğru bir adım atarak alanını işgal ediyorum. Benim önümde ve Blake'in arkasında sıkışıp kaldığı için gidecek hiçbir yeri yok.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Babanın eşyalarını bırak, iyi olduğundan emin ol, sonra seni eve götüreceğiz." Gözleri kısıyor ve uzak tutmak için çok uğraştığı ateşi görebiliyorum. Gördüğüm şey hoşuma gidiyor ve onu birden fazla şekilde uçurumun kenarına itmeyi planlıyorum.

Bir saniye sonra omuzları çöküyor ve iç çekiyor. "Peki." İkimizin arasından sıyrılıyor ve girişe doğru ilerlerken bir "teşekkür ederim" mırıldanıyor. Blake bana göz kırpmıyor ve ne yaptığımı gördüğünü biliyorum.

Sydney Kincaid yetiştirilme tarzı tarafından kısıtlanmış bir kadın, kuzu postuna bürünmüş bir kurt. Zincirlerini kırmaya ve dünyaya kocaman bir siktir çekmeye hazır bir kadın.

Hastaneye girişlerini izlerken, zihnim onu özgür bırakmayı planladığım tüm yollarla doluyor.

Soğuğa rağmen arabaya geri dönme zahmetine girmiyorum ve Oz'u arıyorum. "Oz, Warren hakkında bildiğimiz her şeyi tekrar gözden geçirmeni istiyorum.

Kincaid olmadan önce," diye cevap verdiğinde ona söyledim. "Ne arıyorum?"

"Warren'ın arkadaş o l d u ğ u , tanıdığı, takıldığı herhangi bir kadın. Herhangi bir şey. Sydney'nin doğum belgesinin bir kopyası var mı?"

Hattın aşığısında homurdanıyor. "Tekrar kontrol edeceğim, ama o zamanlar tanıdığı herkesi ince dişli bir tarakla inceledim zaten."

"Yeterince ince değil. Sydney ve annesinin kim olduğu konusunda bir şeyleri atlıyoruz."

"Tamam, tekrar kontrol edeceğim. Sydney'nin doğum belgesinde de bir olumsuzluk var. Ne bir tane bulabildik ne de onunla ilgili herhangi bir ayrıntı."

Bir elimi yüzümün alt kısmına sürüyorum. "Birinin doğum belgesi olmaması nasıl mümkün olabilir?" Aptalca bir soru. Cevabını zaten bildiğim bir soru.

"Tahminimce gerçek adı Sydney Kincaid değil," diyor Oz, benim düşüncelerimi yansıtarak.

"O zaman gerçekte kim olduğunu öğren." Gözlerim Blake ve Sydney'i hastaneden çıkarken yakaladığında aramayı sonlandırıyorum.

Sydney'de daha önce gördüğüm ateş sönmüştü ve bitkin görünüyordu. Blake onun birkaç adım gerisinde yürüyor ve Sydney tek kelime etmeden arka koltuğa tırmanırken gözüme çarpıyor.

Arabanın kapısını kapatırken Blake, "Hâlâ orada duruyor," diyor.

Arabaya binmek üzereyken telefonuma bir mesaj geliyor. Bilinmeyen bir numara ama içimden bir ses okumam gerektiğini söylüyor.

Mesajı tarıyorum ve kimden geldiğini okuduğumda gözlerim açılıyor.

"Nedir bu?" Blake, yolcu tarafının yarısından içeride yarısından dışarıda, soruyor.

"İşemem lazım. On dakika içinde dönerim." Blake bana soru sormuyor ama kafasının karıştığını görebiliyorum. Hastaneye girerken arkamı dönmüyorum ama Sydney'in gözlerinin sırtımda bir yol çizdiğini hissediyorum.

Hemen özel odayı buluyorum ve görünmeden içeri giriyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Arabaya binip kapıyı kapattım, sonra Sydney'i kontrol etmek için koltuğumda döndüm. "İyi misin?"

"İyiyim. Eve gelene kadar bekleyemedi mi?" diyor alaycı bir şekilde.

"Mesanesi eskisi gibi değil," diye gülerек cevap veriyorum. Mizah girişimim yüzünde düz düşüyor. "Uzun sürmez, sonra seni eve götürürüz. Başın nasıl?"

"Zonkluyor." İçgüdüsel olarak başındaki şişliği ovmağ için uzanıyor.

Benim de zonklayan bir şeyim var.

Böyle bir zamanda seksi düşünmem benim hakkımda ne söylüyor?

Bu mu?

"Şaşırmadım. Ro'nun söylediklerine bakılırsa, epey darbe almışsın." Ben Hâlâ koltuğumda iki büküm, Syd'e bakıyorum ama o kucağındaki ellerine bakıyor ve başparmaklarını birbirinin üzerinde döndürüyor. "Araman gereken başka biri var mı, belki ailen, baban hakkında bilgi vermek için?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, sadece biz varız," diyor başını kaldırıp pencereden hastane girişine doğru bakarak.

"Peki ya annen?" Zorladığımı bilerek soruyorum ama bunlar tanımadığınız ve tek ebeveyni hastanede olan birine sorulacak olağan sorular.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ve cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

"Annemi hiç tanımadım," diyor, sesi hüzünlü ve kederli. "Babam ben küçükken öldüğünü söyledi."

"Çok üzıldüm." Gerçekten ciddiym. Babasının bir amcık olması Syd'in suçu değil! Kincaid'le birlikte olma talihsizliğine uğrayan kadını merak ediyorum.

"Sorun değil. Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin, değil mi?" Küçük bir gülümsemeye bana bakıyor, sonra hastane kapılarını izlemeye geri dönüyor.

"Tanrım, tuvalete gitmek ne kadar sürüyor?" Bir eliyle ağzını kapatıyor ve kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ne?" Onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğundan emin olmadan soruyorum. Sonra fark ediyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum.

"Tanrı'nın adını boş yere kullandığıma inanamıyorum. Hiç komik değil, Blake," diye azarlıyor.

"Hadi ama Syd. Adını söylediğin için seni yere sermeyecek. O Voldemort değil." Bu yorum bana keskin bir bakış kazandırdı. "Onun adını yanlış bir bağlamda söylediğin için lanetleneneğine inandığını ciddi ciddi söylemiyorsun değil mi?"

"Bu dünyada değil, hayır. Yargı ölümden sonra gelir" diyor ve ses tonundan inançlarını savunmak zorunda kalmaktan mutlu olmadığı anlaşılıyor.

"Sanırım o zaman kıyamet günü ben de dahil olmak üzere dünyanın çoğu için berbat olacak." Sözlerim sert çünkü tanık olduğum şeyler, yaptığım şeyler, bir tanrının varlığına bile pek inanmamı sağlamıyor. Koltuğumda dönüyorum ve daha fazla konuşmak istemediğim için ön cama bakıyorum.

Syd'in düşünceleri çok gürültülü ve gözlerinin ensemde sabitlendiğini hissedebiliyorum. Bir zamanlar Tanrı'ya beni kurtarması için dua ederdim ama sanırım ihmal edilmiş ve sık sık dayak yemiş bir çocuğun yakarışları o kadar da önemli değil.

"Hey," diyor Syd elini omzuma koyarken.

Verdiğim tepkiden duyduğum küçük pişmanlığı görmezden gelerek omuz silkiyorum. "Sorun değil. Unut gitsin." Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Acı ve kızgınlığımın öne çıkıp beni dönüp ona bakmaya itmesine yetecek kadar uzun bir süre. "Biliyorsun Syd, dünya senin düşündüğün kadar siyah ve beyaz değil. Bazen iyi insanlar hayatta kalmak için kötü şeyler yapmak zorunda kalırlar. Yüce Tanrının bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Bir dahaki sefere diz çöküp dua ederken, belki de ona sormalısın."

Sürücü kapısı açıldı ve Ro yanımdaki koltuğa oturdu. Arabadaki boğucu gerilimi hissederek ikimizin arasına bakıyor, sonra bakışlarını bana dikeyiyor.

"Neler oluyor?" diye bağıyor.

"Hiçbir şey," diye huysuz bir çocuk gibi karşılık veriyorum.

"Blake sadece inançları hakkındaki düşünceleri konusunda beni aydınlatıyordu," diye tersliyor Syd arka koltuktan.

Ro'nun yoğun bakışlarıyla karşılaşmak için dönmeden önce gözlerimi deviriyorum.

Syd hiç istifini bozmadan devam ediyor: "Bu konudaki düşüncelerinizi duymak isterim, *Peder Stone*!"

"Buna cevap vermemi gerçekten istemiyorsun," diyor Ro, arabayı çalıştırıp hızla uzaklaşırken.

"Hayır, haklısınız, istemiyorum. Bu sizin ne kadar sahtekâr olduğunuzu ortaya çıkarır," diyor Sydney, sesi kesik kesik.

Ro kıkırdıyor, derin ve tehditkâr, hızla virajı alıyor ve eğer Syd'den bu kadar rahatsız olmasaydım ve Ro'nun bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmasına neyin sebep olduğu konusunda endişelenmeseydim, o zaman orta konsolun üzerine eğilir ve Ro'ya akıllara durgunluk veren bir kafa atardım.

Arka koltuktan bir homurtu geliyor ve Syd'in Ro'nun sürüşünü protesto ettiğini anlıyorum. Syd'in evine yaklaştıkça daha da endişeleniyorum ve ayağımı ayak boşluğuna vuruyorum. Bir şeyler oluyor ve Ro'ya ne kadar çabuk sorabilirsem o kadar iyi.

Syd'in evinin önüne geldiğimiz anda kaçmak için kapının kolunu çekiştirmeye başlıyor. Ro da hemen peşinden ön kapıya doğru yürüyor.

Acelem yok çünkü Ro'nun bunu bırakıp gitme ihtimali yok, *her* neyse artık! Tembel tembel dışarı çıkıyorum ve Syd'in evine giden yolda ilerliyorum. Bağırış çağırış duymuyorum, henüz. Tahminimce ikisi de komşuların olacakları görmesini ya da duymasını istemiyor.

Eşikten adımımı atıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bir saniyeden kısa bir süre sonra bozulan sessizlikte mandalın sesi yankılanıyor.

"Kimsin sen?" Ben odaya girerken Syd soruyor, sonra ellerini sallayıp devam ediyor. "Aslında buna cevap verme. Bilmek istemiyorum ama gitmeni istiyorum. Seni burada istemiyorum ve kesinlikle yardımına ihtiyacım yok."

"Deja vu hissine kapılan başka biri var mı?" Mırıldanıyorum, kanepeye doğru yürüyorum ve oturuyorum.

Ro ve Syd'den ikili bir "Kapa çeneni!" sesi geliyor ve ben de ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Ben burada oturacağım ve siz ikinizin bunu çözmesine izin vereceğim."

Sehpanın üzerinde duran İncil'i elime alıp sayfalarını karıştırmaya başlıyorum, bir yandan da kollarını kavuşturmuş, büyük bir şifonyere yaslanmış olan Ro'ya gizlice göz atıyorum.

Sydney bıkkın bir nefes verir, başı omuzlarının arasında asılı, elleri kalçalarında durmaktadır. Başını kaldırarak Ro'yu görüş alanına sokar. "Beni eve getirdiğin ve babamın eşyalarını toplamama yardım ettiğin için teşekkür ederim ama bundan sonrasını ben hallederim."

"Annen hakkında ne biliyorsun?" Ro, Syd'i gafil avlayarak sorar.

Be

n. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Syd'in bakışları bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. Onu suçlamıyorum çünkü ben

daha otuz dakika önce arabada annesi hakkında sorular soruyordu.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum," diyor savunmacı ve biraz da temkinli bir şekilde.

"Soruya cevap ver Sydney. Oyun oynayacak vaktim yok," diyor Ro ve duvarı iterek ona doğru ilerliyor.

Ayağa kalkarken İncil'i kapatıp sehpanın üzerine geri koyuyorum. Müdahale etmeye hazır olmam gerektiğine dair güçlü bir his var içimde. Syd'in tepkisini izliyorum ve tüm tavrı değişiyor. Cesareti kayboluyor ve yerini korku alıyor - hayır, korku değil. Merak ve başka bir şey. Ro boşluğu kapatırken ben de onun yanına geçiyorum - dediğim gibi, déjà vu. Syd'e olan kızgınlığım hâlâ devam ediyor ama şu anda daha önemli duygularım var.

"Ro, neler oluyor?" Sessiz ve sakın bir şekilde soruyorum. Ama Ro beni dinlemiyor, hatta hâlâ odada olduğundan bile emin değilim. "Ro, Syd bana daha önce annesini hatırlamadığını söyledi." Bu ikimiz için de yeni bir haber değil. Warren James'in, nam-ı diğer Amos Kincaid'in geçmişini uzun uzun araştırmamıza rağmen Sydney'i doğuran kadın hakkında hiçbir şey bulamamıştık.

"Tamam. Peki ya en eski anın?"

Sydney ikimizin arasına bakarak başını sallıyor. "Hatırlıyorum..."

"Hadi Sydney. Çocukken önemli bir anın olmalı.

Nedir o?"

Gözlerim Ro'nun Syd'in başının üzerindeki bakışlarına takılıyor ve sessizce ona tüm bunların ne anlama geldiğini soruyorum. Gözleri berrak ve hastanedeki tuvalete gidişinden sonra sahip olduğu aynı öfkeyle canlı. Başını hafifçe sallayarak bana bu işin peşini bırakmamı söylüyor.

"Neden annenle ya da babanın evinde bebekken çekilmiş fotoğrafların yok? Hadi ama Syd. Cevap ver şu lanet soruya!" Ro'nun sesi son kısımda yükseliyor ve Syd'in korku ya da şaşkınlıkla ya da her ikisiyle birden sıçramasına neden oluyor. "O kadar da zor değil. Kim olduğunu biliyor musun? Babanın kim olduğunu? Ya da annenin? O kim, nerede?"

Ro ona soru üstüne soru yöneltiyor, öfkesi ve hayal kırıklığı her soruda daha da artıyor. Syd'in omuzları çöküyor ve her soru

Karnına bir yumruk.

Gözleri doluyor, göğsü kabarıyor ve Ro yaydan fırlayan oklar gibi bir dizi soru daha sorarken nefes alış veriş i düzensizleşiyor. "Bir şey biliyor musun lan sen?"

Bu son darbedir ve Sydney ağırlığın altında iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkılır.

"Dur! Dur! Hiçbir şey bilmiyorum!" Çığlık atıyor, sözlerinin şiddetinden dolayı şok içinde tökezleyerek geri çekiliyor. İçinden bir hıçkırık kopuyor ve onu bastırmak için bir elini ağzına götürüyor.

Ro öne fırlıyor ve onun kollarını tutuyor. Gözleri kızın yüzünün her santimini tarıyor, sonra yüzünü yaklaştırıp burun buruna getiriyor. "Hayır, haklısın. Hiçbir şey bilmiyorsun. Ama şunu bil ki, içinde yaşadığın sevgi ve mutluluk balonuyla dolu bu hayalperest, Tanrı korkusu dolu dünya patladı. Gerçek dünyanın düşündüğünden çok farklı olduğunu öğreneceksin." Onu serbest bıraktı ve başka bir şey söylemeden, hatta bana doğru bakmadan odadan çıktı. Ön kapı çarpıyor ve bir saniye sonra bir motor gıcırdayarak uzaklaşıyor.

Sydney yanımdan hızla geçip yatak odasının sığınağına kaçtı.

Beni az önce ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan ve sadece Syd'in odasından gelen boğuk hıçkırık sesleriyle oturma odasının ortasında bıraktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

Vücudum titriyor ve iliklerime kadar üşüyorum. Yatağımda bir top gibi kıvrılıp dizlerime sarılıyorum ve boynumdaki zincirde taşıdığım haçı kavırıyorum. Roman'ın neden böyle davrandığını ya da neden annem hakkında sorular sorduğunu anlamıyorum. Onu tanıyor muydu? Hayır, bu mümkün değil.

Mide bulantısı midemin çukurunda büyürken düşüncelerim dönüp duruyor, beni hızla birinden diğerine savuruyor. Beynimi zorluyorum, Roman'ın hatırlamam için çok istekli olduğu o ilk anıya ulaşmaya çalışıyorum. Ama elimde hiçbir şey yok. Parlak, güneşli bir gün ve sarı sepetli, zilli, pırıl pırıl gümüş bir bisikletten başka bir şey yok. Babam seleyi tutar ve ben küçük bacaklarımı pedallarken yanımda koşardı. Beş ya da altı yaşlarında olmalıyım, okul hayatımın başlarında, çünkü bisikletten düşüp dizimi sıyırdığımı ve ertesi hafta okulda arkadaşlarıma gururla gösterdiğimi hatırlıyorum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o kadar çok gözyaşı dökmüş olmanın cesur kuruluşunu hissediyorum ve göğsüm sanki biri levyeyle kırıp açmış gibi ağrıyor. Kısa, kekeleyen, nefes nefese nefeslerim yavaşladıkça açılıyorum. Boynumdaki haçı serbest bıraktığımda avucumda acı çiçekleri açıyor ve aşağı baktığımda derime saplandığı yerde iki küçük kırmızı çentik görüyorum. Onları ovuşturarak oturma pozisyonuna geçiyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve çenemi onların üzerine koyuyorum. Birkaç dakika sonra başımı dizlerimin üzerine koyup karanlık pencereye bakıyorum. Perdeler açık ve sokak lambaları camdan parlayarak odayı sıcak sarı bir ışıltıyla yıkıyor. Patlamamı düşünürken bir damla gözyaşı daha akıyor. Bunun son zamanlarda inancım ile ilgili yaşadığım çatışmanın bir işareti olduğunu biliyorum. Son zamanlarda her şeyi sorguluyorum ve Roman ile Blake'in hayatıma girmesi kafa karıştırıcı düşüncelerimi ve duygularımı daha da artırmış gibi görüyorum.

Orada ne kadar oturduğumdan emin değilim ama sırtımın uyuştüğünü ve kollarımda karıncalanmalar olduğunu biliyorum. Hareket etmeye zahmet etmezdim,

Mutfağımdan gelen tabak sesleri olmasaydı, uyuşukluğun tadını çıkarırdım.

Sanırım bu Blake'in hâlâ burada olduğu anlamına geliyor. İkisiyle de yüzleşme fikrinden dolayı iç çekiyorum, özellikle de Blake'in arabadaki ruh halinden sonra. Bu adamlar, olup biten diğer her şeyle birlikte anlamam için çok kafa karıştırıcı.

Bildiğim tek şey onları evimden çıkarmam gerektiği.

Daha önceki baş ağrım, yaptığım tüm ağlamalar sayesinde daha da kötüleşti ve umutsuzca bir içkiye ve birkaç ağrı kesiciye ihtiyacım var. Aç olduğuma da eminim ama bu bekleyebilir.

Gerinip ayağa kalkarken kaslarım protesto edercesine ağrıyor. Perdeleri çekiyorum ve üşüdüğümü hissederek gardırobumdan bir süveter kapıp üzerime geçiriyorum, sonra da sessizce kapımı açıyorum. Taş fırında pişmiş hamur ve erimiş peynir kokusu burun deliklerime saldırıyor. Mmmm, pizza. Midem tepki olarak gurulduyor.

Oturma odasına girdiğimde Blake'i kanepemde rahatça uzanmış, ağzına pizza tıkıştırırken buluyorum. Televizyonun sesi kısık, bir aksiyon filmi oynuyor ve masanın üzerinde bir şişe bira var.

Bulduğum yerden beni göremiyor ve ben de onu izliyorum. Bir yanım kendini evindeymiş gibi hissetmesinden rahatsız olmalı ama diğer yanım, uzun zamandır inkar ettiğim yanım, onun kadar yakışıklı bir adamı evimde görmekten hoşlanıyor. O da Roman gibi göze hoş geliyor ve eski sevgilim Paul'den bir gömlek üstün. Paul'den daha iyi oldukları diğer alanlarla ilgili düşüncelerimi kısa kesiyorum.

"Bütün gece orada duracak mısın yoksa gelip yemek mi yiyeceksin?" Blake'in sesi beni ürkütüyor ve orada olduğumu nereden bildiğini merak ediyorum.

"Aç değilim, ama kendini evinde hisset, evet," diyorum, ses tonum alaycı. Mutfağa geçip bir bardak alıyorum ve suyla dolduruyorum. "Orada olduğumu nereden biliyordun?" Kafasının arkasına bakmak için dönerek soruyorum.

Televizyonu işaret ediyor. Nedenini anlamam bir saniye sürüyor ama baktıkça ekrandaki yansıma daha da netleşiyor.

"Düşündüğün kadar zeki ve mekânsal farkındalığa sahip değilsin, ha?" İlaç dolabında baş ağrısı hapları buluyorum ve elime iki tane atıp büyük bir yudum suyla yutuyorum.

Kafamın içinde onu göndermem gerektiğine dair uyarılara rağmen onu kendi haline bırakmaya karar vererek odama doğru geri dönüyorum.

Salona ulaştığımda "Syd, yemek yemelisin" diyor.

Duraksıyorum, ona katılmanın artılarını ve eksilerini tartıyorum. Odaya geri adım atarak, "Hayır, gerçekten istemiyorum. Dinleyeceğini bilsem sana gitmeni söylerdim ama bunun yerine yatağa aç girmeyi tercih ederim."

"Konuşmamız gerek," diyor, şimdi yüzünü bana dönmüş, bir kolunu kanepenin arkasına atmış.

"Tekrar söylüyorum, hayır, yok. Konuşacak bir şey yok." Ben daha konuşmamı bitirmeden kanepenin üzerinden atladı ve bir saniye sonra önümde durdu.

"Var, ama şimdilik sadece dinle. Lütfen?" Bana uzanmak istercesine elini kaldırıyor ama sonra vazgeçip ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Blake rahatsız olmuyor ve benim hâlâ burada durmamı devam etmem için bir işaret olarak algılıyor.

"Oturmak ister misin?" diye sorup kanepeyi işaret ediyor ama ben kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Tamam, buraya o zaman. Bak, öncelikle arabada verdiğim tepki için özür dilemek istiyorum. Senin suçun değil." Blake yüzümü tarıyor... belki de kabul etmek için. Başımı salladım. "Ro için özür dilemiyorum, çünkü bu onun yapması gereken bir şey, ama -" Koridordan gelen cam kırıkları Blake'in sözlerinin geri kalanını kesti ve anında tepki vererek beni arkasına çekti.

"Ne-"

"Şşşt," Blake bir parmağını dudaklarına götürüyor. Bir kolunu iyice gererek beni arkasında tutuyor ve koridora doğru ilerliyoruz. Ön kapının kırılmış üst penceresinden içeri soğuk bir esinti giriyor ve alevler her saniye daha da büyüyerek canlanıyor.

"Lanet olsun!" Blake küfrediyor. "Arka kapı."

Blake oturma odasının kapısını kapatırken yavaşça geri çekiliyorum, sonra odayı tarayıp bir şey arıyorum. Blake kanepenin arkasındaki örtüye uzanıp onu kapının dibine yerleştirmeye başladığında ben de aynı anda mutfak tezgâhının üzerindeki çantama doğru ilerliyorum.

Salondan gelen yüksek bir ses beni sıçratıyor ve küçük bir gıcırta çıkarıyorum. Blake bileğimden tutup beni arka kapının olduğu mutfağın yanındaki küçük hizmet odasına doğru çekiyor. Neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum ve kalbim hızla çarpıyordu. Arka kapıya ulaştığımda Blake kapıyı çekip açıyor ve hâlâ bileğimi tutarak dışarı adım atıyor ama ayağı arka basamağa çarpar çarpmaz vücudu sarsılıyor, geriye doğru düşüyor ve homurdanarak bana çarpıyor.

"Orospu çocuğu," diye kükredi.

"Blake," diye bağıyorum, beni duvara yaslayıp vücuduyla sararken. Omzunun ön tarafında duran elimin altında ıslak bir şeyin sıcaklığını hissedene kadar ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu... Aman Tanrım. Kanaman var." Elimi üstüme sürüyorum ve çantamı karıştırıp telefonumu arıyorum. Orada olduğunu biliyorum. Orada olmalı. Ona çarpıp omzunu sarsınca Blake inliyor. "Hangi cehennemde bu?" Kimseye sormuyorum, hayal kırıklığım daha da artıyor. "Buldum. Bekle biraz. Yardım çağırıyorum, Blake." 999'u arıyorum ama daha bağlanmaya fırsat bulamadan Blake telefonu elimden kapıyor. "Hey! Wh-"

"Polis yok! Ro'yu ara." İnançsızlıkla ona baktım. "Syd, güven bana. Sadece Ro'yu ara," diye yalvarıyor, pozisyonumuzu ayarlayıp bizi kapıdan biraz daha uzaklaştırırken yüzünü buruşturuyor.

Ancak duman mutfığı doldurmaya başlayıp yavaşça hizmet odasına sızarken tehlikeden daha uzak değil. Onu dinlemekten başka seçeneğim olmadığı için elimi telefonuma uzatıyorum.

Avucumun içine sıkıştırıyor. "Ro, başka kimse yok," diye emrediyor, benden uzaklaşıp dolapları ve çekmeceleri açarken bir yandan da Roman'ın numarasını sıralıyor.

Blake birkaç kurulama bezi çıkarıp küçük lavabodaki soğuk su musluğunun altına tutarken telefon çalmaya başlar. "Hoparlöre ver," diyor Blake geri dönerken.

Dediğini yapıyorum ama arama kapanıyor ve sesli mesaja düşüyor.

"Ro, hangi cehennemdesin? Büyük bir sorunumuz var," diyor Blake, ben öksürmeye başlayınca. Aramayı sonlandırıyor, telefonumu çantama geri koyuyor, sonra ıslak havluyu başıma sarıp ağzımı ve burnumu kapatıyor.

Blake'in aynı şeyi diğer havluyla kendisine yapmasını ayakta izliyorum. *Station 19*'un bir bölümüne adım atmış gibiyim ve sırada ne olduğunu merak ediyorum. Çatı mı çökecek? Belki bir patlama.

Sakin hayatıma ne oldu?

Babam hastanede yaşam mücadelesi verirken ben bir kundaklama saldırısının kurbanı oldum ve Blake vuruldu, en azından öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bu düşünce her şeyi daha iyi yapmıyor. Çünkü kim birini vurur ki?

Bu gerçek olamaz. Kafamı düşündüğümünden daha sert vurmuş olmalıyım. Bunların hepsi bir rüya.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ROMAN

Bir şeye vurmam gerekiyordu. Çok kızgınım. O orospu çocuğu kim olduğumu biliyor. Peder olmadığımı ve neden burada olduğumu biliyor.

Hastanenin dışında mesajı okuduğumda, içeri girip o piçin boğazını sıkamak ve işi bitirmek gibi bir niyetim vardı. Ama oraya girdiğimde, ona zarar vermeyeceğimden emin oldu.

Hayır, onun yerine Sydney'nin güvenliğini bana yükledi. Saldırıdan ve görünüşe göre kız kardeşimin öldürülmesinden sorumlu kişiyi bilmesinin küçük tatlandırıcısını da unutmayalım. Yani onları bulmak istiyorsam, hem onun hem de Sydney'nin hayatta kalmasını sağlamam gerekiyordu.

Sydney ya da onun bir sonraki nefeslerini almaları umurumda olmamalı, ama bir parçam -şu anda mutlu olmadığım bir parçam- beni siktir et demekten ve buraya gelme nedenimizi yapmaktan alıkoyuyor.

Ve işte buradayım, hastanenin dışında oturuyorum ve tam da bunu yapmak için kendimle savaşıyorum. Amos bana bir isim verdi ama Google arama sonuçlarında John Smith'e bakarken gülmekten kendimi alamıyorum. Kincaid'in bana vermeyi reddettiği gerçek adı bu değildi ve ben bu konuyu zorlayamadan, makinesi ötmeye başladığında hemşire geldi ve beni dışarı attı.

Kincaid'in bu kişiyi tanıyor olması, birlikte çalışıp çalışmadıklarını merak etmeme neden oldu. Ya da bir noktada çalışıyorlardı. Bu pisliği bulmanın başka bir yolu olmalı, Kincaid ile kurbanlar arasında takip edebileceğimiz bir bağlantı olmalı.

Telefonum çaldı, Sydney'nin adı ekranda yanıp sönüyordu. Sesli mesaja yönlendirdim. Şu anda onunla konuşamam. Hele de daha önce onu bu şekilde rahatsız ettikten sonra. Duygularımın beni alt etmesine izin verdim ama Kincaid'in saldırısı, evinde hiçbir şey bulamaması ve ardından yaptığı ifşaatlar arasında herkese patlamaya hazırdım.

Telefonumda bir sesli mesaj belirdiğinde, oynat tuşuna bastım.

"Ro, hangi cehennemdesin? Büyük bir sorunumuz var." Blake'in paniklemiş sesi arabayı dolduruyor, sonra arama bitmeden Sydney'in arka planda öksürdüğünü duyuyorum.

"Lanet olsun! Neler oluyor şimdi?" Mırıldanıyorum, motoru çalıştırıyorum ve hastaneden uzaklaşıyorum. Tekrar aramaya basıp Sydney'i geri aramaya çalışıyorum, ama kimse cevap vermiyor ve ayağımı yere basıyorum. Neyse ki evi hastaneden çok uzakta değil.

Evin önüne geldiğimde, alevlerin yanık turuncu renginin ön kapıyı yaladığını ve camın kırıldığını görüyorum. Evin içinden dumanlar yükseliyor ve ön taraftan içeri girmemin hiçbir yolu yok.

Aman Tanrım!

Arabadan atlayarak Syd'in evinin yan tarafındaki dar sokağa giriyorum, bu sokak iki taraftaki evlerin arka bahçelerine açılıyor ve yaklaştıkça yangın alarminin sesini duyabiliyorum. Sokağın sonunda sağa ve sola doğru ikiye ayrılıyor. Eğilerek pantolonumun paçasının altındaki kılıftan küçük bir bıçak çıkarıyorum, sonra köşeyi dönüp Sydney'in arka kapısına doğru bakarken çitleri siper olarak kullanıyorum. Hava zifiri karanlık ve sokağın bu kısmındaki tek sokak lambası sönmük olduğundan elimi yüzümün önünde tutmak bile imkânsız.

Başka seçeneğim olmadığından, arka kapıyı bulana kadar çit boyunca ilerliyorum, ama kapı zaten açık. Yavaşça itiyorum, eski, çürük ahşap çerçeve içeri doğru sallanırken gıcırıyor ve boş arka bahçeyi ortaya çıkarıyor.

Hâlâ içeride olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Siren sesleri uzaklarda yankılanıyor, yaklaştıkça daha da yükseliyor. Boşluktan kayarak bahçenin kenarlarında yürüyorum, beni gizlemek için gölgeleri kullanıyorum. Başka hiçbir şey olmasa bile, Sydney'in burada ne kadar korumasız olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Arka kapısına evin yan tarafındaki hizmet odasından ulaşıyor. Duvar boyunca eve sınıksız tutunarak ilerlediğimde, açık olduğu belli olan arka kapıdan sızan ışık boşluğu dolduruyor. Belki dışarı çıkmışlardır. Ama hangi cehenneme gittiler?

Sabrım tüm zamanların en düşük seviyesinde, tekrar hareket ediyorum. Ama bir saniye sonra başımın yanındaki tuğla kırılıyor, etrafıma toz ve kum saçılıyor, gözlerime giriyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Bana ateş eden her kimse, onun görüş alanından uzaklaşıp geri çekiliyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve yüzümü paltomun koluna sürüyorum.

"Blake! Sydney! Orada mısınız?" Güvende olduklarını bilmek için sesleniyorum.

"Bul şu pisliği, Ro. Lanet ev alevler içinde kalacak," diye bağırıyor Blake, ama sesi biraz cılız çıkıyor.

Uzun menzilde bir halta yaramayacak küçük bir bıçaktan başka silahım olmadığı ve n tarafa dönüp bu adamı bulmak için yeterli zamanım olmadığı için bahçeye doğru birkaç adım atıyorum ve bunun işe yarayacağını umuyorum.

Telefonumu bulup feneri kısık konuma getiriyorum ve bahçeyi tarıyorum. Bir bahçe masasının ayağı loş fener ışığında göründüğünde, ona doğru yöneliyorum ve ateş edenin bulunduğu yerden beni göremeyeceğini umuyorum - her neredeyse. Çitin üzerinden bakmadan tahmin ediyorum, ya yan tarafta ya da ek binalarının düz çatısında. Telefonumu ve bıçağımı bir kenara koyup kare şeklindeki masayı kaldırıyorum. Daha iyi günler görmüş paslı metal bir şey ama ihtiyacım olan şeyi yapacaktır.

Bu kez arka kapıya giden yola ulaştığımda, taraf değiştiriyorum ve açık arka kapının önünde durana kadar it boyunca kayıyorum. Duman yavaş yavaş odayı dolduruyor, ama birbirine sokulmuş iki gölgeyi seçebiliyorum.

Masayı başımın üzerine kaldırıp ileri doğru bir adım atıyorum. Hiçbir şey olmayınca bir adım daha ve bir adım daha atıyorum. Arka kapının eşiğine ulaştığımda metalin metale çarpma sesi duyuyorum. Masanın düşündüğüm kadar dayanıksız olmadığını gördüğüm için mutluyum, yolun geri kalanını aceleyle kat edip eşiikten geçiyorum.

"Blake, Sydney!" Onlar dumanlı havada önümden geçerken masayı yere bırakarak tıslıyorum.

"Acele etme dostum. O şeyle ne halt ediyorsun... oh, anlıyorum. İyi hamle."

Gözlerim onu tepeden tırnağa tarıyor, omzunda her saniye büyüyen koyu renkli ıslak lekeye dikkat ediyorum. Sonra da yara almamış görünen Sydney'i tarıyorum.

"Polisler gelmeden buradan gitmeliyiz," diyorum Sydney'in kaşlarını çatarak. Polislerden neden kaçtığımızı merak ettiğini tahmin ediyorum. Bunu daha sonra açıklamak üzere bir kenara bırakarak devam ediyorum, "ite ulaştığınızda, ite sıkı sıkıya bağlı kalmanız gerekiyor. Bu şekilde ateş edemez. Sydney, önce seni alacağım ve Blake için geri geleceğim."

"Hayır, Blake'i al. O yaralı." Onu biraz ileri itip arkasına geçti.

"Olmaz. şimdi gidelim," diyorum, masayı başımın üzerine kaldırıp arka kapıya dönüyorum. "Belime tutun da

sol bacadan başlayarak küçük adımlar atın, tamam mı?"

Blake'in ona hemen arkasında olacağını fısıldadığını duyabiliyorum, sonra ellerini belimde hissediyorum, ceketimi yumrukluyor. Başımı çevirip, "Yaklaş, Sydney." diyorum. Bana doğru hançerler gönderirken yaklaşıyor. "Güzel. Hazır mısınız?" Başını sallıyor ve ben de yavaşça yürümeye başlıyorum.

İlk kurşun masanın tepesine isabet ettiğinde Sydney bir çığlık atıyor ve beni ileri itiyor, böylece karşıdaki çite çarpıyoruz. Ondan sonra Blake'i hızla karşıya geçiriyorum ve itfaiye gelmeden hemen önce dışarı çıkıyoruz.

Evimize doğru sürerken Sydney arabanın arkasında sessizdi. Şokta olduğundan ve milyonlarca sorusu olduğundan hiç şüphem yok ama son konuşmamızdan sonra sormak konusunda temkinli davranıyor, ben daha çok Blake'in kurşun yarasını kontrol ettirmekle ilgileniyorum.

Arabayı durdurup Londra'dan çıkarken Blake'in bana baktığını hissediyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Sence nereye?"

Omzunun üzerinden Sydney'e bakıyor, sonra sesini alçaltarak, "Sence bu iyi bir fikir mi?" diyor.

"Daha iyi bir fikrin var mı? Ayrıca, işler değişti."

Otuz dakika sonra yanaştığımızda VANCE kapıdaydı ve onun yanında durduğumuzda camı indiriyorum.

"Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum. Yaşlı adam d-"

"Sadece kapıyı aç. Blake vuruldu," diyerek sözünü kestim. Muhtemelen önceden mesaj atmalıydı ki o koca ağzını açmasın. Umarım Sydney hâlâ olayın farkına varamayacak kadar şoktadır.

"Siktir!" Vance kapıları açmak için tekrar içeri giriyor.

Kapılardan geçip düzgün asfaltlı araba yolundan aşağı inerken arkamdan bir soluk sesi duyuyorum.

"Burası da neresi?" Sydney soruyor ve Blake cevap vermek için koltuğunda iki büklüm oluyor.

"Stonebridge Malikânesi'ne hoş geldiniz," diyor, ses tonunda gurur çınlıyor. "Burası Ro'nun evi."

Dikiz aynasına baktığımda gözleri fal taşı gibi açılmış Sydney'in araziye taradığını, ilerideki yüksek duvarları ve devasa malikâneyi incelediğini görüyorum.

Sydney'i gerçekte kim olduğum, ailemin kim olduğu ve neden babasının kilisesinde rahiplik yaptığım konusunda karanlıkta tutma umudum suya düşmek üzere.

Evde olmak güzel bir duygu ama Blake Annabel'in katilini yakalamak için yola çıktığında hayal ettiğim eve dönüş bu değildi. Bunu yapamadığımız gibi, şüphelendiğimiz adamın kızını evime getiriyoruz.

Arabayı park etmeye odaklanırken "Evimiz," diye düzeltiyorum.

"Bekle... bu... sen..." Blake ve ben dışarı çıkarken Sydney kekeliyor, İkimiz de onu beklemiyorduk.

Ön merdivenlere ulaştığımızda arkamızdan bir araba kapısı çarpıyor, ardından ağır ayak sesleri çakılların üzerinde çıtırıyor.

"Bekle... Anlamıyorum."

"Anlayacaksın ama Blake'in kurşun yarasını iyileştirdikten sonra. Hadi," diyorum, merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve bizim için açılan ön kapıdan içeri giriyoruz.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

Blake ve Ro devasa eve girerken onları takip edin. Blake buraya Stonebridge Malikânesi diyordu ve malikâne uygun bir tanım. Buranın Roman ve Blake'in evi olduğuna inanamıyorum ve ikisi hakkında kafam karıştı. Arkadaş olduklarını sanıyordum. Ama içimden bir ses bunu yanlış okuduğumu söylüyor, çok yanlış.

Uzun boylu, zayıf bir kadın onları selamlıyor ama ikisi de beni tanıştırmak için durmuyor, ben de kayıp bir köpek yavrusu gibi yanlarından geçip giderken ona küçük, belirsiz bir gülümseme sunmak zorunda kalıyorum. Gözlerim tek bir şeye odaklanamıyor, geniş orta merdivenden süslü iğ trabzanlara, yansımamı görebileceğim kadar parlak ahşap zemine, girişin etrafına dağılmış koyu lekeli kapılara ve Blake ile Roman'ın yürüdüğü koridora atlıyor.

Ev eski, ama tarihine saygı duruşuna rağmen aydınlık ve havadar, neredeyse modern. Roman'la birlikte bir kapının önünde durakladıklarında neredeyse Blake'in arkasına çarpıyordum.

Roman içeri itiyor ve ben de onlara katıldığımda gözlerim inanılmaz derecede açılıyor... bir sağlık odasıyla karşılaşıyorum. Ortada bir yatak ve diğer duvarların çoğunu kaplayan dolaplar var ve odanın yarısını çevreleyen bir tezgâh, bir hastanede yersiz görünmeyecek her türlü ekipman ve cihazla dolu - oradan geldiklerinden eminim.

"Blake," diyor Ro, yatağı işaret ederek. Roman dolapları açıp malzemeleri toplarken Blake yatağın üzerine zıplıyor, bacakları yana sarkıyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmayınca tekrar kapatıyorum.

Nereden başlayacağımdan emin değilim. Önce hangi soruları soracağımı bilemiyorum, mesela birinin neden evimi ateşe verdiğini, aslında beni öldürmeye çalıştığını mı yoksa bu iki adamın gerçekte kim olduğunu mu bilmek istiyorum? Çünkü bir süredir Roman'ın kesinlikle bir rahip olmadığından şüpheleniyor olsam da, bu babamın kilisesine sızmalarının bir nedeni olduğu anlamına geliyor.

"Neden?" Bu düşünce beni bir şimşek gibi çarptığında ağızımdan kaçırıyorum. Bu tek soru çığ gibi büyüyor ve içimden çok sayıda hızlı soru yuvarlanıyor. "Neden bir rahip gibi davranıyorsun, Roman? Kimsin sen? Neden biri beni öldürmeye çalışıyor? Benden ne istiyorsun? Ya da babamdan? "Siz... sevgili misiniz?" Blake üstünü çıkarıp bronzlaşmış, yırtık bir vücudu ortaya çıkarırken kendimi durdurmak için elimi ağızıma kapatıyorum. Göğsünün üst kısmında üç kafatası ve karın kaslarının üzerinde bir alıntı var ama bu pozisyondan tam olarak okuyamıyorum. Vücudum istemsizce beni ileri taşıyor, ta ki dövmelerine dikkatle bakarken ondan sadece birkaç santim uzakta durana kadar.

Kendimi daha iyi görebilmek için eğilip öne doğru eğilirken bulduğumda Blake gülüyor. "Beni iyice inceleyebilmen için uzanmamı mı istiyorsun, Syd?"

"Şey... kahretsin... hayır... üzgünüm." Blake'in sesi beni kendime getirdiğinde kelimelerim birbirine karışıyor ve bir çığlıkla arkamdaki sert bir cisme çarparak geri çekiliyorum.

"Şimdi sırası değil Blake," diye başımın yanında Roman'ın hırçın sesi geliyor, nefesi saçlarımı okşuyor. Bir elini kalçama koyuyor ve Blake'e ulaşabilmesi için beni nazikçe yana doğru yönlendiriyor.

Roman'ın dokunuşundan gelen elektrik akımını umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum ama gözlerim Blake'in çıplak üst bedenine geri çekilirken bunu yapmak inanılmaz derecede zor.

"Bu bir günah," diye hatırlatıyor zihnim bana.

"Umurumda değil," diye karşılık veriyorum içimden. Ve bunu gerçekten kastetmiş olabilirim. Belki de ölümlülüğümün bu kadar bariz bir şekilde yüzüme vurulması, hayatın ne kadar değerli olduğunu ve ne kadar kısa ömürlü olabileceğini fark etmemi sağladı.

"Bu baştan aşağı bir şey. Çok şanslısın Blake. Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum," diyor Roman ve Blake'in omzundaki kanı temizlemeye başlarken beni odaya geri getiriyor. "Dikiş atılması gerekecek."

"İlk defa olmuyor Ro," diye cevap veriyor Blake ve nedense bu ifadeye hiç şaşırıyorum. "Ve aptal değildim, sadece birini korumakla daha çok ilgileniyordum." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve Roman başını çevirerek omzunun üzerinden beni süzüyor.

İtirafı karşısında önce yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama sonra suçluluk duygusu bunu çabucak siliyor. Blake incindiği için özür dilemek üzereydim ki Roman'ın sesi beni durdurdu.

"Yardıma ihtiyacım var Sydney," diyor ve beni ileriye doğru sallıyor.

Roman'ın yanında beceriksizce duruyorum ama sinirli bir hışımla beni belimden kavıyor ve olmamı istediği yere doğru itiyor. Ellerimi kavrayıp kaldırıyor ve gazlı bezi yerinde tutmak için Blake'in omzunun iki yanına, öne ve arkaya yerleştiriyor.

"Basınç uygula. Kımıldama," diye talimat verdi.

"Ben... şey..." Blake'le göz göze gelmekten kaçındığım, onun dışında her yere baktığım ve ona dokunduğum gerçeğini düşünmemeye çalıştığım için sözlerim kesiliyor - ten tene değil ama kalbimin hızlanmasına neden olacak kadar.

"Rahatla, Syd," diye fısıldıyor Blake ve uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bunu yaparken parmakları yanağıma değiyor ve tüm vücudum titrerken kıkırdıyor. "Vay be! Çok anlayışlısın."

Bu hareketle istemeden yarasına biraz fazla bastırmış oluyorum ve o da bir inilti çıkarıyor.

"Özür dilerim," diyorum, beynim otomatik olarak bu iniltiyi acı değil de zevk olarak hayal etmesine rağmen.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Neyi kastettiğini bilmediğim için daha uzun bir inilti çıkarıyor, bu seferki daha sert ve derin, göğsünde titreşen gümbürtünün yavaşça bir kıkırdamaya dönüştüğünü hissediyorum.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Vuruldun, Blake. Evim ateşe verildikten sonra. Ve sen benimle... flört etmenin, benimle dalga geçmenin eğlenceli olduğunu düşünüyorsun," diye çıkışıyorum, beni bu şekilde etkilemesine izin verdiğim için ona ve kendime kızıyorum.

Çenemi kavıyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Seninle dalga geçmiyorum, hayır. Flört mü? Evet, yüzde yüz." Bakışları ve sözleri altında kendimi çok savunmasız hissederek ondan uzaklaşmaya çalıştığımda tutuşu sıklaşıyor. "Senden etkilenmemek için içten içe ölmüş olmam gerekir, Syd."

Alay ediyorum. "Benim fikrimden etkilenmiş olabilirsin." Bu fikirden ne kadar hoşlanmadığımı düşünmek istemiyorum. Ama Blake'in ve hatta Roman'ın benden etkilenmek için başka ne gibi bir nedeni olabilir ki?

Roman dönüp ikimizin arasına bakıyor, Blake'in çenemi kavrayışıyla gözleri kararıyor ve gözbebekleri büyüyor, sonra yatağın üzerine bir dikiş seti koyuyor.

"Artık bırakabilirsin Sydney. Sen de Blake," diyor ve ben Blake'in omzundaki tutuşumu bırakınca o da çenemi bırakıyor, ben de kenara çekiliyorum.

Roman'ın Blake'in yaralarını dikmesini sessizce izliyorum ve anestezi kullanmamasına hayret ediyorum. Birkaç yüz buruşturması dışında Blake'in ifadesi boş kalır ve ses çıkarmaz. Roman metodik ve açıkça ne yapacağını biliyor.

yapıyor. Yine cevap alamadığım sayısız soru soruyor.

Roman işini bitirdikten sonra onu ve Blake'i buzdolabından iki bira aldığı mutfağa kadar takip ediyorum. Birini Blake'e verdikten sonra bana döndü.

"Bira mı?" Başımı sallıyorum. "Tamam, başka bir şey?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece bana neler olduğunu söyle?" Hiçbir şey bilmemekten ve onların rahat tavırlarından duyduğum hayal kırıklığı dışarı taşıyor. İkisinin de evden kilometrelerce uzaktaki bir evde, düşündüğüm gibi olmayan iki adamla birlikte olmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu anladıklarını sanmıyorum. Tüm yanlış yönlerden tehlikeli olan iki adam.

Blake loş ışıklı geniş bahçelere bakan küçük bir oturma alanını işaret ediyor ve iç çekerek oraya gidip oturuyorum. Roman bize katıldığında, önümdeki masaya bir bardak su koyuyor.

"İç. Çok fazla duman soludun."

Bardaktan ona bakıyorum ve karşımdaki koltuğa oturmasını izliyorum. "Evet, eviniz ateşe verildiğinde ve içeride mahsur kaldığınızda böyle olur." Sözlerimdeki küçümsemeye engel olamıyorum. Haklı, beni daha da sinirlendiriyor ama isteksizce bardağı elime alıyorum ve yarısını içiyorum, kavru lan boğazım soğuk sıvıya minnettar. Blake birasını h  p  r  deterek i  iyor ve oturup kendi şişesini dudaklarına g  t  r  rken Roman'ın k    k sırtışını yakalıyorum.

Bardağımı beşik gibi sallıyorum ve i  erinden birinin konuşmasını bekliyorum. İkisinin de konuşmaya niyetli olmadığı, i  mekle ve muhtemelen bana hangi yalanları satabileceklerini d    nmekle me  gul oldukları belli olunca sessizliğı bozuyorum.

"Konuşun. Alkol ş  imdiye kadar dudaklarınızı yeterince gev    tmi  tir."

"Belki de bir i  ki i  melisin, o zaman biz de cevapları alabiliriz." Şifreli cevabı karşısında kaşlarımı çatıyorum ama ne demek istediğini sorgulayamadan devam ediyor: "Ne bilmek istiyorsun?" Roman duygusuzca s  yl  yor.

Cevabı beni ş  şırtıyor ve ş  imdi istediğim cevapları alma fırsatım varken, d    ncelerimi bir şey soracak kadar d    zene sokmakta zorlanıyorum.

"Her şeyi," diyorum basit  e. "Kim oldu  unuz, neden rahip gibi davrandığınız, neden benim evime ve babama da saldırıldığı hakkında cevaplar istiyorum. Her şey siz ikiniz hayatımıza girdiğinizde başladı, bu y  zden cevap istiyorum."

Roman alay ederek ayağı kalktı ve buzdolabından iki bira daha aldı. Bu y  zden cevaplar i  in Blake'e bakıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

"Blake?" Tüm bunları açıklayacak bir şeyler söylemesi için ona sessizce yalvararak soruyorum. Tamamen ve tamamen boyumu aşan bir durumdayım ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bu beni biraz delirtiyor. Hiç ilgimi çekmeyen, hatta tanımadığım iki adama karşı giderek artan ilgim ve son zamanlarda inancımı sorgulamamla birleşince çıldırmaya başlıyorum.

"Biri bana bazı cevaplar verecek mi?" Talep ediyorum.

Roman bize yeniden katılıyor ve Blake'e bir bira daha uzatıyor. Koltuğuna yerleştikten sonra bana baktı. "Roman Stone, bir rahip değil"- Blake'i işaret ediyor

-"Blake Cassidy, şu anda bir inşaatçı. İşte biz buyuz." Birasından bir yudum alıyor. "Neden burada olduğumuz biraz daha karmaşık. Size daha önce sorduğum bir soruyla başlayalım. Annen hakkında ne biliyorsun?"

"Onun tüm bunlarla ne ilgisi var? Kadını hatırlamıyorum ve babam da bana onun hakkında hiçbir şey anlatmadı." Beni doğuran kadına olan takıntısını anlamıyorum. O kadın öldü.

Roman gözlerini deviriyor ve başını tekrar sandalyeye bırakıyor. "Bunu tuhaf bulmuyor musun? Annenin kim olduğunu, adını bile bilmemek."

Onunla tartışmak istiyorum ama bu, okuldaki diğer çocuklar gibi bir annem olmadığını fark edecek yaşa geldiğimden beri sık sık merak ettiğim bir şey.

"Babam onun hakkında konuşmayı sevmez."

"Hayır, eminim öyle değildir," diye mırıldanıyor Roman.

"Ro," diyor Blake, ona uyarıcı bir bakış fırlatarak. "Syd, tüm bunların biraz kafa karıştırıcı olduğunu anlıyorum ama bu önemli."

"Kimin için önemli? Benim için mi, senin için mi, babam için mi? Onu hastaneye yatıran ya da evimi ateşe veren kişinin yakalanmasına yardımcı olacak mı? Eğer cevap hayırsa, o zaman önemli değil." Derin bir nefes alıyorum. "Bunların hiçbiri mantıklı değil ve

İkiniz de bana cevap vermekle, yani anlamlı cevaplar vermekle ilgileniyor gibi görünmüyorsunuz." Ayağa kalkıp çantamın içinde telefonumu arıyorum. Onu bulunca, "Ben gidiyorum. Yaralandığın için üzgünüm Blake ve bizi kurtardığın için teşekkür ederim Roman, ama burada kalamam."

"Gidemezsin," diyor Roman, ses tonu uyarılarla dolu ve içimde küçük bir meydan okuma kıvılcımı çakıyor.

"Cehenneme kadar yolum var." Çıkışa doğru yürüyorum ama iki adım atmadan Roman önüme çıkıyor ve yolumu kesiyor.

"Belki yanlış anlamışsındır diye tekrar söyleyeyim. Gitmiyorsun." Kollarını kavuşturmuş, heybetli bir şekilde dururken burun delikleri şişiyor.

İçimde var olduğundan emin olmadığım bir cesaret bularak, ayak ayak üstüne atana kadar öne çıkıyorum. "Beni durdurmayı dene," diye meydan okuyorum ve bakmadan telefonumun kilidini açıp tuş takımına 999 yazıyorum, sonra ekranı kaldırıp ona doğru çeviriyorum. "Buradan çıkmama izin vermezsen yaparım." Sesimin bu kadar sakin ve düzgün olmasına şaşırıyorum ama içim tepeden tırnağa titriyor. Her kasım gergin, neredeyse kramp girecek gibi ve kendimi hasta hissediyorum.

Roman'a o kadar odaklanmışım ki çok geç olmadan arkamdaki Blake'i görmüyor ya da hissetmiyorum. Parmaklarım telefonu tutan elimin bileğini sıkıca sarıyor. Panik içimde çiçek açıyor, parmaklarımın ve ayak parmaklarımın uçlarına ulaşana kadar nükleer bir patlama gibi yayılıyor.

"Üzgünüm Syd, ama gitmene izin veremeyiz. Kendi güvenliğin için."

"Saçmalık!" Sözcük dudaklarımdan uçup gidiyor ve ben ne bir gram suçluluk ne de pişmanlık duyma arzusu hissediyorum. Bu adamların etrafında giderek yaygınlaşan bir şey olduğunu fark ediyorum.

Roman gülümsüyor, hınzırca ve ondan daha önce gördüğüm gülümsemelerden çok uzak. Gözleri üzerimde, telefonuma uzanıyor, direndiğimde parmaklarımı açıyor ve bana baştan çıkarıcı bir kıkırdama kazandırıyor.

"İşte bu Sydney, bırak onu."

"Neden bahsediyorsun? Kimden?" Soruyorum ama biliyorum. Paul'ün ihanetinden beri içimdeki bu diğer kişiyi saklıyor, bastırıyordum. Babamın ya da Tanrı'nın vizyonuna uymayan bir kişi - olmak istediğim kişi olarak kendi vizyonuma bile uymuyor.

"Gerçek sen, Sydney. Hayatı boyunca zincirlenmiş, kısıtlanmış, inancının gölgelerinin ardına saklanmış olan. Tüm bu cevapları, bir açıklamayı, bir gerekçeyi isteyen kişi."

Blake'in başparmağı bileğimin iç kısmına sürtünüyor, arkamda bana yaklaşırken hızlı nabzımla aynı anda okşuyor. Bir deja vu hissi

üzerime ykıyor. Sert vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor, bana sürünüyor.

Başımı sallayarak, "Hayır, yanılıyorsun." diyorum. Ama kelimelerim zayıf, sıcaklıktan ya da niyetten yoksun.

Roman sonunda telefonumu alıyor, ekranı kilitliyor ve donuk bir gümbürtüyle sandalyeye fırlatıyor, sonra elleri yüzümü kavıyor, başımı eğiyorum, böylece doğrudan ona bakıyorum, gerçeklerden başka bir yere bakma seçeneğim yok. "Ben yanılmıyorum. Ben asla yanılmam." Alnı bir anlığına kırışıyor, sonra kayboluyor.

Onun ve Blake'in ne yaptığını biliyorum. Mantıklı yanımlar sorularıma cevap vermemek için dikkatimi dağıttıklarını biliyor ama Roman yüzünü eğip dudakları dudaklarıma fısıldarken tek düşünebildiğim, Roman Stone'la babamın ofisinde tanıştığım günden beri aklımda olan başka bir sorunun cevabı.

Onu becermek nasıl bir şey olurdu?

Kirli düşüncelerin ve kirli kelimelerin canı cehenneme. Bunu istiyorum, direndiğim o parçam bunu o kadar çaresizce istiyor ki, sırf özgürlüğün tadına varmak için diğer her şeyin cevabından vazgeçmeye razı.

Biraz eğlenip cevaplarımızı sonra alabiliriz. Bunun ne kadar iyi hissettireceğini hayal edin.

Roman ağzıma girdiğinde bu düşünce hayata geçiyor. Başta nazik davranıyor ama bedenim bir başkası tarafından ele geçiriliyor ve çantamı yere bırakıp kollarımı boynuna doluyorum ve öpücüğü vahşileşiyor.

Roman bir iniltiyle dilini ağzıma sokuyor ve Blake beni ikisinin arasına sıkıştırıp elleriyle kalçalarımı kavrarken bedenim onun kine bastırıyor.

Roman bir elini karmakarışık saçlarımdan arasından geçirip boynumun dibinden kavıyor ve bana bakabilmesi için beni geri çekiyor. Gözleri şeytanın ruhu gibi simsiyah. "Blake, öp onu," diye emrediyor ve sonra başımı yana çeviriyor.

Blake'in dudakları benimkilerle buluşuyor ve ben ona doğru açıldığım da Roman saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve ellerini yanlarımda gezdiriyor, üstümün altından kayıyor ve parmaklarını göğüs kafesimde gezdiriyor. Çıplak göğüslerime ulaşp meme uçlarımla cımbızladığında, Blake'in alt dudağımla emmeden önce yuttuğu bir sızlanmaya engel olamıyorum.

Blake öpüşmeyi kesiyor ve ben Roman'ın bizi izlediğini görmek için arkamı dönüyorum. Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Bırakın iki erkeği, tek bir erkekle bile gerçek bir deneyimim yok. Roman meme uçlarımla baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor, sıkıyor ve

çekiştiriyor ve sanki amıma doğrudan bir hat varmış gibi, uyarılma iç çamaşırimdan sızıyor.

"Pantolonunu çıkar. Onu görmek istiyorum, amının bizim için ağladığını görmek istiyorum," diye emrediyor Roman meme uçlarımla oynamaya devam ederken, beni çılgına çeviriyor.

İfşa olma korkumu ve deneyimsizliğimle ilgili endişelerimi bir kenara itiyorum. Ama kendimi çok çabuk boşalmamak için dua ederken buluyorum. Dua konusu seçimimi sorgulamıyorum ve sadece olan bitenin tadını çıkarmaya izin veriyorum.

Blake eğilip fısıldıyor, "İyi misin, Syd?" Konuşmadan başımı sallıyorum ve o da kot pantolonumu çözüp külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı itiyor. Önce bir bacağımı, sonra diğerini kaldırıp belimin altındaki her şeyi çıkarırken çömeldiğini hissediyorum.

Ellerini kalçalarımda gezdirerek bacaklarıma vuruyor. "Aç, Syd."

Açıyorum ve bir saniye sonra Blake'in nefesini tam orada hissediyorum. Sıcak nefesini açıklığıma doğru üflüyor, sonra geri çekilerek... *Kahretsin!*

Anında gerildim, daha önce oraya hiç dokunulmamıştı. "Sakin ol. Bu gece oraya gitmiyoruz." Sonra parmakları kıvrımlarıma kayıyor, klitorisimi okşamadan önce amıma girip çıkıyor.

Biraz kendimden geçtiğimi hisseden Roman bir eliyle çenemi kavıyor ve beni öpüyor.

"Kaç kez seks yaptın Sydney?" Roman öpücüğü kestiğinde soruyor.

Blake bir parmağını yavaşça amıma sokarken onun sözlerine odaklanmakta zorlanıyorum. "Er... oh, uh... arrgh," diye bağıryorum, çünkü içimde bir zevk sarsıntısı gönderen bir noktaya çarpıyor.

"Sydney, odaklan. Kaç kere?" Roman bastırıyor.

Onun ısrarcı sorusuna sinirlenerek sesimi buluyorum. "Belki Blake'e durmasını söylersin... o zaman sana cevap verebilirim." Blake hızını artırırken, içeri ve dışarı pompalarken ve arada bir parmaklarını kıvrırken sadece gülüyor. "Tanrım... birkaç kez, tamam mı?"

Roman mırıldanıyor. "Seni boşalttı mı Sydney?"

"Hayır," diye tersliyorum, en büyük hatamın hatırlatılmasına kızıyorum; o salağın bana dokunmasına izin vermek.

"Bencil piç," diye homurdanıyor Blake ve çabalarını iki katına çıkarıyor, Paul'ün başaramadığı işi yapmaya niyetli olduğu belli.

Orgazmımın ilk işaretleri karnımın derinliklerinde belirirken kendimi başımı sallarken buluyorum. Sırtım kamburlaşıyor ve bacaklarım zayıflıyor, neredeyse altımda yol verirken daha geniş yayılıyorlar. Blake boşluğu dolduruyor ve neredeyse yüzünün üzerine oturduğumu fark ediyorum. Sıcaklık amımı kaplarken ve klitorisimi sıcak, ıslak ağzına alırken *gerçekten* yüzüne oturduğuma şüphe yok. Utanacak zamanım yoktu. Orgazmım içime çarpıyor, haykırırken kollarım Roman'ın boynuna dolanıyor.

"Oh...oh...kahretsın!" Serbest bırakılırken gözlerim kapanıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir serbest bırakılma, başkasının elinde değil ve beni dopaminle dolduran bir şey.

Blake ayağa kalkıp beni de yanına alarak Roman'a olan bağlılığımı kopardığında orgazm sonrası muhteşem mutluluğumun içinde debelenecek vaktim kalmıyor.

"Yere yat," diye emrediyor Roman, sesi kalın ve sert.

Blake beni öpüyor, birkaç adım ilerliyorum ve onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum. Baş döndürücü bir kombinasyon. Beni yere, yumuşak ve kabarık bir halının üzerine indiriyor, sonra üzerimde durup gözlerimin içine bakarak tişörtümü vücudumdan kaldırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben yine sadece başımı sallıyorum. Kelimeler benden kaçıyor. Şu anda bir mutluluk dünyasındayım.

Roman'ın huysuz sesi "Soyun," diye geliyor ve onu doğduğu günkü gibi çıplak bulmak için bakıyorum.

Yüce Tanrım!

Kıyafetler bu adamın hakkını vermiyor. Bir tanrının vücudunu saklıyorlar. Tanrım, beni affet, ama bu doğru. Kalın kaslı bacaklar, üzerinde ekmek dilimleyebileceğiniz karın kasları ve onunki... Blake hareket edip soyunmaya başladığında şu anda yavaşça yumrukladığı aletini ağzım açık bir şekilde alıyorum.

Kuru dudaklarımı yalayarak ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yavaş bir nefes alıyorum. Bu, ani öz-bilinçliliğimi hafifletmiyor, ama hareketsiz kalıyorum, ondan, onlardan, kendimden saklanmayı reddediyorum. Eğer bunu yapıyorsam, bunu sahipleneceğim.

"Sik beni!" diye küfrediyor, gözleri çıplak vücudumda gezinirken, Blake'in tükürüğü ve benim uyarılmamla ıslandığını bildiğim bacaklarımın arasında kısa bir süre duraklıyor. "Hazır mısın Sydney? Kirlenmeye hazır mısın? Geri çekilmek için son şansın, ama uyarayım, devam etmemeyi seçersen Blake'i senin önünde becereceğim," diyor Roman bacaklarımın arasında diz çökerek ve gözlerim onu takip ediyor - utanç verici bir şekilde sikine ve ucundan sızan küçük prekum damlasına odaklanmış.

Başımı sallamakla yetindikten sonra konuşmak için yeterli kontrolü sağlamayı başarıyorum. "Hazırım," diyorum Blake çırılçıplak soyunmuş halde tekrar ortaya çıktığında.

Blake başımın arkasında dizlerinin üzerine çöküyor ve ben de onu görebilmek için boynumu büküyorum. Kalkmış aleti neredeyse göbek deliğine deşiyor ve onları çıplak gördüğümünden beri ilk kez ikisinin de içime nasıl sığacağını merak ediyorum. Eğer bu ikisi ortalamaysa, Paul'ün mücadele departmanında ciddi eksiklikler vardı. Ama içimden bir ses Blake Cassidy ve Roman Stone'da *ortalama bir şey* olmadığını söylüyor.

Blake'in elinin aleti boyunca kayışını izlerken büyüleniyorum. Ve başparmağı ucun üzerinden geçip parıldayarak uzaklaştığında, ağzım onu tatma arzusuyla sulanıyor.

"Sabırlı ol, Syd," diyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. Yanaklarımın ısınmasına neden olan bilmiş bir gülümseme takınıyor.

Roman öne doğru eğildiğinde üzerime bir gölge düşüyor ve Blake ile Roman üzerimde öpüşürken neredeyse orgazm oluyorum. Dilleri birbirine dolanıyor, kıvrılıyor ve tadına bakıyor ve ellerimin kendiliğinden hareket ettiğini fark ediyorum. Parmaklarım sert göğsünde gezinirken Roman irkiliyor, içinde bir gümbürtü titreşiyor.

"Özür dilerim," diyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama Roman beni durduruyor.

Onu tekrar öpmeden önce Blake'in ağzına karşı "Durma," diye inliyor ve ben de vücudunu keşfetmeye devam ediyorum.

Dolaşan ellerim, kalçalarındaki derin V'ye ulaşana kadar Roman'ın gövdesinin her santimini kaplıyor ve bunu düşünmek için duraksamadan sikini arıyorum. Parmaklarım etrafını sararken sarsılıyor ve elimde ne kadar sıcak ve ağır hissettirdiğini seviyorum. Vücudumda yaşayan günahkâr, ahlaksız fahişe, elimi Roman'ın şaftında yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başladığımda mutlu bir şekilde dans ediyor.

"Lanet olsun, bu çok ateşli." Blake'in fısıldadığını duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda ikisi de Roman'ın aletini yumruklarken beni izliyor.

"Blake," diyor Roman, topuklarının üzerinde geriye doğru otururken sesi geriliyor ve beni onu bırakmaya zorluyor. Hızla yer değiştiriyorlar, Blake bacaklarımın arasına yerleşiyor ve ben de hemen bacaklarımı kaldırıp kalçalarına doluyorum. Onu içimde hissetmek için ani ve umutsuz bir ihtiyaç duyuyorum.

Roman Blake'e bir şey fırlatıyor, o da bir eliyle yakalıyor, diğer eliyle onu tutuyor. Dizlerinin üzerine eğilerek dişleriyle paketi yırtıp içinden bir prezervatif çıkarmasını izliyorum. Tanrı'ya şükrediyorum ki biri korunmayı düşünmüş çünkü beynim şehvet dolu bir sisin içinde buharlaşıp gitmiş gibi görünüyor.

Prezervatifi takıyor ve ben beklerken tedirgin oluyorum, midemde endişeli kelebekler kök salıyor, ama Blake beni kafesleyip başını eğerek bir meme ucunu ağzına alırken onları uzaklaştırıyorum.

Altında kıpırdanıyorum, topuklarımı kışının yanaklarına gömüyorum, sonra Roman başımın üstünde, üzerimde duruyor. Blake meme ucumu bir patlamayla serbest bırakıyor, sonra kendini hizalıyor ve beni izlerken yavaşça içeri itiyor.

Uzun zaman olmuştu ve vücudumun başka fikirleri olmasına rağmen yavaş gitmesine seviniyorum. Şu anda kim olduğumu bilmiyorum. Hiç bildim mi emin değilim. Ama şimdi ve buraya, içimde akan çılgın zevke ve Blake beni gerdikçe merkezimde oluşan baskıya odaklanıyorum.

"Çok sıkı amına koyayım," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, kabzasına kadar içeri kayarak. "Ahhh," diye hevesleniyorum ve hareket etmeye başladığında nefeslerim pantolona dönüşüyor her itişte.

Tanrım, neden bu kadar uzun süre bekledim?

Blake arkasına yaslanıyor, kalçalarımı dizlerinin üzerine kaldırıyor, beni daha derine alıyor ve bunu yaparken Roman pozisyonunu alıyor.

Blake'in saçlarını kavırıyor, ona bakana kadar başını geriye çekiyor. "Yalvar. Sen Sydney'i sikerken benimkini emmek için yalvar," diyor Roman ve amımın duvarları onun sikinin etrafında kasılırken Blake'in nefesi kesiliyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en iğrenç, en ahlaksızca şeydi ve çok tahrik oldum.

Roman bana bakıyor, gözlerinde şeytani bir pırıltı. "Kızımız bundan hoşlandı mı, ha?"

"Sikimi mengene gibi sıktı, Ro," diyor Blake, sonra ekliyor, "Lütfen, Ro. Daha fazla dayanamayacağım." Ve sadece o da değil.

Blake'in hamleleri bir an bile duraksamıyor, Roman ağzını açmasını emredip sikini Blake'in ağzına soktuğunda bile. Blake'in saçlarını tutan Roman, Blake'in ağzını sikiyor, itişleri aynı anda gerçekleşiyor ve birkaç dakika içinde başka bir orgazmın eşğine geliyorum.

Aklımdan bir sürü görüntü geçiyor, her biri kanımı ısıtıyor ve beni orgazma yaklaştırıyor.

"Ohgod, ohgod... oh... aman... tanrım," Blake'in aleti içimde kalınlaşırken ve Roman'ın kış yanakları sıkılırken, hızı düşerken nefes alıyorum.

Ben çözülürken oda bir kükreme, bir çılgılık ve bir iniltiyle doluyor.

Yeniden doğuşa ağıt yakan bir koro, bir ilahi gibi.

"Bağışla beni, Baba, çünkü günah işledim."

BÖLÜM YIRMI İKİ

BLAKE

Syd'i kontrol etmek için aşağıya baktığımda nefes almakta zorlanıyor ve gözleri kapalı ama inanılmaz sakın bir ifade takınıyor.

"Syd?" Roman geri çekilirken ona bakıp soruyorum, sonra yanına çömeliyor ve parmaklarını kızarmış yanaklarında gezdiriyor.

Temas kurmak için mırıldanıyor. "Şey..."

Hem Roman hem de ben onun uyuklu ve doygun kelime denemelerine gülüyoruz. Baldırına dokunarak beni bırakmasını işaret ediyorum. Bırakıyor, kalçalarını tamamen açıyor ve hala sikimle dolu amının mükemmel görüntüsünü sunuyor. İnliyorum ve gözlerimi deviriyorum, kalçalarını yuvarlayıp onu tekrar sikmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama sadece canı yanmakla kalmayacak, aynı zamanda bu cevapları şimdi de isteyecek.

Bu konuşma ihtimali yumuşayan sikimi tamamen söndürüyor ve yavaşça çekiyorum. Gözleri açılıp benimkilerle buluşuyor ve Roman'a bakmak için dönmeden önce prezervatifi bağlayışımı izliyor.

Şüpheye düştüğü ve az önce olanların farkına vardığı anı görüyorum, ama tam olarak kendini göstermeden önce, "Oraya gitme, Syd. Yaptığımız hiçbir şey yanlış değil."

Geriye doğru kayarak oturuyor ve çıplak bedenini kollarıyla örterek kendi içine kapanıyor. "Halkımın bu konuda seninle aynı fikirde olacağından emin değilim," diyor somurtkan bir şekilde.

Roman susuyor ve ayağa kalkıyor. "Peki hiç birine evlilik dışı seks yapıp yapmadıklarını sordun mu?"

"Tabii ki hayır," diye bağıyor, onlar adına gücenmiş. Dindar yetiştirilme tarzından gelen bir başka özellik.

"Bence bunu yapsaydınız şok olurdunuz. Hâlâ iyi bir Hristiyan olabilir ve hayattan zevk alabilirsin, istediğin zaman istediğin kişiyle yatabilirsin, istediğin kişiyle evlenebilirsin. Bazılarımız bunun ötesinde ve ne yaparsak yapalım cennetin kapıları diğer tarafta bizi beklemiyor olacak." Sözleri sert ama

çevremizdeki çoğu insan için doğru. Syd'in bazı bariyerlerini yıkmış olabiliriz ama gerçek ortaya çıktığında, bunların herhangi birini haklı çıkarmak ve dünyaya siyah beyaz bakışını sessiz bir griye çevirmek için birkaç orgazmdan çok daha fazlası gerekecek.

"Ro," diyorum, bir çentik aşağı çekmek ve anı mahvetmemek için nazikçe uyarıyorum. Onun kafasının nerede olduğundan emin değilim ama benimki hâlâ Syd'in içinde olmanın ne kadar güzel olduğu gerçeğiyle oyalanıyor.

Bana el sallayıp odadan çıkıyor, giderken de kıyafetlerini kapıyor. Ona kızgın olmadığına dair güvence vermek için Syd'e bakıyorum ama benden önce konuşunca duruyorum.

"Vay be, seksin seni iyi bir ruh haline sokması gerektiğini düşünüyordum."

Onun havayı yumuşatma çabasından mutlu olarak sırtıyorum. "Öyle, sadece şu anda bunu göstermekte zorlanıyor." Ayağa kalkıyorum, sonra elimi Syd'e uzatıyorum. Elimi tuttu, beni şaşırtarak gülümsedi ve mırıldanarak teşekkür etti.

"Gel bakalım. Sana misafir odasını göstereyim de duş al" diyorum, boxer'larımı giyip kalan kıyafetlerimi toparlıyorum.

Kıyafetlerini toplayıp beni takip ediyor. "O zaman bana cevap vereceksin," diyor ve ben de arkamdan ona bakıyorum. "Harika bir seks yaptık diye unuttuğumu sanma."

"Yakalandın," diyorum, durup onunla yüzleşirken kalçamı tokatlıyorum. "Cidden, açık fikirli ol Syd. Sana söylenenleri unut ve kendi içgüdülerini kullan," diye yalvarıyorum, kaşları çatılmış bir halde bana bakarken. Bir elimi sırtına koyarak ve cevap beklemeden onu bizimkinin yanındaki odaya yönlendiriyorum. En-suite banyosu olan diğer tek oda bu.

Ona odayı ve her şeyin yerini gösterdikten sonra koşarak yan odaya geçiyorum ve giymesi için tişörtlerimden birini ve üzerinde büyük duracağına şüphe olmayan bir çift jogger alıyorum.

Kıyafetleri ona uzatıp hazır olduğunda bizimle aşağıda buluşmasını söylüyorum. Garip bir ifadeyle başını sallıyor ve ben de onu yalnız bırakıyorum.

Ben içeri girdiğimde Ro banyodan çıkıyordu, düşünceli görünüyordu ve hiç de siki yeni emilmiş biri gibi değildi.

"Ne oluyor be Ro. Bu biraz sert oldu," diyorum, duş aldıktan sonra giymek için temiz kıyafetler alıyorum.

"Tabii," diye mırıldanıyor ilgisizlikten başka bir şey hissetmeden ve koşucu pantolonuyla tişörtünü giyiyor. "Duş mu alıyorsun?" diye soruyor, havluyu yatağın üzerine bıraktığı yerden alıp banyoya yönelirken.

"Evet. Syd'e temizlendikten sonra konuşmak için aşağıda buluşacağımızı söyledim.
kalk."

"O zaman buna ihtiyacın olacak," diyor havluyu göğsüme sokarken beni geçiyor.

Kolundan tutup onu geri çekiyorum. "Neler oluyor? Hastanede ne oldu?"

Sert ve öfkeli bir hali vardı ama bana bakınca gözleri yumuşadı. Derin bir iç çekerek bana doğru adım atıyor ve ben de kolundaki tutuşumu gevşeterek daha nazik bir okşamaya dönüştürüyorum.

"Sıçtık batırdık" diyor, geri çekilip koltuğun kenarına oturuyor.

Yatakta.

"Sen neden **b a h s e d i y o r s u n** ? Syd ile mi demek istiyorsun?" diye sordum,

Zihnimde neden bahsediyor olabileceğini arıyorum ama hiçbir şey

bulamıyorum. başını sallıyor. "Kincaid." elleri yatağın üzerinde sıkışıyor,

yorganı buruşturarak. "Kim olduğumu biliyor. Başından beri biliyor." "Hayır!"

İnanamayarak söylüyorum. "Bunu nereden biliyor, Ro? Biz dikkatliydi."

Ro gülüyor. "Görünüşe göre değilmiş. Ama en komik kısmı bu değil. O olmadığını iddia ediyor." Alay ediyor, sonra başka birine neşeli gelebilecek içten bir kahkaha patlatıyor ama bu kahkahanın içinde inançsızlık, öfke ve acı var.

"Saçmalık!" Dişlerimi sıkarak tıslıyorum. "Yanlış adamı yakalamış olmamızın imkânı yok, Ro. O yaptı. O kadınları o öldürdü, Bell'i o öldürdü." Önünde çömelip yüzünü kavriyorum. "Yanılmıyoruz, Ro. Amos Kincaid lanet bir katil ve o-"

Arkamdan gelen bir solukla döndüğümde kapıyı sonuna kadar açmış olan Syd'i kapı aralığında buluyorum. Yüzünün rengi solmuş, ağzı açık ve gözyaşları uygarlığı boğabilecek bir tsunamiyle gözlerinden dökülmenin eşiğinde.

"Syd-"

"Ne dedin sen?" Kelimeleri kırık dökük, işkence dolu ve beni yanlış duyduğuna dair bir yalvarış.

Ro ayağa kalkıyor ve yanımdan geçip giderken neredeyse kırımın üstüne düşecektim. Doğruca kızın üzerine yürüyor, onu geri çekilmeye zorluyor, kaslı sırtı kasılıyor ve elleri iki yanında yumruk oluyor. Ona seslenmeme rağmen durmuyor, ta ki Syd koridorda duvara yaslanana kadar.

Onu kafese kapatırken ciyaklıyor ve ben de kolundan çekiştirerek yanına koşuyorum. "Hey, o bunun bir parçası değil, Ro. O masum," diye yalvarıyorum.

üzerine çöken karanlık sis perdesini araladı.

"O masum değil. Artık değil," diyor, yüzü acı dolu bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Onu mahvettik." Sözleri ciddiydi. "Yanlış yaptık ve bu süreçte onu mahvettik."

Dikkatini bana çekmeye çalışarak onu tekrar çekiştiriyorum. "Roman, Kincaid'in sana ne söylediğini anlatır mısın?"

"Babamla mı konuştun?" Syd, artık güçlü ve suçlama dolu olan sesini bulduğunu söylüyor. Parçaları birleştirmesini izliyorum. "Hastanede gittiğin yer orasıydı."

Ro onun ıslak saçından bir tutam alıp parmağının etrafında döndürüyor. Geri çekilmiyor ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Daha önce onda gördüğüm korku kayboldu ya da onu çok iyi maskeliyor.

"Evet. Peki bana ne söyledi biliyor musun Sydney?" Durakladı, onun cevap vermesini bekledi.

Roman'ı altı yıldır tanıyorum, bu sürenin çoğunda sevgiliydik. Onu en kötü ve en iyi zamanlarında gördüm ama hiç bu kadar... kaybolmuş görmemiştim. Şu anda onu tanımlamak için düşünebildiğim tek kelime bu. Annabel'in ölümünden sonra bile. Ve o berbatı.

Ama buradaki? Hiçbir şey anlamıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor sonunda, bunu yapana kadar ondan bir şey alamayacağını anladığında.

Saçlarını çekiştiriyor, yüzlerini birbirine yaklaştırıyor ve Ro'yu bu kadar iyi tanımasaydım, ona zarar vereceğinden endişelenirdim. Hayatlarımız mutlu aile oyunları oynayarak geçmiyor. Karanlık, ölüm ve yıkımla dolu.

"Bana seni korumamı söyledi. Ne tür adamlar olduğumuzu biliyor ama yine de seni güvende tutmam için bana yalvardı. Buna inanabiliyor musun?"

Başını sallıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Neden? Beni kimden koruman gerekiyor?"

Roman aralarındaki mesafeyi kapatıyor, ağzı kızın dudaklarında geziniyor ve sikim boxer'ımın arkasından uygunsuz bir şekilde sarsılıyor.

"Babandan. Kız kardeşim Sydney'e tecavüz edip öldüren adam, işte o. Ama"-kıkırdıyor-"görünüşe göre yanlış anlamışım." Sonra yüzündeki gözyaşını yalıyor, saçını bırakıyor ve uzaklaşıyor.

Sydney duvara yaslanmış, derin derin nefes alıyor, tüm vücudu titriyor.

"Syd," diyorum, ona doğru uzanıyorum, ama elini kaldırıp beni durduruyor.

"Hayır, bana dokunma." Güçlendirici bir nefes daha alıyor, sonra etrafımdan dolayı misafir odasına giriyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Bir saniye sonra kapıya doğru bir şeyin itildiğini duyuyorum ve içeride barikat kurduğunu anlıyorum.

Siktir!

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ROMAN

Mükemmel intikamımı mahvettiği için Amos Kincaid'i sikeyim. Sadece arıya nektar gibi gelen bir kızı olmakla kalmadı, şimdi de Blake'le üzerinde çalıştığımız her şeyden şüphe duymamı sağladı. Ofise saklanmak için geldiğimde içtiğim bir şişe biraya rağmen hala onun tuzlu gözyaşının tadını alabiliyorum. Duş almama rağmen hâlâ tenimde onun kokusunu alabiliyorum. Bu sessiz bir işkence.

Önümdeki masanın üzerinde duran kâğıtlara göz atıyorum, John Clark ve John Smith denen bu adam hakkında hiçbir şey bulamadığım için sinirleniyorum. Kincaid bana ismi söylediğinde belliydi, bu soyadının nezele kadar yaygın olduğu bir dünyada tek bir John Smith bulmak imkansızdı.

Kincaid'in katil olmaması umurumda değil, o adam hâlâ yaptıklarının hesabını vermeli ve ben de Kincaid gibi bir adamın, Warren Burns gibi çevresinde ya da geçmişinde yakın olduğu herhangi bir kadından kimsenin haberi yokken nasıl çocuk sahibi olduğuyla başlamak niyetindeyim.

Önümdeki dosyaya geri dönüyorum ama tek görebildiğim Sydney'in onu duvara yapıştırdığım andaki yüzü. Yıkım. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum - Annabel öldüğünden beri hissettiğim tek gerçek duygu buydu. Saat neredeyse gece 1 olmasına rağmen telefonum çalıyor. Açıyorum, Oz'dan mesaj gelmiş.

Kilisenin dışında bir aracın plakasını aldım.

Aramaya bastım ve hemen cevap verdi. "Elinde ne var?" diye sordum. "Evet, sana da merhaba. Bu saatte ne yapıyorsun?"

İç çekiyorum. "Nasıl bu kadar kötü batırdığımızı anlamaya çalışıyorum. Ama bana detayları ver."

"Biz çuvallamadık Roman. Elimizdeki bilgilerle çalıştık." Ben cevap verme zahmetine girmeyince, bana arabanın markasını, plakasını ve sahibinin bilgilerini veriyor.

"Ve bu araba Kincaid saldırıya uğradığında kilisenin dışında park halinde miydi?"

"Evet dostum. Ben de birkaç gün önce gittim ve neredeyse her gün oradaydı."

"Neredeyse her gün mü?" Soruyorum.

"Kincaid'in şehir dışında olduğu zamanlar hariç. Bu da çok şüpheli. Tabii adam-"

"Kincaid'i buraya kadar takip ettim," diyerek onun yerine cümlesini tamamladım. "Tamam, geri dön ve bu arabanın son bir ay içinde başka nerelere gittiğine bak. Oz?"

"Evet patron," diyor beklentiyle.

"Bana Kincaid ya da Burns ile bağlantılı bir John Smith bul." "Denerim."

Telefonumu masanın üzerine bıraktım ve içkimi aldım. Biradan biraz daha sert bir şeye ihtiyacım vardı ve bir şişe burbon açtım.

Bildiğimiz kurbanların isimlerini tekrar gözden geçiriyorum. Kincaid'in hastanede söylediği bir şey aklıma geliyor ve ihtiyacım olan şeye ulaşmamı sağlayabilecek tek kişiyi arıyorum.

Belli bir tipi olmayan ya da her seferinde aynı yöntemi uygulayan bir seri tecavüzcü ve katil bulmak işimizi inanılmaz derecede zorlaştırıyor. Onu bunca zaman eski faturayı kışına takmaktan ve kurbanlar arasında bağlantı kurmaktan alıkoyan da buydu. Ama Kincaid'in adamı tanıdığını açıklamasıyla, bunun kişisel bir şey olarak başladığını düşünmeye başlıyorum.

"Vay, vay, vay. Gecenin bu saçma saatinde senin için ne yapabileceğimi düşünüyorsun Stone?"

"Sanki uyuyormuşsun gibi," diye karşılık veriyorum. "Cinayet masasında bana bilgi verebilecek sağlam bir bağlantıya ihtiyacım var."

"Sana yardım edebileceğimi düşündüren ne? Artık polis olmadığım kısmını kaçırdın mı?" Arka planda homurdanan bir "Siktir git Stone!" sesi duyuyorum.

"Birinin her zamanki gibi huysuz olduğunu görmek güzel. Bak, önemli olmasaydı sormazdım ve polis teşkilatında hâlâ bazı arkadaşların olduğunu biliyorum."

İç çekiyor. "Annabel?" Homurdanıyorum. "Aptalca bir soru, ha. İyi. Birini bulmuş olabilirim. İhtiyacınız olanı bana gönderin, ne yapabileceklerine bakayım."

"Sana borçluyum, Rox."

"Evet, borçlusun. İrtibatta olacağım. Şimdi siktir git, Stone."

Dostça vedasına gülmekten kendimi alamıyorum. Sonraki bir saatimi Rox'un iletişim bilgilerini bir araya getirerek geçiriyorum, sonra da güvenli bir e-posta ile ona gönderiyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum, sırtım kapıya dönük, artık yalnız olmadığımı hissettiğimde.

"Nerede o?" Arkamı dönme zahmetine girmeden soruyorum.

"Odasında." Odaya girerken ayakları halının üzerinde geziniyor. "Madem bütün bunları önceden biliyordun, neden daha fazla ileri gitmeden durdurmadın?"

"Bu bir bağımlının bir sonraki ilaca neden ihtiyaç duyduğunu sormak gibi bir şey. Sydney Kincaid'in bir kez tadına bakmak yeterliydi." Karşımda beliriyor, pencere pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Kendin söyledin, Blake."

"Söyledim. Yanılmamışım," diyor ve sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Kincaid'in adamımız olmadığından emin misin?"

Burbonumun son damlasını da yutarak başımı sallıyorum. "Bildiğimiz her şeyi sorgulamama yetecek kadar." Bardağı dizimin üzerine koyup döndürüyorum.

"Senden gerçekten onu korumanı mı istedi?"

"Evet! Ve kendini tuttuğunu biliyorum. Bana gerçek katil için sahte bir isim, bir takma ad verdi ama daha fazlasını vermeyi reddetti. Kimi aradığımı bilmiyorsam onu korumamı nasıl bekleyebilir ki?" Odayı birkaç dakika boyunca sessizlik kaplıyor, sonra Blake ne çıkıyor, ellerini her iki kol dayanağına dayıyor, beni de Sydney. "O zaman sana anlatmasını sağla." Blake kaşlarını çattı.

Aklımdan Kincaid'i istediğimi söylemeye zorlayabileceğim çeşitli yollar geçerken Blake'e ters ters bakıyorum. Onu vazgeirmenin tek gerçek yolu Sydney'i kullanmak.

"Sabah onu görmeye götüreceğiz." Başını sallayarak onun da aynı fikirde olduğunu onayladı. Sydney'i dahil etme konusundaki duygularımı bir kenara bırakıyorum çünkü suçluluk duygusu alışık olduğum bir şey değil. Hayatım bu tür duygulara izin vermiyor, hata bile olsa seimlerinize sahip ıkıyorsunuz. Blake beni yatağa götürüyor ve öfkemi dindireceğine dair sessiz bir söz veriyor. Bu terapi seviyesine uygun değil ama yaptığımız şey bu. Bizim için işe yarıyor. Ve içimden bir ses bunun Sydney'in kabul edebileceği bir şey olacağını söylüyor.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SYDNEY

Kapıyı İslamlaştırdım, nefes almak için kapıya yaslandım. Kendimi maraton koşmuş gibi hissediyorum. Oksijen ciğerlerime doluyor ve beynim yeniden doğru düşünmeye başlıyor. Kapıya karşı kullanabileceğim bir şey var mı diye odayı tarıyorum. Köşedeki sandalyeyi fark edince hemen yanına gidip onu alıyorum ve kapı kolunun altına sıkıştırıyorum. Geri çekilip yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum ama eğer gerçekten buraya girmek istiyorlarsa onları asla dışarıda tutamayacağımı fark edince anında sönüyorum.

Bu düşünceyi bir kenara itip saçmalık olarak etiketleyerek kapıdan uzaklaşıyorum ve Blake'in benimle konuşmaya ya da buraya gelmeye çalışacağına dair herhangi bir belirti olup olmadığını dikkatle dinliyorum. Şu anda ikisiyle de yüzleşmem. Zihnim başa çıkabileceği kapasitenin çok üstünde. İç çekerek yatağa düşmeden önce birkaç dakika geçiyor.

Yüzümü ellerimle kapatıyorum ve gözyaşlarıma özgürlük tanıyorum. Özgürlük. Bir insanın hayatını tanımlayan bu kadar basit bir kelime. Bu gecedan önce özgür olduğumu sanıyordum ama yanılmışım. Hiç de özgür değilmişim. Şimdiye kadar verdiğim her karar Tanrı'nın ve babamın onayıyla, doğru olanı yapmanın sessiz kabulüyle oldu. Ama kimin için doğru olanı? Roman'ın evlilik dışı seks hakkındaki sözleri beni çok etkiledi çünkü ben de yaptım. Nişanlımla, onun yoldan çıkmasını engellemek için seks yaptım. Bak nasıl bitti?

Babamı, en güvendiğim adamı, beni büyüten, koruyan adamı düşündükçe hıçkırıklarım daha da ağırlaşıyor. Roman ve Blake neden babamın bir tecavüzcü, bir katil olduğunu düşünsünler ki? Roman'ın yanıldığıma ve beni mahvettiğine dair sözleri, babamın ona beni korumasını söylemesi ve Blake'in Bell adında birinden bahsetmesi aklıma geliyor. Mantıklı olan tek şey buraya intikam için gelmiş olmaları. Ve ben açıkça bunun bir parçasıydım.

Adamı yok etmek için masum kızı kirletelim.

Mide bulantısı içimi kemiriyor, safra boğazımı yakıyor ve aceleyle banyoya gidiyorum.

Boştu.

Midem de benim gibi boş.

Duş alıyorum, yatağa tırmanmadan önce hareketlerimi yapıyorum, bir topun içine kıvrılıyorum ve uykunun beni almasını diliyorum. Eninde sonunda geliyor ama huzurlu değil.

Yatağa ^{uzanıyorum} ve açık perdelerden güneşin doğuşunu izliyorum. Dün gece perdeleri kapatmamıştım, uyuyabilsem de bir şey değişmeyecekti. Güneş ufukta belirmeden hemen önce yanık turuncu gökyüzüne yayılıyor ve yükseldikçe ilahi bir parlaklık getiriyor.

Yaklaşık otuz dakika önce yan odadan bir hareket duydum ama ne Roman ne de Blake benimle konuşmaya çalıştı. Sanırım gerçekten şaşırmamalıyım. Hedefledikleri şeyi başardılar.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Telefonum komodinin üzerinde titriyor, görmezden gelmeyi düşünüyorum ama hastaneden olabilir. Körü körüne uzanıyorum, arayanın kimliğine bakmadan kaydırıp kulağıma götürüyorum.

"Merhaba." Selamım sessizlikle karşılandı. "Helloooo?" Öfkeyle tekrar söylüyorum. Yine ses yok, sonra aramayı sonlandırmak için telefonu çektiğimde adımlı duyuyorum.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde, hayal edip etmediğimden emin değilim, ama sonra tekrar geliyor.

"Sydney, bana yardım et," diye bir fısıltı geliyor.

"Kimsiniz?" İçime huzursuzluk yayılırken talep ediyorum. "Alo?"

"Sydney... hayır, hayır, lütfen..." ses kesiliyor ve bir delici bir feryat, sonra hat kesiliyor.

Bir an tereddüt ettikten sonra sesin tanıdıklığı üzerime çöküyor. Telefonumu elime alıp yataktan fırlıyorum ve dün gece kapının önüne sıkıştırdığım sandalyeyle hızlı bir boğuşmadan sonra kapıyı çekip açıyorum. Diğer tarafta ne bulabileceğimi umursamadan yan odaya daldım.

"Cress-" Kelimelerim durdu ve ağzım açık kaldı. Önümdeki sahneye hiç hazırlıklı değildim ve vücudumdaki her erojen bölgeye çarpan yakıcı şehvet atışına daha da az hazırlıklıydım.

Roman yatakta Blake'in üzerinde, benim dün geceki pozisyonumu yansıtan bir pozisyonda duruyor ve Blake aletini yumruklarken ona doğru itiyor. Başından prekum fışkırıyor ve burada bulunma nedenim, günahın o ısıltılı boncuğunu tatmak için duyduğum yoğun arzunun bedenimi kasıp kavurmasıyla düşünce sürecimin gerisine düşüyor.

"Syd. Sydney," diye sesleniyor Blake ve ben de onlara katıldığım hayalini kafamdan silkeliyorum.

"Kahretsin... üzgünüm ama..." Burada olma nedenim tekrar aklıma geliyor ve telefonumu uzatarak ilerliyorum. "Cress... iş... aradı, hayır, başka biri... başı dertte." Ve onlara ulaştığımda, telefonumu Roman'a yönlendiriyorum. Hemen almadığında, çıplak göğsüne sokuyorum, parmaklarım sıcak, nemli tenini okşuyor. Bu hisse karşı savaşıyorum.

Senin neyin var böyle?

Başımı tekrar sallıyorum ve tutarlı bir şekilde ifade etmeye çalışıyorum. "Arkadaşım Cress telefonda beni arıyordu ama sesi korkmuş gibiydi ve ağlıyordu, sonra çığlık attı. Yalvarıyordu..." Uzun cümlemin tamamı bir anda ağzımdan dökülüyor. Sırtıma dokunan bir el beni ürkütüyor ve Blake'in doğruluğunu görmek için dönüyorum.

Blake beni sakinleştirmeye çalışarak, "Nefes al, Syd," diyor.

Roman'ın eli benimkine dolanıyor ve dikkatimi ona çekiyor. Gözlerimi onun yüzünden ve nefis bir şekilde baştan çıkaran çıplak bedeninden ayırmıyorum. Boştaki eliyle telefonu alıyor, diğer eliyle de elimi tutuyor. Telefonu bana çeviriyor, yüz kimliğini etkinleştiriyor ve kilidini açıyor.

"Başka birini duydun mu?" Roman ekrana kaşlarını çatarak soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, sadece o. İlk başta kim olduğunu anlamadım. Sesi yaralı ve çok korkmuş geliyordu. Onu bulmak zorundayız." Telefonum çalışıyor ve Roman mesajı açıyor, sonra Blake'e bakıyor, sessizce bir mesaj iletiyor. "Ne? Ne oldu?" Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum. İkisi de cevap vermeyince telefonu almak için hamle yapıyorum ama Roman daha hızlı davranıp telefonu ulaşamayacağım bir yere kaldırıyor.

"Hayır, Sydney." Başını sallıyor, sözlerindeki ve bana bakışındaki sempatiyi hissedebiliyorum.

"Görmek istiyorum," diyorum, o başını sallayıp benden uzaklaşırken. "Telefonumu ver, Roman!" Ama Blake'in kolları beni sardığı için sözlerim sağır kulaklara çarpıyor.

Daha yakın. M¼cadele ediyorum, kollarını itip çekiyorum, vücudumu kısıırıyorum ama onunla boy ölçüşemem ve ikisi de bunu biliyor.

"Bunu görmek istediğini sanmıyorum, Syd," diye fısıldıyor Blake kulağıma, ben debelenmeye devam ederken.

"Arrgh!" Başımı Blake'in göğsüne yaslayarak çığlık atıyorum, sonra kollarında gevşiyorum. Roman'ın boxer'ını çekip kendi telefonunu bulmasını izliyorum ve tahminimce mesajı telefona atıyor. Korunaklı bir hayat yaşamış olabilirim ama babamın yaptığı tek şey bana kendimi nasıl savunacağımı öğretmektir. Blake'in tutuşu biraz gevşiyor, şüphesiz yaralanmasından dolayı ve bunun benim şansım olduğunu biliyorum. Bacağıma kaldırdım ve topuğumu Blake'in ayağına vurdum. Yeterince yer bulduğum anda dirseğimi kaburgalarına çarparak kurtulmama izin veriyorum. Roman'a doğru dalarak onu gafil avladım ve dengesini bozdum. Telefonumu alıp koşarak odanın diğer tarafına geçiyorum ve bu iki adam arasına mesafe koyuyorum.

Dinlemem gerekirdi.

Gözlerim ekrandaki görüntüye takılıyor ve boşdaki elimi ağzıma götürerek kusuyorum.

Arka plan karanlık ve bulanık, ama ortadaki görüntü net ve berrak. Bir kadın, çırılçıplak soyulmuş, bacaklarının arasında kan birikmiş. Yüzü yara bere içinde ve kana bulanmış, ama telefonu bırakıp dizlerimin üzerine düşmeme neden olan boynunun bir tarafından diğer tarafına uzanan derin kesik.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BLAKE

Syd'in önüne çöküyorum, yüzünü tutmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Telefonunu elime alıyorum, ekranı kilitlemeden önce görüntüye hızlıca bakıyorum ve şimdi arkamda duran Roman'a uzatıyorum.

Roman ona baktığımda başını sallıyor, Syd'in arkadaşını o şekilde görmek zorunda kalmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Ro bana "Oz yolda, umarım aramanın nereden geldiğini bulabilir," diyor. "Ben duş alırken onunla kal, sonra yer değiştirebiliriz."

Başımı sallıyorum ve onun banyoda kayboluşunu izliyorum. Syd'e dönerek uzanıyorum ve bileklerini kavriyorum. "Syd," diyorum yüzünü örten ellerini çekiştirerek test ederken. "Syd, bana bak."

Hıçkırık sesleri daha da yükseliyor ve parmaklarını yüzünden nazikçe çekiyorum. Gözleri kızarmış ve şişmiş, burnundan sümük damlıyor ve yüzünü dün gece ona verdiğim tişörte silmek için başını çeviriyor.

"Ben... Aman Tanrım, Blake. Onu öldürdü, Cressida'yı öldürdü." Kesik kesik bir nefes alıyor. "Ona yaptığı şey..."

"Biliyorum, biliyorum. Çok üzgünüm, Syd." Başparmaklarımla gözlerinin altındaki yeni yaşları silerek yüzünü avuçluyorum.

"Roman'ı dinlemeliydim." Ellerimi yüzünden çekip ayağa kalkıyor. "Polisi aramalıyız. Onlara neler olduğunu anlatmalıyız..."

Önünde durmak için ayağa kalkarken başımı sallıyorum. "Hayır, Syd. Polisi bu işe karıştıramayız."

Gözleri yüzümü arıyor, ona ne söylediğimi anlamaya çalışıyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, kelimeleri doğru duyamamış gibi temkinli. "Biri arkadaşımı öldürdü ve bana onun fotoğrafını gönderdi... Başka seçeneğimiz yok. Yapmamız gereken doğru şey bu." Başını eğiyor, bana yalvarıyor, mantıklı olmam için yalvarıyor.

"Bu çok riskli."

"Çok mu riskli?" diye soruyor kuşkuyla ve benden uzaklaşıyor. "Onları aramamak çok riskli, Blake."

İçimi çekiyorum, ona neden polisleri dahil edemeyeceğimizi nasıl söyleyeceğimi merak ediyorum.

"Blake, biri arkadaşımı öldürdü, babama saldırdı ve beni canlı canlı yakmaya çalıştı. Onları nasıl aramamız?"

"Çünkü ararsanız babanız hapse girer," diyor Ro, kalçasına astığı havluyla bize doğru yürürken.

Syd soluk soluğa kalıyor, sonra gözlerini kısıyor. "Ne için? Yanlış anladığımı ve o olmadığını söylemiştin. Hastanedeyken saldırıya uğraması ve şimdi Cressida'nın da ölmüş olması, saldırganın o olamayacağını kanıtlıyor."

"Belki, ama-"

"Belki mi? Belki de ne demek?" diye bağırır Syd.

Ro onun sözünü kesmesine aldırmadan devam eder: "Ama *belki* de bir suç ortağı vardı. Bir de gerçek kimliği meselesi var."

"Tanrı aşkına, Ro," diye homurdanıyorum. Nezaketiyle tanınmaz, genelde takdir ettiğim bir şeydir bu. Ama bu olayda, yardımcı olabileceğini hissediyorum.

Syd daha fazlasını duymak istemediğinden ellerini durur gibi salladı. "Artık bilmece yok, Roman. Düşündüğün kadar kırılgan değilim, o yüzden lafi dolandırmayı bırakıp bana doğrudan söyleyebilirsin. Yoksa kapıdan çıkıp cevapları kendim bulurum."

Ben Ro'nun çok açık sözlü olduğunu düşünürken Syd yeterince açık sözlü olmadığını hissediyor.

"Böyle devam edersen soğuk bir duşa ihtiyacım olacak, Syd," diye mırıldanıyorum, bariz uyarılmışlığımı gizleme zahmetine bile girmeden - çıplak olduğum için biraz zor-. O buraya daldığında Roman'la benim boşalmamıza çok az kaldığını biliyorum. Gecikmiş zevklere olan düşkünlüğü nedeniyle Ro ve benim aramda mavi toplar nadir değildir, ancak genellikle kıyafetlerimi spor yapan ve Ro'ya onun yerine koyan bir tükürük ateşiyle uğraşmak zorunda kalmam.

Syd'in gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra bakışları tembelce yarı penisime iniyor. Gözleri parlıyor ve dilinin ucu alt dudağının üzerinde geziniyor. Aletimi yumruklamamak, tam direğe getirmemek ve bu anı tamamen farklı bir yöne yönlendirmemek için her türlü kısıtlama gerekiyor.

Syd doğruldu ve beni şok etti.

"Evet, bazı cevaplar alana kadar böyle bir şey olmayacak," diyor ve yanaklarından süzülen allığa bakılırsa kendisi de şok olmuş durumda.

Ben sırtıyorum ve Ro gülüyor. Kendine güveninin azaldığını hissederek, "Oz gelmeden şu duşu alayım, sonra konuşuruz," diyorum. Bir adım öne çıkıyorum ve parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. "Arkadaşın için üzgünüm ama bu adamı yakalayacağız," dedikten sonra banyoya yöneliyorum.

Ro'ya ulaştığımda havluyu vücudundan sıyrıp bana uzatıyor. Syd'in soluğunu duyuyorum, sonra Ro çenemi kavrayıp dudaklarıma vahşi bir öpücük kondurunca bu küçük bir iniltiye dönüşüyor. Başladığımız şeyi daha sonra bitireceğimize dair bir söz.

Aceleyle ılık bir duş alıyorum, pek faydası olmuyor ama çıkıp kurulandığımda yine taş gibi olmuşum bile.

"Tanrım!" Boxerim sikime sürtünürken inliyorum. Tüm bu bastırılmış arzuyla ciddi bir konuşmayı nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ro ve Syd'i aşağıda mutfakta buluyorum, ikisinin de elinde birer fincan çay var, bir tane de Syd'in taburede oturduğu yerin yanında benim için. Artık sadece benim kıyafetlerimi değil, Ro'nun tişörtüyle benim joggers'ımın bir kombinasyonunu giyiyor. İçimde bir sahiplenme duygusu alevleniyor ve aynı bakışı Ro'nun gözlerinde de görüyorum. Büyümüş yüzüne rağmen, onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Ben yaklaşırken Syd çayından bir yudum alıyor ve bacaklarının titrediğini görebiliyorum. Daha önce onu harekete geçiren adrenalin azalmıştı ve şimdi duyguları onu ele geçirmeye başlamıştı. Ben onu teselli edemedim Oz geldi.

"Bu iyi olsa iyi olur, beni bu kadar erken kaldırdığına göre..." Sydney'i fark edince sözleri kesildi. Ro ve bana bakıyor, sonra tekrar Syd'i görüyor. Öne doğru yürüyor ve tepkisinin ne olacağından emin olamadığım için geriliyorum. "Sydney Kincaid, tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve sıkması için elini uzatıyor.

Elini çekingen bir şekilde uzatıyor ve onun elini sıkıyor. "Oz, değil mi?" diye soruyor.

"Görüyorum ki bu ikisi beni göklere çıkarıyor. Sanırım sabahın bu saatinde sıcak yatağımdan kaldırılmamın sebebi sensin?"

Ro bir adım öne çıkarak cebinden Syd'in telefonunu çıkarır. "Son aramanın izini sürmeni istiyorum. Ayrıca mesajlarda da bakmanı istediğim bir görüntü var. Nerede çekildiğine dair bir fikir istiyorum, ya da en azından ulaşabileceğin kadar yakın."

Oz telefonu alır, önce görüntüyü kontrol eder. "Hay sikeyim! Gerçekten mi? Önce beni uyarmak aklına gelmedi mi? Kim bu kız?"

"O benim... arkadaşımı," diyor Syd asık suratla. "Adı Cressida Owens. Adresi mesajlarda var."

"Kahretsin! Tamam, hiçbir söz vermiyorum çünkü izini kaybettirmeyecek kadar zeki biri. Bana bırakın. Başka bir şey var mı?"

Ro başını sallar. "Bazı bilgileri beklerken dün gece bana verdiğin adresi kontrol edeceğiz. Sydney de bugün babasıyla konuşacak. Ama sana verdiğim ismi araştırmaya devam et."

"Ne ismi?" Syd, Ro'ya şüpheyle bakarak sorar.

Ro, Oz gidene kadar onun sorusunu duymazdan gelir, sonra ona döner. "John Smith."

Syd, mizahla kuşku arasında bir yerde duran bir kahkaha atıyor. "Bu ismi sana babam mı verdi?"

Ro başını sallar. "Bu bir takma ad. Ama babanın bu adamın gerçek adını bildiği izlenimine kapıldım."

Çayının geri kalanını içiyor, bardağı tezgâha bırakıyor, sonra taburesinden aşağı atlıyor. "Sanırım bu yüzden bu sabah babamla konuşmamı istiyorsun, değil mi? O kişinin gerçek adını öğrenmek için." Ro başını sallar. "O zaman gidelim."

Onu dışarı kadar takip ederken, Ro'nun ve benim onu çok hafife aldığımızı düşünmeye başlıyorum. Tam olarak ne kadar olduğunu keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

SYDNEY

Hastaneye giderken endişe ve mide bulantısı hakimiyet için savaşıyor. Son zamanlarda en baskın duygularım bunlar gibi görünüyor. Blake ve Roman sahneye çıktığından beri bastıran bir arzuyla, sınır tanımayan bir şehvetle ve babamın sandığım kişi olmayabileceğinin yıkıcı bir şekilde farkına varmakla savaşmak zorunda kaldım. Roman'ın annem ve onun kim olduğu hakkındaki sorularını hatırlatan kafamın içindeki fısıldayan ve sorgulayan sesi görmezden gelmeye çalıştım.

Roman ne kadar çok şey anlattırsa, hayatımdaki her şeyin düşündüğüm gibi olduğuna dair güvenim o kadar azalıyor. Roman ve Blake'e göre babamın gerçek adı Warren Burns ve Amos Kincaid'in kimliğini çalmış. Yolda durup aldığımız McDonald's kahvaltısının geri gelmesine çok az kaldı. Belki de düşündüğüm kadar güçlü değilim çünkü ifşaat sınırına neredeyse ulaştığıma eminim. Vahiy Kitabı ve kötülüğün alaşağı edilmesiyle ilgili ironiye içinden gülüyorum. Babamın kötülük kategorisine gireceğini hiç düşünmemiştim. Roman ve Blake'in düşündüğü gibi tecavüzcü ve katil olmayabilir ama bir yalanı yaşamaktan suçlu. Ve Tanrı bilir yıllar boyunca gerçek kimliğini gizlemek için başka neler yaptı.

Hastanenin otoparkına girdiğimizde, açıklık yüzüme tokat gibi çarpıyor ve bu kadar çok yer değiştirmemizin nedeninin Warren Burns'ü gizli tutmanın bir parçası olduğunu anlıyorum. Ama ne pahasına? Ve eğer babam tüm bu ölümlerden sorumlu olan adamı tanıyorsa, onların suçunu da paylaşmak zorunda.

Ve bu düşünce uzlaşması en zor olanıdır. Benim destansı düşüşümden bile daha zor.

Babamın katına ulaştığımızda, bir doktor ve bir hemşire odasından çıkıyordu ve ben de son durumu öğrenmek için aceleyle ilerledim.

"Ah, Bayan Kincaid, iyi zamanlama." "Durumu nasıl?"

Doktor yatıştırıcı elini bir anlığına koluma koyuyor. "Durumu iyi. Son taraması beyninin etrafındaki şişliğin önemli ölçüde azaldığını gösteriyor ve başka bir komplikasyon olmadan iyileşmeye devam ederse, birkaç gün içinde eve gidebilecek."

Rahatlayarak iç geçiriyorum ama bu adam hâlâ dışarıdayken eve tek başına gidemeyeceğini fark ettiğimde bu rahatlama kısa sürüyor.

"Bu harika. Teşekkür ederim. Biz..."

"Tabii ki. Devam edin. Ama çabuk yorulabilir, o yüzden uyuyakalırsa telaşlanmayın."

Doktor ve hemşire koridorda ilerliyor ve ben babamın odasının kapısına bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum, yapmamız gereken konuşmayı bilerek içeri girmekte tereddüt ediyorum.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama her şey sırayla," diye fısıldıyor Roman arkamdan kulağıma.

Omzumun üzerinden kaşlarımı çatıyorum. *"Her seferinde bir şey' mi? Evet, şu ana kadar işe yaradı,"* dedikten sonra babamın odasına giriyorum.

Onu otururken gördüğüme sevindim ve beni görünce gülümsedi. Ama Roman ve Blake arkamdan görününce gülümsemesi kesiliyor. Tepkisindeki bir şey beni rahatsız ediyor ve buraya ne için geldiğimizi hatırlatıyor.

Yatağının yanındaki tek sandalyeye oturduğumda "Sydney," diyor. "İyi misin?"

Sonunda cevap vermeden önce bakışlarını tutuyorum. "Hayır baba, değilim."

Beni görmenin verdiği kıvılcım gözlerinden kayboluyor. "Sydn-"

"Hayır!" Sözümlü kestim. Özümlü ya da bahanelerini istemiyorum. Savunmamı güçlendiriyorum ve babam sessiz kaldığı için acı çeken tüm kadınları düşünüyorum. "Biri evimi ateşe verdi ve bize ateş etti, baba." Gözleri arkamda nöbet tutan Roman ve Blake'e kayıyor. "Onlara bakma. Eğer onlar olmasaydı, ben..." Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. "Bize bu adamın kim olduğunu söylemelisin. Bana her şeyi anlatmalısın."

Kendini yatakta daha da yukarı itiyor, itaatkâr pozisyonundan baskın görünmeye çalışıyor. "Seni korumaya çalıştığımı anlamalısın."

Daha cümlesini bitirmeden başımı sallıyorum. "Beni ya da kendini korumaya çalışıyordun!" Ben de karşılık veriyorum. "Warren Burns," diye ekliyorum gerçek adını kullanarak.

Yüzünde kısa süreli bir şok ifadesi beliriyor, sonra onun yerini öfke alıyor. "Ona söyledin mi?" diye Roman'a çıkışıyor.

Roman sakince, "Evet, ona söyledim," diye yanıtlıyor. "Benden sadece dürüstlikle elde edilebilecek bir şey istedin. Eski hayatınla birlikte geride bıraktığın bir şey."

"Konuştuğumuz şey bu değildi," diyor babam, sesi öfkeli.

Roman'ın bana bir adım daha yaklaştığını duyuyorum ve babamın gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Omzumun üzerinden hızlı bir bakışla Blake'in elinin Roman'ın kolunda olduğunu görüyorum, onu tutuyor, öfkesini yatıştırıyor, hangisi olursa olsun, babamın hoşuna gitmiyor. Ve ben nedenini biliyorum.

"Neredeyse hiçbir şey konuşmadık Kincaid. Benden seni ve kızını korumamı istedin ama karşılığında sadece bir söz ve işe yaramaz bir isim verdin. O yüzden kızgınlığını ve onaylamamanı güneş görmeyen bir yere sokabilirsin."

Pa'nın bağlı olduğu makineden gelen bip sesi artıyor ve durumu sakinleştirmezsem gitmemizin söyleneceğini biliyorum.

"Bu ne cüret-"

"Tamam, yeter. Baba, bize bu adamın gerçek adını vermen gerekiyor."

Babam önce bana bakıyor, sonra bakışlarını kaldırıp önce Blake'i sonra da Roman'ı süzüyor.

Ağır bir iç çekişle, "Gerçek adı John Charles Clark." dedi. "JC MI?"

Roman soruyor.

Babam başını sallıyor. "Yıllardır benim en iyi arkadaşımdı."

"Ölmüş olması gereken en iyi arkadaşın mı?" Blake açıkça inanmayarak soruyor.

"Evet. Ben de ilk birkaç yıl onun öldüğünü sandım. Sonra görüştüğüm bir kadın öldürüldü. Neyse ki kızı o gece orada değildi..." Kederli gözleri benimkilerle buluşuyor ve aklım tam da onun sözlerinin amaçladığı yere gidiyor. O anlatmaya devam ederken ben başımı sallıyorum. "Özür dilerim Sydney. Sana söylemem gerektiğini biliyorum ama ben-"

"*Onun kızı olduğunu* söyledin, peki sen benim gerçek babam mısın?" Cevap vermesini beklerken nefesimi tutuyorum. Başıma gelen onca şey arasında, özellikle de son birkaç gündür, hiçbir şey beni ben olup olmadığımı öğrenmeyi beklemek kadar korkutmuyor.

"Elbette, ben senin gerçek babanı. Aksini nasıl düşünebilirsin?"

Sesi çok şaşırmış gibi geliyor ve ben bu saçmalığa gülüyorum. "Belki de hayatım boyunca bana yalan söylediğin içindir. Hepsi lanet bir yalandı!" Blake bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor ve babamın gözleri bu yakınlık karşısında kısılıyor. "Vay canına!" İnanılmaz bir kahkaha attım.

"Sakın orada oturup beni yargılamaya kalkma. Bunca yıl bana öğütler verdin, onaylamadın ve hayal kırıklığına uğrattın, Tanrı'nın sevgisini ya da herhangi bir sevgiyi hak etmediğimi hissettirdin. Ve tüm bu zaman boyunca kendi hatalarından kaçıyordun. Bana, herkese ve kendine yalan söyledin." Blake'in kolunu itiyorum ve yatağa yaklaşıyorum. "Bir de senin için endişelendiğimi düşün." Blake ve Roman'ı iterek geçiyorum, ikisi de beni durdurmuyor ve koridora çıkıyorum. Koridordan koridora koşuyorum, çıkışı arıyorum ve biraz hava almaya ihtiyacım var. Otomatik kapılardan geçerken bir kadına çarpıyorum.

Kapılar arkamdan kapanırken ve soğuk yağmur yukarıdan üzerime yağarken ona "Özür dilerim," diye sesleniyorum. Bulutlu gökyüzüne bakıyorum ve yağmur ve berbat hayatım için Tanrı'ya lanet ediyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ROMAN

"Sydney!" Kincaid arkasından sesleniyor ama daha ilk hecesini söyleyemeden gitmiş oluyor.

Blake'e döndüm. "Onun peşinden git. Uzun sürmez."

Blake bana başıyla selam verip Kincaid'e sert bir bakış attıktan sonra Sydney'i takip ediyor. Kapı kapanır kapanmaz tüm dikkatimi önümdeki piç kurusuna veriyorum.

"Bu doğru muydu?"

"Evet, bu konuda yalan söylemezdim."

"Bir sürü yalanın içinde tek gerçek. Ne kadar da asilsin." Ellerimi yatağının ayak ucundaki çubuğa dayadım.

"Ortak bir nokta."

"Saçma sapan yalanlarını haklı çıkarmaya çalışma," diye sıkılmış dişlerimin arasından hırıldayarak barı salladım. Hâlâ kız kardeşimi öldürenin Kincaid olmadığı fikriyle mücadele ediyorum. Son üç yıldır gece gündüz düşündüğüm tek şey o. Uyanık olduğum her anı onun düşüşünü ve ardından ölümünü planlayarak geçirdim.

"Kızımı korumak için yalan söyledim!" Sesi savunmacı ve tonu yükseliyor. "Saçmalık! Kendini korumak için yalan söyledin." Ben de ona karşılık verdim,

onun öfkesiyle eşleşiyor. Başımı öne eğerek derin bir nefes alıyorum ve dışarı atılmadan ya da daha kötüsü Kincaid'i öldürüp Annabel için suçsuz ve adalet dolu bir şekilde uzaklaşmak olan asıl planımı gerçekleştirmeden önce kendimi sakinleştiriyorum.

Kincaid'e dönüp baktığımda beni bilerek izliyordu. "Sana inandığımı varsayıyorum, JC'nin hareketlerini takip ediyorsun, ama her seferinde nerede olacağını nasıl biliyorsun?"

"Bu onun küçük yan oyunu. Bir çeşit ceza. Polise gitmeyeceğimi biliyor, onun yerine yerini söyleyerek benimle alay ediyor ve bana yirmi-

Bir sonraki kurbanını kurtarmak için dört saat." Bu sözleri söylerken gözle görülür bir şekilde titriyor. Ve varlığımın her zerresine rağmen ona inanabilirim.

"Eğer bu doğruysa, kız kardeşim neden öldü?" Kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benimle dalga geçme Kincaid, çünkü yemin ederim seni öldürürüm. Üç yıl önce Richmond'da Annabel'den bahsediyorum ve onu en son gören sendin." Cebimden telefonumu çıkarıp onun bir resmini buluyorum ve ona göstermek için çeviriyorum.

"Onu hatırlıyorum elbette. Bir saatten fazla konuşmuştuk. Üzgündüm çünkü o gece JC'yi durdurmak için çok geç kalmıştım."

"Dur bakalım, o gece tek kurbanının Annabel olmadığını mı söylüyorsun?" Anlamaya başladığında başını sallıyor, ama ben çoktan anlamıştım. "O zaman seni izliyordu. Onun senin için önemli olduğunu düşündü ve sana zarar vermek için onu öldürdü." Aklıma JC'nin kurbanlarını Kincaid'le bir şekilde teması olan kadınlara göre seçtiği ihtimali geliyor.

Odaya bir hemşire giriyor, beni görünce kısa kesiyor. "Ziyaret saati sona erdi. Daha sonra gelmeniz gerekecek."

Bara dokunup gitmek için dönüyorum. "Yarın tekrar geleceğim." "Roman, bekle. Anlaşmamız ne olacak Sydney?"

Kapıda durdum ve ona döndüm. "Biz Sydney'le ilgileneceğiz. Sen yarına kadar hayatta kalmaya bak." Kaşlarını çatıyor ve örtülü çifte anlamımı anladığını biliyorum.

Blake ve Sydney'i arabada beni beklerken buluyorum. Ama açıklama yapacak havada değilim ve Blake'in beni sorgulama çabalarını görmezden geliyorum.

Uğramamı istedikten sonra Sydney'nin evine giderken arabanın altını üstüne getiriyorum. Kim bilir neden. Geriye kararmış enkaz ve külden başka bir şey kalmadığına eminim.

Kısmen haklıydım. Evinin yarısı hâlâ ayakta, ama kordon altına alınmış ve içeri sızmak kolay olsa da, tüm binanın üzerimize çökmesi riskine değmez. Blake eve dönerken süpermarkette durmayı öneriyor, böylece birkaç giysi ve temel ihtiyaç malzemesi alabilecek. Ben arabada Kincaid'in söylediği her şeyi düşünerek beklerken onu içeri götürüyor.

Görünüşe göre haklıymışım ve Kincaid ile JC arasında her ne olduysa bu kişisel bir mesele haline gelmiş. Sydney'in annesi hakkındaki ifşaatları en azından Sydney'in bebeklik ya da annesiyle olan fotoğraflarının neden olmadığını açıklıyor. Onunla Annabel hakkında konuşmak çok c a n ı m ı yaktı. Ama Kincaid'in

JC'nin kurbanlarını nasıl seçtiğiyle ilgili bir şey. Eğer Annabel'i Kincaid ile konuşurken gördüğü için öldürdüyse, o zaman son kurbanlarının hepsinin aynı nedenle mi seçildiği sorusu ortaya çıkıyor ve Kincaid'in kadınlardan herhangi birini gerçekten kurtarıp kurtarmadığını merak ediyorum. Bunu ona yarın sormak için bir not alıyorum.

Sydney'e gelen telefonun izini sürmek için Oz'u arıyorum ve ona John Smith'i aramaya devam etmesini söylüyorum. Artık bu adamın gerçekte kim olduğunu bildiğimize göre onu aramaya odaklanabiliriz. JC'nin kim olduğunu zaten biliyorduk ama öldüğü için -sözde- onu araştırmak için hiç zaman harcamadık.

Sydney ve Blake ellerinde bir sürü çantayla döndüklerinde telefon görüşmemi henüz bitirmiştim ve az önce harcadıkları onca parayla banka kartımın çıtırdadığını hissettim. Paranın sorun olmaması iyi bir şey.

Dürüst olmak gerekirse umurumda bile değil. Ne isterse alabilir. Eğer bu dün geceki performansın tekrarını içeriyorsa, o zaman daha iyi. Zihnimdeki görüntü beni yerimde kıpırdatıyor ve Blake'in bakışlarını hissettiğimde, onun bilmiş bir sırıtışla beni izlediğini görüyorum.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ne oldu Ro, kotun biraz dar mı geldi?"

"Siktir git!" O gülerek koltuğuna geri yaslanırken ben mırıldanıyorum.

"Bu bir teklif mi?" diye karşılık veriyor, sesini alçak tutma zahmetine girmeden. Dikiz aynasından Sydney'in bizi nasıl izlediğini takip ediyorum. Konuşmamızı kaçırmadı, ama sert meme uçlarını örtmek için kollarını kavuştururken o da aynı derecede etkilenmiş görünüyor.

Açıkça tahrik olmasına rağmen, bu gece onu zorlamayacağım. Öte yandan Blake, vahşi canavarımı yatıştırmaya hazır olsa iyi olur.

Eve beş dakika kala Sydney nihayet sessizliğini bozdu. "Babamla kız kardeşin hakkında konuştun mu?"

Annabel konusunu açtığı için ona bağırıp çağırma isteğimi bastırıyorum ve cevap vermeden önce sakinleşmek için kendime bir saniye veriyorum.

"Evet. Görünüşe göre Kincaid üzgün olduğunu fark ettikten sonra onunla konuşmuş." Hiç şaşırmadım. Annabel her zaman başkalarının duygularının bilincindeydi, kendi duyguları umurlarında olmasa bile.

"JC'nin onu bu yüzden öldürdüğünü düşünüyorsun, değil mi?" Blake bir elini kalçama koymak için uzanarak soruyor.

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Evet. Öyle düşünüyorum."

Eve döndüğümüzde Sydney odasına çekildi ve Blake ile ben pizza sipariş ettikten sonra mutfakta bira eşliğinde konuşmaya başladık, ikimizin de yemek yapacak hali yoktu.

"Onu hastanede bulduğunda sana bir şey söyledi mi?" "Hayır.

İşlem görüyor. Kabullenmesi çok zor, Ro."

"Bir de bana sor. Kafamı toparlamak için yıllarım oldu ama ben bile anlamakta zorlanıyorum." Bira şişemi dizimin üzerinde dengeliyorum, düşüncelerim dağılırken tek parmağımla şişenin ağzını tutuyorum. "Anlamadığım şey JC'nin Kincaid'i neden öldürmediği." Kincaid katili tanıdığını açıkladığından beri kafamı kurcalayan bir şey bu. "O zaman neden Sydney'in peşine düştü?"

"Onunla oynuyor. Eğer haklıysan ve JC kurbanlarını Kincaid'le olan etkileşimlerine göre seçiyorsa, o zaman onun peşinden gitmesi mantıklı."

Pizza gelir ve Blake bir tabağı Sydney'e götürür. Sydney tabağı alır ama Blake onun yiyeceğini düşünmez.

"Sence yine Kincaid'in peşine düşer mi?" Biz yerken Blake soruyor.

"Muhtemelen. Ben olsaydım, yapardım. Ama Sydney'i de isterdim." İzin veriyorum

Bu düşünce, duygularımı çözümlemeye çalışırken bir dakika boyunca aklımdan çıkmıyor. "O bariz bir seçim ve en incitici olanı." O şerefsizin kızı eline geçirirse ona neler yapacağını düşünürken bira şişemi sıkıyorum. Polis raporlarını görmüştüm ve hiç de iç açıcı değillerdi.

"Kapat şunu dostum. O burada ve güvende." Blake ayağa kalkıyor, boş pizza kutusunu ve bira şişelerini topluyor. "Seni daha iyi hissettirmeme ne dersin? Eve dönerken arabada ne düşündüğünü ve seni bu kadar sertleştiren şeyin ne olduğunu bana anlatabilirsin."

Blake'in dikkatimi dağıtmasına izin verdim, buna ihtiyacım vardı. Ayağa kalkıp ona doğru yaklaştım. "Sydney sikini emerken taşaklarımı amına sokmayı düşünüyordum. Ama bu mümkün olmadığına göre, ben seni becerirken boşalmanı izlemekten mutluluk duyacağım." Sözlerimin yarattığı görüntü karşısında inledim ve sikimi kotumun üzerinden ayarladım. Blake'in etrafında dönüyorum ve ne kadar hazır olduğumu hissedebilmesi için sırtına bastırıyorum. Sonra onu ileri doğru zorluyorum, odamıza gitmeden önce çöpleri mutfaka bırakırken adımlarını eşleştiriyorum.

Yatak odamızın kapısına ulaştığımızda, tişörtünü çıkardım ve sikini serbest bırakmak için joggers'ını kış yanaklarından aşağı çektim. Onu kapıya doğru ittiğimde adımları duraksıyor, aletini okşuyor, tepesine ulaştığımda bir bükülme ekliyor ve başparmağımla sızıntı yapan başının üzerinde gezdiriyorum.

"Bak benim için ağlıyorsun," diyorum, kalçalarımı kıkına sürüyorum, biraz rahatlama arıyorum. Bana karşı geri iterken başı düşüyor ve iki parmağımı ağzına götürüyorum. "Em," diyorum ve anında açılarak parmaklarımı sıcak ağzına çekiyor. Parmaklarım tükürüğüyle ıslandığında, onları serbest bırakıyorum ve yavaşça bir parmağımı sokmadan önce sıkı deliğine sürüyorum, onu geriyorum, sonra bir saniye ekliyorum. "Rahatla. Bırak gireyim, Blake." O nefesini verirken ben şaftını okşamaya devam ediyorum, daha da içeri girmeme izin veriyor.

Parmaklarımı içinde kıvrıp prostatına vururken bir elini kapıya çarpıyor.

"Şşş, Sydney'in duymasını mı istiyorsun?" Kıkırdayarak soruyorum, ikimiz de onun bize katılmasından mutlu olacağımızı biliyoruz. "Kapıyı aç, Blake," diye emrediyorum ve o da açıyor. Parmaklarımı onun içinde daha derine itiyorum, içeri girerken horozunu daha sert çekiyorum.

Aletini bıraktıktan sonra boynunun arkasını kavriyorum, başını aşağıya eğmeye zorluyorum ve onu eğiyorum. Kot pantolonumu hızla çıkarıyorum, sikimi serbest bırakıyorum ve sıkıca yumrukluyorum. Dizlerimin üzerine çöküp Blake'in joggers'ını da yanıma alarak parmaklarımı kıkının içinde makaslıyorum ve kasları parmaklarımın etrafında kasılırken mırıldanıyorum. Ne olacağını biliyordu. Yavaşça geri çekilerek kıkının yanaklarını kavriyorum, onu kendime doğru açıyorum ve bu manzara karşısında ağzım sulanıyor. Yüzümü kıkına bastırıyorum, dilimi kenarlarında gezdirmeden önce taşaklarından deliğine doğru bir yol yalıyorum. Kalçalarım istemsizce kalkıyor ve Blake sikimi kavrayıp sıkıca yumrukluyor. Geri çekilip tükürüyorum, iki parmağımı tekrar götüne sokuyorum, o da bana mastürbasyon yapmaya devam ediyor.

Birdenbire artık yalnız olmadığımızı fark ediyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

Blake'in daha önce bana getirdiği pizzadan bir dilim yemeyi başardım ama tadı talaş gibiydi ve midemi alt üst etti. Beynimin etrafında uçuşan o kadar çok şey var ki, dikkatimi ya da enerjimi yemek yemeye veremiyorum.

Sadece üç gün içinde hayatım altımdan çekilip alındı. Ve ben bunların hiçbirine anlam vermekte zorlanıyorum. Mücadele ettiğim bir başka şey de inancım, ama bu yeni bir şey değil. Eğer bir Tanrı varsa, o zaman neden böyle kötü şeylerin olmasına izin veriyor? Neden şeytanın insanları bu kadar kolay ayartmasına izin veriyor? Benim gibi. Neden Roman ve Blake'e bu kadar kapıldım? Yıllarca Tanrı'nın sözüne inandıktan sonra neden bu kadar kolay yoldan çıkıyorum? Kendi babam çocukluğumdan beri bana yalan söyledi, benden sırlar sakladı - annemi tanımamı engelleyen sırlar. Onunla ilgili anılarını benimle paylaşabilirdi, böylece en azından onunla bir tür bağ hissedebilirdim. Bunun yerine beni sakladı ve işlediği suçlara beni de ortak etti.

Korunduğumu değil, ihlal edildiğimi hissediyorum.

Şeytan bunca zamandır gözünüzün önündeyken, sizinle yaşarken, sizi manipüle ederken ne yaparsınız?

Koridordaki bir patlama sesi beni ürkütüyor ve fısıltılı sesleri belli belirsiz duyabiliyorum. Ayağa kalkıyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum. Bir inilti duyduğumda ve yatak odalarının kapısı açıldığında tüm duyularım yükseliyor ve nabzım ne yaptıklarına dair heyecanla atıyor. İçimi delice bir arzu kaplıyor ve kendimi kendi kapı koluma uzanırken buluyorum. Kapıyı çekerek açıyorum, sessizce dışarı çıkıyorum ve onların yatak odasının kapısını ardına kadar açık buluyorum. Merak ve çok daha güçlü bir şey -tutku ve arzu- beni kapıların önünde durana kadar ileri itiyor. Blake'in arkasında diz çökmüş, iki parmağını kışına sokup çıkaran Roman'ı görünce ağızım açık kalıyor. İnce pijama üstümün altında meme uçlarım sertleşiyor ve karnımın alt kısmında bir sarsıntıyla sarsılıyorum, külotumu tahrikle dolduruyorum. Kalçalarım sürtünüyor

Birlikte, sürtünmeye, baskıya... içimdeki bu çılgın, yoğun arzuyu hafifletmeye yardımcı olacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

Başını hafifçe eğdiğinde Roman'ın burada olduğumu bildiğini anlıyorum. Tüm düşüncelerimi, endişelerimi ve yapmak üzere olduğum şeyden duyduğum utancı bir kenara itip odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Roman'a yaklaştığımda, Blake'in eli Roman'ın aletinde aşağı yukarı kayarken beni izlediğini görebiliyorum. Prekumla kayganlaşmış ve tadına bakmak istiyorum. Paul için hiç yapmadım, aletin ağzıma yakın olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ama bu farklıydı.

-Çok farklı. Kendimi dizlerimin üzerine çökmüş, sonra da Blake'e doğru sürünürken bulmamın nedeni de bu. Ben yaklaştıkça Roman'ın sikini bırakıyor ve hafifçe doğruluyor, böylece topuklarımın üzerinde durduğumda doğrudan onun sert sikine bakıyorum. Birlikte, ikisinin de kendi aletlerini ellerine alıp yavaşça hareket etmeye başlamalarını izliyorum. Ne kadar tahrik olduğumu saklayamayarak inliyorum.

"Üstünü çıkar Sydney," diyor Roman, hırçın, arzu dolu baritonu üzerimde yuvarlanıyor.

Kollarımı yavaşça kavuşturarak üstümün eteklerini parmaklarımın arasına alıyorum ve başımın üzerine kaldırarak göğüslerimi ortaya çıkarıyorum. Ağır ve sıkı hissediyorlar ve biraz ilgi için ağlıyorlar.

"Şimdi kendine dokun," diyor Roman, bir eli hâlâ sikinde aşağı yukarı hareket ederken bir yandan da Blake'in götünü parmaklamaya devam ediyor.

Bu isteği bir an tereddüt etmeme neden oluyor, çünkü aklıma mastürbasyonun şehvet uyandıran doğası geliyor, ama bunun ötesine geçtiğimizi düşündüğüm için kapıyı kapatıyorum, sonra "Bize neyi sevdiğini göster Sydney" diyor. Roman ona bir şey yaparken Blake'in gözleri yuvalarından fırlıyor ve ben istesem de onu reddedemiyorum. O bir efendi ve benim bedenim de bir özne.

Göğüslerimi avuçluyorum, meme uçlarımı çekiştiriyorum, neredeyse acı verici bir şekilde, onları sıkı, sert tomurcuklara doğru çalıştırıyorum ve klitorisim her çimdikle titreşirken inliyorum.

Roman, "İşte bu, kendini bizim için güzelce ıslat Sydney," diye teşvik ediyor ve ben de başımı geriye atıp gözlerimi kapatarak zevkin içinde kayboluyorum. Etrafımda bir hareket hissediyorum ama durmuyorum. Devam ediyorum, bir elimin karnımdan aşağı inmesine izin veriyorum, şortumun ve külotumun üstünü kırıyorum ve kedi dudaklarımın arasında kayıyorum. Klitorisimin üzerinden geçerken kalçalarım geriliyor ve ellerim saçlarımı kavrarken gözlerimi açtığımda Roman'ı hâlâ önümde dizlerinin üzerinde buluyorum. Aleti şişmiş ve damarlı, beni kendimle oynarken izlerken bacaklarının arasında sarsılıyor.

"Bana parmaklarını göster. Sularını görmeme izin ver." Eller kalçalarımı kavradığında nefesim kesiliyor ve parmaklarımı kendimden çekerek Roman'a gösteriyorum. Kendimi koklayabiliyorum, tatlı ve misk kokulu ve Roman öne doğru eğilip parmaklarımı ağzına alırken hayretle bakıyorum. Dili parmaklarımın arasında boylu boyunca geziniyor ve onaylarcasına mırıldanıyor. Onları bir patlamayla serbest bırakarak, "Kahretsin, tadın çok güzel" diyor. Kalçalarımındaki eller şortumu ve iç çamaşırımı indirmeye başlarken elimi sikine doğru indiriyor, kıcıımı kaldırmam için bana dokunuyor, böylece Blake onları arka tarafımdan itebiliyor, tamamen çıkarılana kadar her bacak.

Parmaklarımı Roman'ın sikinin etrafına sarıyorum ve aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum. Nefesim ağırlaşıyor ve kafasından bir boncuk prekum sızarken dudağımı ısıyorum.

"Kahretsin! Ağzını çok sert sikeceğim Sydney." Ve başımı aşağı doğru itiyor. Daha iyi erişim için kalçalarımı daha geniş açtım, dilimi horozunun başının etrafında döndürürken, üstte, onu tamamen ağzıma almadan önce tuzlu prekumunu tadıyorum. Blake parmaklarını ıslak amımda gezdirirken ben onun uzunluğunun etrafında inliyorum.

"Siktir!" diye haykırıyor. "Sırılsıklam olmuş, Ro." İki parmağını içime sokuyor, sırtımı kamburlaştırıyorum, baskıya karşı itiyorum ve Roman'ın horozunu ağzımın derinliklerine zorluyorum.

Öğürüyorum ama umurumda değil. Tek düşünebildiğim ne kadar iyi hissettirdiği, ne kadar dolu hissettiğim ve amımı siken parmakları yerine Blake'in siki olsaydı ne kadar daha iyi olurdu merak ediyorum.

Roman sanki aklımı okumuş gibi, "Sik onu Blake. Ben onun ağzını sikerken sen de amını sik. Sikinin üzerine boşalırken onu hissetmek istiyorum."

Kıcıımı havaya kaldırarak Blake'e sessizce yeşil ışık yakıyorum. Bir folyo paketinin hışırtısını, ardından yırtılma sesini duyuyorum, bir saniye sonra Blake'in sikinin başı içime girerken parmaklarının yerini alıyor.

Roman'ın sikinin etrafında haykırıyorum ve onun titreşimlerle şiştiğini hissediyorum. Blake tekrar tekrar içime girerken boğuk bir küfür odanın içinde yankılanıyor ve Roman saçlarımı sıkıca kavrayıp ağzımı sikerken başımı tutuyor.

Aman *Tanrım*, diye düşünüyorum kendi kendime ve eğer bu iki adam bana zevk verirken, beni tamamen ve tamamen mahvederken kendimi bu kadar kaybetmemiş olsaydım, ironiye gülerdim.

Çok geçmeden orgazmın ilk kıpırtılarını hissediyorum ve Blake'in aleti içimde şişerken, içgüdüsel olarak

onun da yakın olduğunu biliyorum. Burnumdan düzensiz nefesler alırken hızını artırıyor ve ben kenardan düşerken kolum neredeyse altımda bükülüyor, Blake'in sikinin etrafında spazm geçirirken o da kendi salınımıyla içimde nabız atıyor.

Ağzım bir çığlıkla genişliyor ve Roman boğazımın arkasına vurduğunda gözlerim sulanıyor, zaten yoğun olan orgazmımı artırırken öğürmemeneden oluyor.

Roman saçımı çekiyor, beni yukarı ve geriye doğru zorlarken aleti ağzımdan kurtuluyor. Ben Roman'ın gözlerinin içine bakarken Blake hâlâ içimde oturuyor.

"Bakalım ne kadarını kaldırabiliyorsun Sydney, çünkü şimdi sıra bende. Ve ben de senin amını sikmek için bekliyordum."

"Hazırım," diyorum, sesim biraz nefessiz olmasına rağmen sabit ve net. Bu sefer Roman tarafından tekrar becerilme fikri tüm vücudumu heyecanlandırıyor.

Blake kulağıma eğiliyor ve parmakları yasak deliğimin üzerinde kayarken fısıldıyor, "Bir gün, yakında, bu bakir deliği alacağım ve aldığımda, Ro senin tatlı küçük amını dolduracak."

Bu iğrenç vaat karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor ve dudaklarımdan aceleyle bir "Tamam" dökülüyor. Bu versiyonumun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ondan hoşlanıyorum.

Blake prezervatifi atarken Roman beni yatağa götürüyor. Sırt üstü yatıyor ve beni üzerine oturmam için çağırıyor. Daha önce hiç bu pozisyonda seks yapmadığım için sinirlerim geriliyor ama iki dizimi onun iki yanına koyarak yukarı tırmanıyorum. Bir dirseğinin üzerinde dinlenirken, bir elini boynumun arkasına doluyor ve beni öne doğru çekiyor, dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve kendi dilime değen dilinde kendimin tadını alabiliyorum.

Blake arkama geçerken yatak eğiliyor ve Roman'ın sikini kavradığını hissediyorum. Roman bir saniye sonra derin bir inilti çıkararak öpüşmeyi kestiğinde, Blake'in Roman'ın sikini emdiğini görmek için başımı çeviriyorum.

"Aman Tanrım..." Roman bir meme ucunu ağzına alırken sözlerim kesiliyor ve aynı anda hem hafif hem de ağır hissediyorum. Her dokunuş şimşek gibi, her nefes sanki son nefesim olacakmış gibi. Blake Roman'ı serbest bırakıyor ve prezervatif takıyor, sonra beni öpmek için öne eğiliyor ve bu sefer kendimin ve Roman'ın tadını alabiliyorum. Lezzetli ve kirli ve daha fazlasını istiyorum.

"Tadımız nasıl, Syd?" Blake önüme geçip diğer meme ucumu ağzına alarak soruyor. İkili his bu dünyanın dışında ve cevap vermek bir yana zar zor düşünebiliyorum.

"Bu... tadı... mükemmel," diye kekelemeyi başardıktan bir saniye sonra Roman girişime doğru yaklaşıyor ve beni yavaşça üzerine yatırıyor. Blake'ten biraz daha kalın ve beni esnetirken inliyorum.

İçime tamamen oturduğunda, açının derinliği karşısında nefes nefese kalarak kalçalarımı döndürmeye başlıyorum.

Roman yatağa geri düşerken ve Blake onun üzerinde durup bana bakarken "Siktir," diye bağıryorum.

Blake gözleri kararmış ve gözbebekleri genişlemiş bir halde, "Gerçekten de sikeyim, Syd," diyor. "Aklından geçen bu muydu Ro?"

"Aynen öyle!" Kalçalarını öyle bir itiyor ki, çığlık çığlığa bağıryorum. "Bu daracık amcığın içinde uzun süre dayanamayacağım," diye homurdanıyor ve tekrar itiyor.

Blake öne doğru adım atarken sikini yumrukluyor, sonra başını dudaklarımın kenarına sürtüyor. Ellerimi kalçalarına dayayarak açıyorum, onu ağzıma alabildiğim kadar alıyorum, biraz geri çekmeden önce öğürüyorum.

Amım sikinin etrafında kenetlenirken Roman inliyor. "Vay anasını!"

Roman'ın bariz zevkinden güç alarak, gözyaşlarım yüzümden aşağı akana kadar tekrar tekrar yapıyorum, amım Roman'ın sikine kenetlenirken ona biniyorum ve karnımda ikinci bir orgazm oluşuyor.

Blake ağzımın içinde şişerken hırlıyor. "Boşalacağım Syd, tam boğazından aşağı," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Bir saniye sonra, gırtlaktan bir kükreme çıkarıyor, boğazımdan aşağıya boşalıyor, Roman'ın itişleri daha hızlı ve sertleşirken kendi serbest bırakılmasını kovalıyor. Ve sonunda kenara düştüğünde, kalçalarımı tutup içime pompalarken, kombinasyon beni başka bir orgazma çarpıyor.

Vücudum titriyor ve Blake'in kalçalarını kullanarak geri itiyorum, içimden kekeleyen bir çığlık yükselirken onu ağzımdan serbest bırakıyorum.

Pantolonlar ve inilti odayı dolduruyor ve aşağı baktığımda Roman'ın dudaklarından döl yaladığını görüyorum ve müstehcen manzara kalbimin bir ritmi atmasına ve kanımın ısınmasına neden oluyor.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

SYDNEY

Etrafım sıcak ve sert vücutlarla çevrili ve ben çok sıcakladım. Roman ve Blake'ten gelen boğucu sıcaklıktan kaçmak için kollarımı başımın üzerine atıyorum. Bu yeterli olmuyor. Yorganı üzerimden atıyorum ve ardından onları da. Serin hava tenime çarpıyor ve rahatlamış bir nefes alıyorum.

Başımı kaldırdığımda bir dizi uzuv görüyorum ama gözlerim yukarı doğru tırmandığında, solgun ve boş tenime karşı bronzlaşmış ten ve bir dizi mürekkeple karşılaşyorum. Kontrast çok keskin. Ve bir anlığına, öz-bilinç bana dokunuyor ama dün geceyi hatırladığımda onu uzaklaştırıyorum.

Bu iki adam beni seçti, ister tasarımla ister kaderle olsun. Her iki durumda da umurumda değil. Pişman değilim. Utanç ya da suçluluk hissetmiyorum. Hissettiğim şey canlı. Paul'den sonra yıpranmaya başlayan bağlar nihayet koptu ve beni özgürleştirdi. Bunu kucaklamayı planlıyorum. Şu andan itibaren gözlerim Blake'in vücudunun üzerinde, yorganın üstünden dışarı taşan sıkı poposundan mürekkeple kaplı sırtına kadar geziniyor. Karnımı doyurduktan sonra diğer tarafımdaki Roman'a dönüyorum ve onun yan yatmış bana bakarken beni izlediğini görüyorum.

"Günaydın," diyorum bana gülümserken.

"Manzaranın tadını çıkarıyorsun, ha?" diye soruyor göz kırparak. "Güzel bir manzara."

"Evet, öyle." Kafamda uçuşan o kadar çok soru var ki, ama çoğu bu anı burada mahvedecek, ama henüz oraya gitmek istemiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Roman soruyor.

"Bu cevaplaması zor bir soru," diyorum ve muğlak olduğunu biliyorum ama az önce düşündüklerime uyuyor.

"Tamam, daha açık konuşayım. Dün gece hakkında nasıl hissediyorsun?" Ses tonunda ince bir endişe var.

"Hoşuma gidip gitmediğini mi soruyorsun?" Alay ediyorum.

"Hayır, hoşuna gittiğini biliyorum. Sorduğum şey pişman olup olmadığın."

"Senin dev egonu görmezden gelemim ve asıl kısma geçelim. Hayır, pişman değilim." Duraksıyorum ve ekliyorum: "Sanırım ilk kez bir kararından pişmanlık duymuyorum."

"Bu üzücü Sydney."

"Biliyorum, ama senden çok farklı bir hayatım oldu." Küçük bir parçam farklılıklarımızın ilişkimizi -eğer varsa- nasıl etkileyeceğini merak ediyor. Bu da tartışmaktan kaçınmak istediğim başka bir konu, bu yüzden onun yerine "Blake'le gerçekte ne yapıyorsunuz, yani iş olarak?" diye soruyorum.

Yer değiştirip sırt üstü dönüyor. "Bu cevaplama zor bir soru," diyor, az önceki sözlerimi kullanarak.

Onu izleyebilmek için yanıma dönüyorum ve bir dirseğimin üzerine çıkıyorum. "Dene," diyorum ona, göz ucuyla görebildiğim sikine değil, yüzüne odaklanmaya dikkat ederek.

"Bu konuşmaya hazır olduğundan emin değilim Sydney."

Cevabı beni sinirlendirdi. "Hey, buna karar vermek sana düşmez. Benim için neyin en iyi olduğuna başkasının karar vermesine ihtiyacım yok Roman."

"Bu sizin adınıza karar vermekle ilgili değil. Mesele senin bunu duymaya ve kabul etmeye hazır olup olmaman. Kendin de söyledin, farklı hayatlar yaşadık."

"Gerçekte kim olduğumuzu öğrendiğinde kaçacağından endişeleniyor," diyor boğuk bir ses.

Gülüyorum. "Gerçekten mi? Yani, katil falan değilsiniz, ne kadar kötü olabilir ki?" Roman'a bakarak söylüyorum. Ama onun ciddi yüzü ve ölüm sessizliği mizahımı bir anda durduruyor. Doğrulup yorganı üzerime çekiyorum ve dönüp ikisiyle de yüzleşiyorum. "Ciddi değil misin?"

Roman iç geçiriyor ve yatak başlığına yaslanarak doğruluyor. "Sen lanet bir aptalsın, Blake. Ve soruna cevap vermek gerekirse, biz kimseyi öldürmek için etrafta dolaşmayız, ama-"

"İnsanları öldürdün mü?" Ağzımdan kaçırdım. "Aman Tanrım!" Onlardan uzaklaşmak için yatakta debeleniyorum, yorgana dolandığım için neredeyse uçurumdan düşüyordum.

"Tanrı aşkına! İşte tam da bu yüzden bu konuşmaya hazır olmadığını söylemiştim," diyor Roman, ayağa kalkıyor, yarı sertleşmiş aleti bacaklarının arasında sallanıyor ve hışımla tuvalete gidiyor.

"Açıkla," diyorum, Blake'le yüzleşmek için dönüyorum, ama o hâlâ yatakta yüzüstü yatıyor ve beni kışına bakarken bırakıyor.

Cehennem kadar sıcak kışına.

"Blake, ne demek istiyorsun. Ne iş yapıyorsun? Kimsin sen?" Tekrar soruyorum ve bu sefer anladığından emin olmak için çıplak kışına bir tokat atıyorum.

İnliyor. "Bir daha yap," diyor, kışının yanakları kasılıyor.

Ellerimi havaya kaldırarak ofluyorum. "Ben ciddiym, Blake."

"Ben de," diyor tembelce başını çevirip bana bakarak. Gözleri yarı kapalı, yanağı ve dudaklarının bir tarafı yastığa yapışmış. Kalçalarını döndürürken tekrar inliyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, yorganı üzerine atıyorum ve gidiyorum.

"Gölünç derecede sinir bozucu erkekler!" Odama girip doğruca duşa giderken kendi kendime inliyorum.

Duştan sonra giyiniyorum ve telefonumu buluyorum. İşyerindeki Sheila'dan birkaç cevapsız arama ve Suzi'den de bir mesajla birlikte birkaç arama var.

Suzi: Sydney, neredesin? Umarım iyisindir. Cress'ten haberin var mı?

Yatağın ucuna çöküp telefonuma bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Suzi'yi arayıp katilin bana mesaj gönderdiğini söyleyemem. Belki de onu uyarmalıyım. Eğer bu JC denen adam ailemin ve arkadaşlarımın peşindeyse o da tehlikede olabilir.

Sadece duyduğumu ve dikkatli olması gerektiğini bildiren bir cevap yazmaya başlıyorum. Ayrıca babam saldırıya uğradığı için ortalıkta olmadığını da bildiriyorum. Sonra Sheila'yı aradım.

Şaşırtıcı derecede anlayışlı ve Cress için yıkılmış olan Sheila ile görüşmemi henüz bitirmiştım ki aşağıdan gelen sesleri duyuyorum.

"Neler oluyor?" Mutfığa girerken soruyorum. Roman ve Blake odanın iki tarafında durmuş birbirlerine bağıyorlardı.

Bana cevap verme olasılığı en yüksek kişi olduğu için Blake'e bakıyorum. "Peki, biri bana tüm bu bağıış çağırışın ne hakkında olduğunu söyleyecek mi?"

Roman öne çıkıyor ve parmağını tezgâhın üzerindeki bazı kâğıtlara sokuyor. "Bu. Bütün o bağıış çağırışlar bununla ilgili." Sonra bazılarını eline alıyor ve sanki bu insanların kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bana isimler saymaya başlıyor.

"Bekle, bekle. Bütün bunlar da ne?" Tezgâha yaklaşıp kâğıtlardan birini elime alarak soruyorum. Bu bir polis kaydı ya da en azından bir parçası.

Sol üst köşede genç bir kızın küçük boyutlu bir resmi var, ardından detayları; adı, göz rengi, yaşı, eşkali vs. Sayfayı taradıkça her şey anlam kazanmaya başlıyor.

"Bunlar son yirmi yılda JC'nin yöntemiyle eşleşen genç kadınlara yönelik çözülmemiş tecavüz ve cinayet vakaları."

Gözlerim Roman'ınkilere kayıyor. "Burada yirmiden fazla vaka olmalı."

"Ve buna zaten bildiklerimiz dahil değil."

kâğıtları tezgâha geri bırakıyor. "Demek ki o bir seri katil-"

"Katil... ve tecavüzcü. Biliyoruz," diyor Blake.

"Ama polis neden onu aramıyor ya da halkı onun hakkında uyarmıyor? Onlara söylemeliyiz."

Roman başını sallar. "Onu aramıyorlar çünkü o zeki biri ve asla aynı yerde iki kez öldürmüyor ve çoğu seri katil gibi belirli bir yöntemi yok. Polis cinayetleri ya da tecavüzleri birbirine bağlayacak kalıplar, avlanma alanları, şeyler arıyor ama JC'ninkilerin hepsi farklı."

Başka bir sayfa alıp belgeyi tarıyorum ama Roman'ın da dediği gibi, bu kadınları birbirine bağlayacak ya da tek bir katile bağlayacak hiçbir şey yok. "Peki bunların hepsinin o olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Bilmiyoruz. Kesin olarak değil," diyor Blake, tezgâhta bana katılarak. "Ama dün babanla konuştuktan sonra Roman, JC'nin her kurbanı babanla etkileşim içinde olan kadınlara göre seçtiğini düşünüyor."

"Anlamıyorum. JC hangi kadınlarla konuştuğunu nereden biliyor?" Burada bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum.

"Babana nerede olacağını söylüyor ve bir sonraki kurbanını kurtarması için ona yirmi dört saat veriyor."

Midem bulanıyor. Bu adam için berbat bir oyun bu. Babamın eskiden arkadaş olduğu bir adam. Ellerimi kalçalarımaya koyup tiksintiyle arkamı dönüyorum. Birkaç dakika ileri geri volta attıktan sonra onlara dönüyorum. "Onu durdurmalıyız. Onu *nasıl* durdurabiliriz?" Soruyu soruyorum ama aklımdan çoktan senaryolar geçiyor. Hiçbiri mümkün ya da etik değil. Ve aklımın gittiği yöne daha da şaşırdım.

OTUZUNCU BÖLÜM

BLAKE

Roman bana kaşlarını çatıyor ama umurumda değil. Bu sabah zaten bana kızgındı, biraz daha kızması bir şeyi değiştirmeyecek. Ayrıca, yaptığımız şeyi ondan sonsuza dek saklayamayız. Eğer onu resmen bizim yapmayı planlıyorsak, hayır. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorum ve Ro'nun da aynı şeyi hissettiğinden eminim, her ne kadar bunu açıkça itiraf etmese de.

Bunca yıldır koruduğundan emin olduğu ve şu anda mutfakta volta atan biricik kızını kirlettiğimizi fark ettiğinde Kincaid'in tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum.

"Onu durdurmalıyız. Onu *nasıl* durdurabiliriz?" diyor ve sanki tüm cevaplar bizdeymiş gibi dönüp yüzümüze bakıyor.

Kincaid'in adamımız olduğunu düşündüğümüzde öyleydi ama şimdi her şey berbat durumda.

"Bir planınız var, değil mi?" diye üsteliyor, bakışları bir masa tenisi oyunu gibi ikimizin arasında gidip geliyor.

"Yaptık," diyorum.

"Kapa çeneni Blake," diye tersliyor Ro.

"Oh, gerçekten mi? Tamam, o zaman ben siktirip gidiyorum. Sen kalmalısın, belki Syd tüm hüsrânını ondan çıkarmana izin verir." İkisini de gözleri faltaşı gibi açılmış ve arkamdan bağırırken bırakıyorum.

Diğer arabayı alıp Oz'u görmeye gitmeye karar verdim. Belki JC'nin nerede olduğuna dair bir şeyler biliyordur, ya da en azından aramaya başlamak için bir yer biliyordur.

Oz'un evine giderken telefonum birkaç kez çalıp kapandığı için duymazdan geliyorum. Oraya vardığımda Ro mesajı almış ve aramayı kesmişti. Syd'i onun boktan ruh haliyle baş başa bıraktığım için kendimi biraz kötü hissediyorum ama belki de onu sakinleştirmeyi başarabilir. Neden kızgın olduğunu biliyorum ve anlıyorum. Tüm planlarımız suya düştü, Syd ikimizin de beklediğinden çok daha fazlası ve şimdi tehlikede, babasının gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını öğrendiğimizde ikimizin de istemediği bir şey

öyleydi. Annabel'in hayatının yanlış zamanda yanlış yerde bulunan yaşlı bir adama iyi davrandığı için son bulmasına çok üzüldüğünü biliyorum. JC gibi biri için olağan bir durum değil. Seri katiller ve tecavüzcüler kurbanlarını seçerken titiz davranırlar; doğru göz ve saç rengi ya da belirli bir kariyer ve onları takip ederek rutinlerini öğrenirler.

JC'nin rastgele seçim süreci alışılmadık olmaktan da öte. Bu onu bir şekilde daha tehlikeli, daha öngörülemez ve çok daha çılgın ve soğukkanlı yapıyor.

Oz'un arabasının yanına park ediyorum ve düz yürümeden önce kapıyı çalıyorum içinde.

"Oz, burada mısın?" Geniş açık alanda gezinirken sesleniyorum. Tanrım, Umarım geçen sefer davetsiz geldiğimde olduğu gibi burada bir kadın yoktur. En azından artık siyah kapılı odadan uzak durmam gerektiğini biliyorum. O odada olanlar benim için bile çok fazla. Elbette hepsi rızaya dayalı ama Oz'un bazı çarpık cinsel tercihleri var.

Ona tekrar sesleniyorum ve bu sefer cevap veriyor, "Aşağıdayım, Blake." Alt kata inen merdivenlerden aşağı iniyorum ve onu masasında otururken buluyorum, önünde dört bilgisayar ekranı var.

"Bu sefer seni kıyafetli gördüğüme sevindim," diye şaka yapıyorum bir sandalye çekip masasına otururken.

"Siktir git," diye karşılık veriyor. "Burnunu gaff'ıma soktuysan bu benim suçum değil." Sözleri neşeli. "Peki, senin için ne yapabilirim?"

"Kızgın bir Ro'dan kaçmam gerekiyordu. Onunla ilgilenmesi için Syd'i bıraktım." Bana yan gözle bakıyor. "Bu iyi bir fikir miydi?"

"Sanırım döndüğümde öğreneceğim. Bu da ne?" Ekranlardan biri dikkatimi çekince soruyorum.

"Buna bayılacaksın. Polisler JC'nin tüm kurbanlarını ilişkilendirmede berbat oldukları için kendi veri tabanımı oluşturdum. Ve Roxy'nin dün gönderdiği bilgilerle, elimizde bir modele yakın bir şey var."

Oz beni ekrandaki haritaya götürürken izliyorum. Tüm Birleşik Krallık'ın haritasını göstermek için uzaklaştırıldığında, farklı renkteki iğneler haritayı dolduruyor. Bazı bölgeler, sayıları çok fazla olduğu için tek bir büyük iğne gibi görünüyor.

"Gördüğünüz gibi, bu tam harita size JC olduğuna inandığımız tecavüz, yaralama ya da cinayetlerin olduğu yerleri gösteriyor. Yeşil iğneler JC olduğunu kesin olarak bildiğimiz vakaları temsil ediyor, sarı iğneler Roxy'nin gönderdiği vakalar ve kırmızı iğneler hakkında fazla bir şey bilmediğimiz ama yine de olası bir bağlantı olarak işaretlenmiş olanlar. Buraya kadar benimle misin?"

Başımı salladım, sonra biraz yakınlaştırdı. "Vakaların büyük kısmı güneyde, bu şaşırtıcı değil, ama işin asıl ilginçleştiği yer burası." Midlands'da ikisi yeşil, ikisi sarı olmak üzere sadece dört iğnenin bulunduğu bir bölgeye gidiyor. Başka bir ekrana geçiyor ve bir elektronik tablo görünene kadar bir saniye boyunca dokunuyor, ardından birkaç düğmeye daha tıklıyor ve dört satır vurgulanıyor. "Bu"-Ekranı işaret ediyor- "buradaki dört kişi," diyor ve haritadaki iğneleri gösteriyor.

"Tamam..." Ben de can alıcı noktayı bekliyorum.

"Kincaid ve Sydney 2020-2022 yılları arasında bu bölgede yaşadı." Gururla sandalyesine geri oturuyor.

"Vaka sayısı daha fazla olan tüm bölgeler için aynı mı?" Bunun ne anlama geldiğini fark ederek soruyorum.

"Evet! Çok fazla yer değiştirmişler ve son yirmi yıldır yaşadıkları her yerde en az bir iğne var."

"Hay sikeyim!" Ekrandaki iğne sayısı karşısında şaşkına döndüm. Düşündüğümüzden daha fazlaydı. "Nasıl bu kadar çok olabiliyor?"

"Polis adli tıp veri tabanına girmenin bir yolunu bulmuş olabilirim. Bunlar kırmızı olanlar."

"Bana Londra ve çevresindeki bölgeleri göster," diye soruyorum.

Oz gösteriyor ve veriler elektronik tabloya yüklendiğinde Annabel'in adı orada. Ama dikkatimi çeken şey bu değil. Hayır, Londra'yı çevreleyen garip örüntü.

"Londra'da yaşıyor. Değil mi?"

"Sanırım öyle, evet. Buna göre, Kincaid iki yıl önce buraya taşındığından beri Londra'ya ve çevre ilçelere girip çıkıyor." Oz birkaç düğmeye dokunuyor ve iğnelerin rengi turuncu, mor ve mavi olarak değişiyor. "Her iğne rengi farklı bir yılı temsil ediyor. Kincaid 2022'nin sonlarında buraya taşındığı için mavi 2022'yi, turuncu 2023'ü, mor 2024'ü temsil ediyor."

"Sen lanet olası bir dahisin, Oz. Teşkilat seni bırakarak aptallık etti," diyerek onu övüyorum ve ayağa kalkarken omzuna bir tokat atıyorum. "Bunu Ro'ya göstermeliyim, sonra Kincaid'i bir kez daha ziyaret etmeliyiz."

"Sorun değil. Sana linki gönderirim ve bulduğum başka vakaları da eklerim." "Mükemmel. Anladığım kadarıyla Kincaid'in yerini tespit etme konusunda şansın yaver gitmemiş. onu?"

"Hayır, ama elimizde bir fotoğrafı olsaydı, görsel aramayı deneyebilirdim."

Kincaid'de bir tane olup olmadığına bakacağımı söyledim ve ayrılmadan önce tekrar teşekkür ettim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ROMAN

Sydney içeri girdiğinde telefonumu tezgahın üzerine bırakıyorum. "Hâlâ cevap vermiyor mu?" diye soruyor ve sorusunda biraz alaycılık var. "Senin derdin ne ki? Sabahtan beri huysuzsun."

"Ben huysuz falan değilim."

"Sen öyle diyorsan öyledir," diyor gülerek. Bir bardağa su dolduruyor ve yüzünü bana dönerek tezgâha yaslanıyor.

Yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum ve tezgahın arkasında olduğum ve ne kadar sert olduğumu göremediği için Tanrı'ya şükrediyorum. Bardağı kenara çekip yüzünün yanında havada tutarken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bu birkaç dakika böyle devam ediyor ve ben de arkadaşıyla bakışma yarışına girmiş ve kendini tutamayan bir çocuk gibi "Ne?" diyorum.

"Hiçbir şey," diyor omuz silkerek. "Peki, odadaki fil hakkında konuşacak mıyız yoksa onu görmezden gelmeye devam mı edeceğiz?"

"Hayır. Çünkü konuşacak bir şey yok." Telefonumu tekrar elime alıyorum, mesaj atmadığını bildiğim halde mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum. Sadece onun dışında odaklanacak bir şeye ihtiyacım var. Blake'in giderken söylediği sözler kafamın içinde sürekli dönüp duruyor. Yani, haksız değil. Hayal kırıklıklarımı siktir etmek için kullanıyorum. Ama Blake ve benim ne yaptığımızı bilmeye hazır olduğundan emin olmadığım gibi, öfkeli bir sevişmeye de hazır olduğunu sanmıyorum.

Suyunun geri kalanını döküyor ve boş bardağı süzme tahtasının üzerine ters koyuyor, sonra bana doğru yürüyor. Gözlerindeki bir şey ve takındığı hınzır sırıtış bana yanıldığımı kanıtlayabileceğini söylüyor.

Tam önümde duruyor, bana dokunmadan yaklaşılabildiği kadar yaklaşıyor ve ben onu durdurmaya fırsat bulamadan telefonumu hızla elimden alıyor. Yanındaki tezgâhın üzerine bırakıyor ve ulaşamayacağım bir yere itiyor.

"Ben de tam Blake'i tekrar aramak üzereydim çünkü seni ziyaret etmemiz gerekiyor-" Eli ağzımı kapatıyor.

"Eminim hazır olduğunda geri gelecektir. Ve şu anda babam hakkında konuşmak istemiyorum." Gözleri vücudumda geziniyor ve gözlerini tekrar bana çevirmeden önce jogger'ımdaki bariz şişkinlikte duraklıyor.

Bu çılgın sürtük beni alttan alttan tavlamaya çalışıyor. Eminim ne yaptığının farkında bile değil ve sadece beni baştan çıkardığını sanıyor. Şimdi bunun biraz daha devam etmesine izin vermek ve ben onu terslemeden önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum.

"Sydney," diye uyarıyorum ama ses tonumdaki tehdidi duymamış gibi devam ediyor.

"Ne?" diye masumca soruyor, hatta bir elini göğsüme bastırırken o lanet kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. Elini orada tuttuktan sonra vücudumdan aşağıya, iç çamaşırımın kemerine kadar takip ediyor.

"Bu iyi bir fikir değil," diyorum hırlayarak.

"Katılmıyorum. Aslında oldukça şiddetle." Elini pantolonumun üst kısmına, bel bandının hemen altına sokuyor ve elini pantolonumun üzerinde gezdirerek tenime sürtüyor. "Senin rahatlamaya ihtiyacın var ve benim de senin ve Blake'in serbest bırakılmasından sorumlu olduğunuz bir arzuyu tatmin ederken başka bir şeye odaklanmam gerekiyor."

Sözleri biraz titriyor, gergin olduğunu ima ediyor. Ve gergin olmalı da. Çünkü bu yolda ilerlemeye devam ederse, tüm öfkemi onun üzerinde serbest bırakacağım.

Elini joggers'ımın içinde daha da aşağı kaydırarak, parmakları zaten precum ile kaygan olan horozumun başını fırçaladı - onun etrafında normal hale gelen bir şey. Parmaklarını shaftımın etrafına sarmadan ve elinde zonklarken sıkmadan önce keskin bir nefes emiyor.

Şimşek hızıyla belini kavrayıp döndürüyorum, onu tezgâha yaslıyorum ve elini bedenlerimizin arasına hapsediyorum. Boğazını avuçladığımda gözleri şok içinde açıldı.

"İstedığinin bu olduğundan kesinlikle emin ol Sydney. Sana kolay davranmayacağım. Bu eskisi gibi değil."

Dudaklarını yalıyor ve tıpkı onu becerdiğimiz ilk gece yaptığı gibi, "Hazırım" diyor.

"Göreceğiz," diye cevap veriyorum, elini sikimden kurtaracak kadar geri çekiliyorum, sonra eğilip onu omzuma atıyorum.

"Bu da ne-" diye ciyaklıyor, kışına bir tokat atınca birden kesiliyor.

"Sydney, bu canavara sataştığına pişman olabilirsin. Ve küfrettiğine de. Ne kadar da düşmüşsün," diyorum ona, elimde kıvranırken onu yatak odasına taşıyorum.

Onu yatağa bırakmadan önce birkaç şey toplayıp komodinin üzerine gözlerden uzak bir yere koyuyorum. Joggers'ımı çıkarıp sikimin serbest kalmasına izin vererek dikkatini üzerimde tutuyorum. Sonra onu bacaklarından tutarak yatağın ucuna kadar sürüklüyorum ve bacaklarını açmadan önce taytını ve iç çamaşırını çıkarıyorum.

"Sikimi bekleyen şu kaygan amcığa bak." Bir parmağımı kıvrımlarının arasından geçiriyorum ve dokunuşumla sırtının dikleşmesini izliyorum. "Doldurulmak için çok çaresizim," diyorum, parmağımı sularının içinde döndürüyorum, sonra daha aşağıya iniyorum, kıcını fırçalıyorum ve protesto etmeye hazırlanırken parmağımı orada daire çiziyorum.

"Rom-"

"Hayır. Seni uyarmıştım. Şimdi başına gelecekleri kabulleneceksin." Onun dar deliğiyle alay etmeye devam ediyorum, çok yakında gemiye bineceğini biliyorum. Şehvetten o kadar sarhoş olacak ki, beni reddedemeyecek. Ve sadece haklı olduğumu kanıtlamak için, tepkisini ölçerek biraz baskı uyguluyorum. Parmağımın ucu ilk sıkı kas halkasını geçerken "Nefes al Sydney," diye mırıldanıyorum. Çömeliyorum ve dilimi yarığından yukarı kaydırıyorum.

"Oh," diye inliyor, dudakları mükemmel bir O oluşturuyor.

"İşte bu," diye övüyorum, başka bir tat için tekrar dalmadan önce sikimi sıkıca kavriyorum. Tamamen dilimle ona sunduğum zevke odaklanmışken, parmağımı bir inç daha içeri kaydırıyorum, sonra bir tane daha, eklemime kadar. Devam ediyorum, klitorisinin etrafında dönüyorum, kenarda sallanana kadar onu çalıştırıyorum. Sonra her şeyi durduruyorum, orgazmını kaybettiğinde miyavlarırken parmağımı yavaşça kıcından çekiyorum. Hatta kendini bitirmek için amına uzanma cüretini bile gösterdi.

"Hayır, senin orgazmların benim. Bir daha denersen seni bütün gün o sınırdan tutarım," diyorum ona ve bunda ciddiğim. Kenar atma konusunda tam bir ustayım. Onu birkaç dakika daha acılı bir bekleyiş içinde beklettikten sonra tekrar duruyorum ve her seferinde onu reddediyorum.

Önümde uzanan güzel, çaresiz kadına bakmak için ayağa kalktığımda o kıvranan, terli bir karmaşa.

"Roman, lütfen. Boşalmam lazım. Lütfen gelmeme izin ver," diye yalvarıyor, yatak örtülerini kavriyor ve o derin acıyı dindirmek için bacaklarını kapatmaya çalışıyor.

Hissettiğini biliyorum. İnsanı ihtiyaçtan çılgına çeviren bir acı bu.

Bacaklarını ayırıp aralarına giriyorum, parmağımın ucunu amcığının uzunluğunda gezdirirken eğilip yüzümü onun kine bir santim yaklaşıyorum. "Yalvarman hoşuma gidiyor Sydney. Ama ne kadar ileri gidebileceğini görelim. Boşalmak, beni içinde hissetmek, seni becermek için aklını kaçırmamı istiyorum."

"Evet," diye inliyor, sırtını kamburlaştırıyor, sikim girişine sürtünürken sürtünme arıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve teslimiyetini görüyorum.

Onu öpüyorum, nefesini çalıyorum, sonra fısıldıyorum, "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun Sydney?" Çenesi boyunca, boynundan aşağı öpücükler ve ısırıkların izini sürüyorum, giderken üstünü yukarı itiyorum, göğüslerini ortaya çıkarmak için sütyeninin kaplarını aşağı çekiyorum. "Sydney?" Bastırıyorum, sonra dilimi bir meme ucunun üzerinde gezdiriyorum.

"Şey... evet, hap."

"Güzel, çünkü seni çıplak becereceğim." Meme ucunu emiyorum, sonra bir patlamayla bırakıyorum. "Ama önce..." Bir saniyeliğine uzaklaşıyorum, daha önce komodinin üzerine bıraktığım şeyi topluyorum. Elimdeki anal boncukları görünce gözleri açılıyor, göz bebekleri büyüyor. "Hmm, biraz korku. Bunu sevdim." Boncuğu amına doğru indiriyorum, ucunun dudaklarının arasından ve klitorisinin üzerinden kaymasına izin veriyorum. Gözleri hep benim üzerimde ve o inledikçe sikim ağrıyor.

Sydney'in zevkiyle birlikte biraz acıdan hoşlanıp hoşlanmadığını görmek istiyorum, ama zaten bir ipliğe asılıyorum ve o da öyle. Yatağa bıraktığım tüpü kapıp anal boncukların uzunluğunu kayganlaştırıcıyla kaplıyorum. Sonra büzülmüş deliğine bastırıyorum. Gerginleştğini hissediyorum. "Gözlerini benden ayırma Sydney. Rahatla, karşı koyma."

Daha fazla baskı uygulayarak başparmağımla klitorisini daire içine alıyorum. Rahatladığını, boncuklar ilk ikisini geçerken beni tamamen içeri aldığını hissediyorum. Boncukların geri kalanını içeri sokarken klitorisini ovmaya devam ediyorum.

"Lanet olsun, Roman," diye inliyor. Sonra beklemediğim bir şey söylüyor, ancak yavaş yavaş kendini daha fazla bıraktığı için çok şaşırmasamalıyım. "Sik beni. Beni becermeni istiyorum Roman."

"Zevkle." Başparmağımla klitorisinden çıkarıp dudaklarına bastırıyorum. "Em," diye emrediyorum ve o da bir saniye bile tereddüt etmeden emiyor. Dilini ucun etrafında döndürürken, tek bir hamleyle içine giriyorum. Dişleri başparmağımın etrafına kenetleniyor, sadece canını yakacak kadar, haykırırken.

"Sikeyim evet!" Sıcaklığı beni sararken kıpırdamadan duruyorum. Onu becermeye başladığımda anal boncukları amının duvarından hissedebiliyorum ve içinde çıplak olmanın enfes hissiyle neredeyse anında boşalıyorum.

Mümkün olduğunca uzun süre bekliyorum - iki kez boşalmasına yetecek kadar uzun, sikimi lanet bir mengene gibi sıkıyor, ama sonuncusundan aşağı indiğinde, kalçalarını kavriyorum ve hayatım buna bağlıymış gibi onu beceriyorum.

"Lanet olsun!" Sonunda boşalmama izin verdiğimde kükrüyorum, onun içinde serbest bırakıyorum. Gözlerimde noktalar parlıyor ve zihnim bir anlığına kararıyor ve tam işimin bittiğini düşündüğümde, boncukları kışından çekiyorum ve üçüncü bir orgazma atılırken amının üzerime kenetlenmesine neden oluyorum. Sikim onun içinde titriyor, benden son damla dölleri sağıyor.

Sydney'in göğsü eforla kabarıyor, vücudunda hafif bir ter pırlıtsı parlıyor, gözlerini açık tutmak için savaşıyor, ben ondan çıkarken beni izliyor. Geri adım atarak beni karşılayan güzel manzaraya hayret ediyorum; dölleri onun şişmiş amından sızıyor.

Üzerine eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bu da bir şeydi." Sözlerim bir onay mırıltısıyla karşılandı. Ayağa kalkıp onu temizlemek için bir bez almak üzere banyoya giderken gülüyorum.

Döndüğümde, yatağı karıştırmış ve yan tarafına kıvrılmıştı. Nefes alış veriş yavaşlamıştı ve uyuduğunu düşünsem affedilirdim.

Birkaç inlemeden başka bir şey duymadan bacaklarının arasını temizliyorum, dölleri, izimi etinden temizlerken hayal kırıklığı hissediyorum. Ama bunu tekrarlamaya niyetim var, hem de yapabildiğim kadar çok.

Kendimi temizledikten ve boksörlerimi giydikten sonra berjer koltuğa oturup onun uyumasını izliyorum.

Bir saat sonra Blake beni orada buldu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

SYDNEY

Rüyam uzaklaşıyor ve kısık seslerin farkına varıyorum. Blake ve Roman. Sırtım onlara dönük, bu yüzden hareketsiz duruyorum, uyukluyorum ve onlar konuşurken dinliyorum.

"Ona ne yaptınız böyle? Neredeyse komaya girecek," diyor Blake gülerek. "Sanırım şimdi daha iyi hissediyorsundur, daha az pislik gibi?"

"Kelime oyununu mazur görün, ha? Ve soruna cevap vermek gerekirse, evet, şu anda kendimi çok soğuk hissediyorum, umarım keyfimi kaçırmazsın."

Roman da benim gibi Blake'in tam olarak bunu yapmak üzere olduğunu biliyor.

Biri iç çekti, Blake'ti sanırım, sonra otururken yataklar eğildi. "Oz'u görmeye gittim. Sen sormadan söyleyeyim, hâlâ Syd'in cep telefonuna gelen aramanın izini sürmeye çalışıyor. Ama meşguldü." Bir duraklama oluyor ve parmak uçlarının dokunmadan bir saniye önce tenimin hemen üzerinde gezindiğini hissediyorum. Blake elini bacağımın üzerinde gezdiriyor ve kendimi ele vermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Pekâlâ, elinde ne var?"

Bir hareket ve kıyafet hışırtısı oluyor, sonra yatak tekrar aşağıya inmeden önce kalkıyor. Bunu sessizlik izliyor ve Roman'ın Blake'in ona verdiği bir şeye baktığını varsayıyorum.

"Aman Tanrım. Onları ülkenin her yerinde takip ediyordu."

Bir sessizlik daha ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim.

Roman, "Nefes al Sydney, oksijensizlikten bayılmadan önce," diyor.

Gözlerimi deviriyorum, sonra dönüp ikisiyle de yüzleşiyorum. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diyorum biraz doğrulup oturarak.

"Sanırım kullanacağın ifade 'şükürler olsun' olacaktı. Bir saatten biraz daha uzun bir süre önce seni becermem için bana yalvardıktan sonra utanmana gerek yok."

Blake inliyor ve aletini kotunun içinde ayarlıyor. "Sakıncası var mı? Bazılarımız kaçırdı ve şu anda taşakları mosmor."

"Zavallı bebeğim," diye takılıyor, bu iki adamın yanında ben olmanın bu kadar kolay olmasına şaşırıyorum. Ama daha fazla seks beklemek zorunda. "Cidden, bu takip edilme meselesi de neyin nesi?"

Blake, Roman ve bana Oz'un ona anlattığı her şeyi açıklıyor ve Pa'nın JC'yi takip edenin kendisi olduğunu düşünürken, aslında tam tersi olduğunu ortaya koyuyor. Yaşadığımız her yerde, o da oradaydı. Kurbanlarını seçiyor, bizi izliyor ve bu kızları kurtarma ihtimaliyle babamla alay ediyordu.

"Babamla konuşmamız gerek," diyorum yataktan kalkarken. Roman ve Blake'e tuvalete gitmeden önce onlarla dışarıda buluşacağımı söylüyorum. Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkarken aynada kendime bakıyorum. Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorum, ki düşünürseniz öyleyim. Yüzüme biraz su çarpıyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve neredeyse bayılana kadar sevişmişim gibi görünmemeye çalışıyorum. Boynumda küçük bir iz fark ediyorum ve daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum.

"Lanet olsun!" Bunun bir aşk ısırtığı olduğunu fark ettiğimde mırıldandım. Roman'ın bunu yaptığını bile hatırlamıyorum. Saçımı omzumun üzerinden sürükleyerek kapatıyorum.

-Sonra da dışarı çıkmadan önce giyin. Bırakın iki erkeği, herhangi bir erkekle olan ilişkim hakkında babamla konuşmaya bile hazır değilim. Ve eğer bu konu açılırsa, kendime açık ve kararlı olacağıma, kararlarımın ve seçimlerimin arkasında duracağıma söz veriyorum. Babamın bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleyecek bir dayanağı yok.

Hastaneye giderken arkada oturup, neye benzediğini bile bilmediğim bu adamı nasıl yakalayacağımızı düşünüyorum. Düşüncelerim yakaladığımızda ne olacağına dönüyor. Blake ve Roman'la ne iş yaptıklarına dair yaptığım konuşmaya dayanarak, ki bu konuda daha fazla bilgi edinmem gerekiyor, JC'yi polise götürmenin sonuçlar listesinde yer almayacağını hissediyorum.

Bu adamı yakaladıkları takdirde öldürmeleri konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. İncil'de 'göze göz' deniyor ama gerçekçi olmak gerekirse, bundan memnun olup olmadığımdan emin değilim. Ama bana pek iyi gelmese de Roman'ın neden intikam almak istediğini anlayabiliyorum. Zaten Blake'le birlikte babamdan intikam almak için buraya gelmelerinin nedeni de bu değil miydi?

"Syd, iyi misin?"

Blake'in sesi beni kendime getiriyor ve başımı kaldırıp omzunun üzerinden beni izlediğini görüyorum. "Evet, iyiyim. Sadece düşünüyordum."

"Sikimi unutmanın zor olduğunu biliyorum..." O gülerken omzuna vuruyorum.

Arabayı park edip içeri giriyoruz ama babamın kaldığı odaya vardığımızda oda boştu.

"Nerede o?" Yüksek sesle soruyorum ve yoldan geçen bir hemşireyi yakalıyorum. "Affedersiniz, bu odada kalan adam, Peder Amos Kincaid nerede?"

Önce bana, sonra Roman'a ve Blake'e bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Siz kimsiniz? Aileden misiniz?"

"Evet, ben onun kızıyım," diyorum, cevabından duyduğum endişeyle savaşıyor.

Sanki buna inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Bu sabah erkenden taburcu oldu."

"Ve sen de buradan öylece çıkıp gitmesine izin mi verdin?"

Sözlerimdeki suçlama karşısında kaşlarını çatı. "Hayır, Bayan Kincaid, bu doktorların emirlerine aykırıydı. Şimdi izin verirsiniz, bana ihtiyacı olan hastalarım var." Babamın nereye gittiğini merak ederken beni bırakıp koridorda ilerlemeye başladı.

"Sence eve mi gitti?" Blake sordu.

"Belki." Ama içimden bir ses orada olmayacağını söylüyor.

"Gidip onu bulalım," diyor Blake ve Roman'la bakışmalarını izliyorum. Benimle aynı şeyi düşündüklerini gösteren bir bakış.

Çocuklar gitmek için dönüyorlar, ama ben odaya giriyorum, boş yatağı tarıyorum ve Pa aptalca kendini taburcu ettiği için odanın boş olduğuna şükrediyorum, başka bir nedenden dolayı değil. Bu düşünceyi bir kenara iterek yatağın yanındaki küçük dolaba gidip açıyorum. Boştu. Odanın geri kalanını arıyorum ama babamdan ya da onun burada olduğundan eser yok.

"Her şeyini almış," diyorum yüksek sesle ama herkesten çok kendime.

"Hadi Syd, eminim evdedir," diye cesaretlendiriyor Blake, yanıma gelip bir elini belime koyarak beni odadan çıkarıyor.

Babamın evinin önüne geldiğimizde hava neredeyse kararmıştı ve içeri girmeden onun burada olmadığını biliyordum. Ne ışıklar yanıyor ne de içeride bir hareket var.

Ama her şeyi yapıyorum; sundurmanın altından anahtarı alıyorum, ön kapının kilidini açıyorum ve içeri giriyorum. Soğuk ve boş. Burada kimse yok.

Mutfaka doğru ilerliyorum, not bırakmış olma ihtimaline karşı ışıkları açıyorum. "Baba," diye sesleniyorum anlamsız olduğunu bildiğim halde.

"Gidebileceği başka bir yer var mı?" Roman arkamdan yaklaşıp soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, başka bir yer varsa o da kilise, ama neden gittiği yere geri dönsün ki..." Cevap Roman'ın konuşmasıyla aynı anda ortaya çıkınca sözlerim yarım kalıyor.

"Çünkü bir şey ya da birini arıyor." Mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı koşuyorum.

"Sydney, ne yapıyorsun?" Roman arkamdan geliyor. Babamın yatak odasına ulaştığımda bana yetişiyor, kapıyı açmadan kolumdan tutup beni geri çekiyor. "Bekle," diye emrediyor.

Gözlerimi devirip başımı sallayarak geri çekiliyorum, çünkü sanki orada saklanan biri olacakmış gibi.

Roman kapıyı yavaşça açıyor ve kapı açıldıkça koridordan gelen bir parça ışık daha da büyüyor. Oda gölgeler içinde kalsa da içeride kimsenin olmadığı açık.

"Her şey yolunda memur bey," diye şaka yapıyorum, onu iterek geçiyorum ve içeri girerken ışık düğmesine basıyorum. Hemen gardırobunu açıyorum, asılı kıyafetleri en uca itiyorum ve arka duvarda küçük bir kasa ortaya çıkıyor.

Roman omzumun üzerinden bakarak, "Şifreyi biliyor musun?" diye soruyor.

"Açmayalı epey oldu ama babam o zamandan beri değiştirmediyse, evet, şifreyi biliyorum." Ama tereddüt ediyorum çünkü aniden orada suçlayıcı kanıtlar ya da daha spesifik olarak babamın gerçekte kim olduğuna dair ayrıntılar olabileceğinin farkına vardım. Yani, onun düşündüğüm kişi olmadığını biliyorum, ama bunu orada siyah beyaz görmek...

"Ne arıyorsunuz?" Blake odaya girip Roman ve bana gardırobun yanında katılırken soruyor.

"Pek emin değilim. Belki nereye gittiğini anlamamıza yardımcı olacak bir şey. Babam zeki biri, yani kimliğini bunca yıl sakladığına göre öyle olmalı. Ama aynı zamanda duygusaldır."

Kollarımı sallayıp gevşetiyorum, sanki bir savaşa girecekmişim gibi. Duygusal bir savaş, fiziksel değil. Sonra bir adım öne çıkıp kasayı açmak için kullandığım son kodu giriyorum.

Klik sesini beklemek sonsuzluk gibi geliyor ama sadece birkaç saniye. Kapı açılıyor ve ben de sonuna kadar açıp içeri bakıyorum.

Biri evrak ve para içeren iki raf var ama benim en çok ilgilendiğim üst raf. En arkaya itilmiş, gösteri kutusu büyüklüğünde metal bir kutu var. Uzanıp onu ileri doğru sürüklüyorum, metale sürtünen metalin gıcırtısı sessizliği dolduruyor. Kenara ulaştığında onu kaldırıyorum, aynı anda hem yukarı kaldırıyor hem de öne doğru kaydırıyorum.

Güçlü kollar üstümden uzanıyor ve onu alıyor. "Aldım," diyor Roman, aşağıya doğru kaldırıyor ve arkamızdaki yatağa yerleştirmek için dönüyor.

Kolay olacağını umduğum şey, kutunun üstünde bir tuş takımı ile karşı karşıya kaldığımız ve kodun ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için çok daha zorlaştı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SYDNEY

Tavana bakıyor, sessizce Tanrı'ya -muhtemelen şu anda benden tiksinen Tanrı'ya- bu lanet kutuyu açmama yardım etmesi için dua ediyorum. JC'nin elinde acı çeken diğer kadınları kurtarabileceğim düşüncesiyle yaptığım şeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyorum. Ve belki, sadece belki, Tanrı beni ve babamın günahlarını affeder. Her iki durumda da, çekip gitmeyeceğim. Yapamam. Eğer yaparsam, JC babamın ve benim peşimden gelmeye ve insanları incitmeye devam edecek.

Beni izlemekte olan Roman'a bakıyorum ve Blake'e döndüğümde telefonda olduğunu fark ediyorum.

"Oz, kışını kaldırıp Kincaid'in evine git ve şifre kırıcını getir." Telefonu cebine geri iterek, "On beş dakika içinde burada olacak. Bu arada, ne olabileceğine dair bir fikrin yok sanırım?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Kasa kodunun hâlâ aynı olmasına şaşırdım." Kutuya bakıyorum. "Artık babamın kim olduğunu pek bildiğim söylenemez." Sözlerim düz ve umursamaz, ama bu gerçekten hissettiklerimden çok uzak.

Bildiğim tek şey, o kutunun içinde ne varsa önemli olması gerektiği. Yoksa neden sadece kendisinin açabileceği bir kutuya koysun ki? Yatağın etrafında yürüyorum ve üzerine düşüyorum. Ama hemen ayağa kalkıyorum. Ne yaptığımı bilerek burada olmak çok yanlış hissettiriyor. Bu oda, bu ev bana yabancı gibi geliyor. Bu evde yaşadığım her anı yanlış, lekeli, sahtekârca geliyor.

Biraz hava almaya ihtiyacım var, aşağı iniyorum ve arka bahçeye çıkıyorum. Küçük ama temiz ve düzenli. Verandadaki sandalyelerden biri masadan uzaklaştırılmış ve bahçeye doğru bakıyor. Babam yakın zamanda burada oturmuş olmalı. Bu düşünce içimi bir hüznü kaplıyor ve hemen ardından öfkeyle birleşiyor.

Arkamda birinin olduğunu hissettiğimde kollarımı kendime doluyorum. Blake'in kendine özgü kokusu beni sarıyor ve kolları benimkilere katılarak etrafımı sarıyor.

benimkinin üstüne.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum, yıkılmaktan korktuğum için konuşmaktan çekiniyorum.

"Biliyorsun, bu bir onaylama değil ama Kincaid'in sana değer verdiği çok açık." Dönmeye çalışıyorum ama kolları beni sıkıyor. "Beni dinle, Syd." İç çekiyorum ve biraz rahatlıyorum. "Güzel. Yalan söyledi ve JC hakkında polise gitmeyerek kendini korudu. Ama seni de korudu."

Alay ettim. "Evet, nasıl yani?"

"JC'nin ne yaptığını anladığında polise gitmiş olsaydı sence sana ne olurdu?"

"Açıkçası, düzinelerce kız hâlâ hayatta olurdu ama babam hapiste olurdu. Ne demek istiyorsun?"

"Peki ya sen? Sen daha çocukken Kincaid hapse girseydi sana ne olurdu?"

Omuzlarım anlayışla ve biraz da yenilgiyle çöküyor. "Bakım altına alınırdım ama bu onun kim olduğunu, annemin kim olduğunu saklamam için yeterli bir sebep değil ve bunca yıl JC'yi neredeyse korumam için de yeterli değil. Sessiz kalarak tüm o kızların ölümünden en az JC kadar sorumlu oldu."

Evin içinden sesler geliyor. Oz gelmiş olmalı.

Blake'in beni tutuşunu kırıyorum ve onunla yüzleşmek için dönüyorum. Ben bir şey söyleyemeden beni öpüyor. Nedenini bilmiyorum ama bu öpücüğün bana güvende olduğumu, babam beni korumak için burada olmasa bile, o ve Roman'ın beni koruyacağı konusunda güvence vermek için olduğu izlenimine kapılıyorum. Bunu kabul ediyorum ama tüm umudumu buna bağlamıyorum.

Ne kadar isterlerse istesinler, hiçbir erkek seni gerçekten koruyamaz. Ayrıca, bu iş bittiğinde, ben paramparça olmuş hayatımı bir araya getirmeye çalışırken onlar kendi hayatlarına dönecekler.

Öpüşmeyi kesen Blake saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kapat şunu, Syd. Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Şimdi öyle diyorsun. Ama bu iş bittiğinde, günlerini dolduracak daha güzel ve daha heyecan verici bir şey bulacaksın Blake. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Kendimizi kandırmayalım." Kollarından kurtulup içeri giriyorum.

Roman ve Oz'u mutfakta buluyorum, siyah metal kutu masanın üzerinde uğursuzca duruyor. İçeri girdiğimde Roman gözlerimi yakalıyor ve onun ve Oz'un konuşmamızı duyduklarını biliyorum. Gözlerindeki bir şey söylediklerimden memnun olmadığını ima ediyor ama umurumda değil. Umursamamak son zamanlarda benim için bir tema haline geliyor gibi görünüyor. Ve bu konuda endişelenmem gerekiyor ama endişelenmiyorum.

Dikkatimi Oz'a çevirerek, işe koyulmasını izliyorum. Cep telefonuna benzer küçük siyah bir el cihazı takıyor, ardından olası tüm kod senaryolarını çalıştırırken bekliyoruz. Neyse ki bu sadece dört haneli bir kod ve altı haneli bir kod için bir milyon olan olasılıkları sadece on bine indiriyor.

Rakamlar küçük cihazın üzerinde inanılmaz bir hızla yanıp sönüyor ve on dakika içinde kutu tıklayarak açılıyor.

Oz cihazını çıkarıyor ve geri çekilerek kutunun önündeki boşluğu bana bırakıyor. Uzanarak ellerimi kutunun üstüne koyuyorum ve açmaya hazırlanıyorum. Derin bir nefes alıp iki yanımdaki Roman ve Blake'e hızlıca bakıyorum, ikisi de bana zayıf bir gülümseme ve baş sallama işareti veriyor, kapağı kaldırıyorum.

Ne bulmayı beklediğimden emin değilim, belki histerik bir şekilde gülen bir Jack-in-a-box, ama bu değildi.

Buna hiç hazırlıklı değildim. Geriye düşüp bir takırtıyla masaya çarpan kapağı bırakıp geri çekildim ve umutsuzca önümde duran fotoğraftan başka bir yere bakmaya çalıştım. Ama kadın, adam ve aralarındaki çocuktan başka bir yere bakmak mümkün değil.

Bu benim annem.

Hayatım boyunca kafamın içinde bir düşünceden başka bir şey olmayan bir kadın. Bir soru, bir rüya, bir hayalet.

Göğsüm kalbimin etrafındaki bir mengene gibi sıkışıyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Sırtıma sert bir şey çarparak beni transımdan çıkarıyor ve Oz'a geri döndüğümü fark ediyorum. Roman ve Blake bana doğru uzanırken, o kollarımı kavıyor ve beni sabit tutuyor. Arkamı dönmek, kaçmak, bunu gördüğümü unutmak istiyorum. Ama ben korkak değilim. Eğer bunu yaparsam, babamdan farkım kalmaz.

"Ben iyiyim," diyorum, üzerimdeki elleri savuşturup masaya doğru ilerliyorum. Daha sonra işleyeceğim tüm duygu ve düşüncelerimi bir kenara bırakarak fotoğrafı çıkarıp yüzüstü masanın üzerine koyuyorum, sonra da diğer her şeyi çıkarmaya başlıyorum.

İki doğum belgesi, bir evlilik cüzdanı, iki pasaport, bir defter, daha fazla fotoğraf ve bir yığın başka kağıt.

Son kâğıt yığınının da kaldırdığımda küçük kadife bir kutu ortaya çıkıyor. İçinde ne bulacağımı biliyorum. Bir gerçek daha ortaya çıktı. Tüm bu şeyler sorulardan başka bir şey getirmiyor ve onlara bakacak gücüm yok. Odadan kaçarak kendimi alt kattaki tualete kilitliyorum.

Kapıyı sürgüyle indirip yere oturuyorum ve ağlıyorum. Evliydiler, aşıklardı, birlikte bir çocukları vardı ve hepsi ellerinden alındı. Tüm bunlar başladığından beri ilk kez, Roman'ın kız kardeşinin öldürülmesiyle ilgili hissettiklerinin bir kısmını nihayet, gerçekten anlıyorum.

Bu, acı, keder ve haklı bir öfkenin kaotik bir sarmalı.

İçimdeki boş çukur nefretle doluyor, bir adamın ellerinde kaybettiğim her şey için intikam alma ihtiyacı duyuyorum.

Burada, babamın tuvaletinin zemininde Tanrı'ya yemin ediyorum ki, kaybettiğim tüm hayatlar için adaleti sağlayacağım ve yapacağım son şey olsa bile JC'nin ölüm ve sefalet saltanatını sona erdireceğim. Günahlar lanetlensin.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROMAN

Sydney'in odadan hızla çıkışını **izliyorum**. "Ona bir dakika ver," diyorum ve defteri alıp sayfalarını karıştırıyorum. Yerler, tarihler ve hatta bazıları ölen kadınlarınkiyle eşleşen isimlerle ilgili notlarla dolu. Blake kâğıt yığınını karıştırırken Oz da fotoğraflara bakıyor.

Kincaid'in kayıtları iyiydi ve en azından bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye yardımcı olacaktı. Özellikle de yerleri. Defteri bir kenara bırakıp kutuya uzanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Küçük kadife kutu, başka bir şeyle birlikte yan tarafa çarparak içeri kayıyor. İçinde Kincaid ve Sydney'in annesinin alyansları olduğunu tahmin ettiğim yüzük kutusunu masanın üzerine koyuyorum, sonra elimi kutunun içinde gezdiriyorum. Elim sert bir şeye değiyor ve onu çekip çıkarıyorum.

Bir telefon.

Lanet olası bir telefon. Orosu çocuğunun bunca zamandır JC'yle iletişim kurmanın bir yolu vardı.

Eski kapaklı telefon kapalıydı, ben de açtım ve yüklenmesini bekledim. Yüklendiğinde, lanet olası bir şifre ekranıyla karşılaşıyorum.

"Oz," diyorum, telefonu alması için ona uzatarak. "Bir saniye içinde döneceğim." Koridordan alt kattaki küçük tuvalete doğru yürüyorum ve kolu denedikten sonra kapıyı çalıyorum. "Sydney, kapıyı aç."

Boğuk hıçkırıkları kapıdan bana ulaşıyor. "Bana bir dakika ver, lütfen."

"Hiç şansın yok. Aç şu kapıyı. Hemen," diyorum, hiç değilse bu talebimin onu dışarı çıkacak kadar kızdıracağını umarak. Kıyafetler hışırdıyor, ayaklar yerde sürünüyor ve onun ayağa kalktığını hayal ediyorum. Bir saniye sonra kilit tıkırdıyor, ardından kapı açılıyor ve kıpkırmızı, şiş suratlı Sydney ortaya çıkıyor.

Ondan neredeyse dökülen hayal kırıklığına sırtıyıyorum. "Daha sonra mutsuz olabilirsin. Ama şu anda babanı bulmamız gerekiyor."

Ben mutfağa geri dönerken, "Pislik herif," diye mırıldanıyor.

Yüzümdeki gülümseme büyüyor ve sessizce bunun bedelini ona daha sonra ödeteceğime söz veriyorum. Sydney'le birlikte mutfağa vardığımda Oz çoktan telefonun kilidini açmış ve bana geri vermişti.

Tarihleri not ederek mesajlar arasında geziniyorum. Mesajlarda görebildiğim kadarıyla bir düzen yok ve JC'nin her seferinde ilk mesajıyla bir sonraki arasında aylar var. Kincaid'e gelen her mesajın Kincaid'in uzakta olduğu tarihlerle çakışacağına dair kırım üzerine bahse girerim.

Pil uyarısı yanıp sönerek şarj edilmesi gerektiğini bildiriyor. Her şeyi toplayıp kutuya geri koyuyorum.

Oz'a teşekkür ederek, "Geç oluyor. Hadi eve dönelim, böylece bunu şarj edebilirim. Ve hepsini gözden geçirirken yemek yiyebiliriz."

Kapıyı kilitleyip çıkarken ruh halimiz kasvetli. Sydney'nin mücadele ettiğini biliyorum ama onu pamuklara sarmanın bir yararı yok.

Eve döndüğümüzde Blake yemek yapmak için mutfağa giderken ben de kutuyu oturma odasına götürüyorum. Kutuyu sehpanın üzerine koyarken yalnız değildim. Ayak sesleri geniş odada yankılanıyor ve yavaşça döndüğümde onu tam arkamda, masadan fırlayıp ona saldıracakmış gibi kutuya bakarken buluyorum.

"Onun canını yakmak istiyorum Roman. Tüm o kızlar gibi, benim gibi, senin gibi canının yanmasını istiyorum." Bana bakıyor, acıyla kesilmiş gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Ona doğru yaklaşıp yüzünü avuçluyorum. "Hayır Sydney. Bu seni insan yapar." Bana inanmadığını görebiliyorum. "Beni dinle, o piçin yaptıklarının bedelini ödemesini istediğin için kötü bir insan değilsin. Göze göz, değil mi?"

Başını sallayarak beni yalanlıyor. "Evet, ama ben de bununla mücadele ettim. Suçu ne olursa olsun bir başkasına aynı acıyı yaşatmak istiyorsanız nasıl iyi bir insan olabilirsiniz?"

"Yine, çünkü sen insansın. Seni Tanrı'nın yarattığına inanıyorsun, değil mi?" Yüzünü tutuşumun izin verdiği ölçüde başını sallıyor. "Doğru, o zaman bu duygular, bu hisler yanlış olsaydı, neden seni böyle yaratmış olsun ki?"

hissdebiliyor musun? Sakın bana bunun şeytanın işi olduğunu söyleme Sydney. Çünkü bu saçmalık. Bunlar bizi insan yapan şeyler, doğamız gereği böyleler ve insanlık ve alçakgönüllülükle eş anlamlılar."

Gözyaşları şimdi daha hızlı dökülüyor ve anladığını biliyorum. "Daha önce de insan öldürdün, değil mi?"

Bununla nereye varmak istediğinden emin değilim ama şu an doğru zaman olsa da olmasa da bu konuşmayı yapmamız gerekiyor. "Evet," diyorum kararlılıkla, yaptığım şeylerden pişmanlık duymadığımı anladığından emin olarak.

Gözleri bir an için düşüyor ve tekrar kaldırdığında gergin olduğunu hissediyorum. "Nasıl bir şey?"

Umarım yaşadığım şoku gizlemekte yeterince başarılı olmuşumdur. Onu öpüyorum, sonra geri çekilip kanepeye oturuyorum. "Fizikselliğinden ya da mekaniğinden bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyor, ben ellerimi yüzümde gezdirirken o da kanepede bana katılıyor. "Bunu her yaptığında ruhunda bir leke, bir leke oluşuyor. Ve bu leke bir kanser gibi yayılır. Bazıları için bu onları tamamen ele geçirir, şeytan iş başındadır, içindeki tüm iyiliği siler süpürür. Ama diğerleri için, ben ve Blake, bu lekelerin ölümleri onurlandırmanın bir yolu olduğunu düşünmek istiyorum. Öldürdüklerimizi değil, çünkü onlar onuru hak etmiyorlar, ama o insanların incittiklerini. Tıpkı JC gibi."

"Bu fikri sevdim," diye fısıldıyor bir bacağına altına sıkıştırıp bana doğru dönerken. "Bana ailenden bahset."

Bu kesinlikle yapmak istediğim bir konuşma değil, öldürdüğüm tüm insanlar hakkında konuşmaktan bile daha az. "Peki ya onlar?" Ses tonumdaki ısırtığı gizleyemeyerek soruyorum.

"Neredeler? Başka kardeşin var mı?"

"Richmond'da yaşıyorlar ve onları yıllardır görmedim ya da konuşmadım. Ve hayır, başka kardeşim yok. Annabel'di."

"Neden? Neden onlarla konuşmuyorsun?"

"Çünkü benim yaşam tarzımı onaylamıyorlar ve insanları nasıl öldürdüğümden bahsetmiyorum." Ayağa kalkıyorum, bu konuşmadan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Çıkarken Blake'in yanından geçiyorum ve kolumu tutup beni durduruyor. "Hey-"

"Ben iyiyim. Sadece bırak. Bir dakika içinde döneceğim." Gitmeme izin veriyor, ben de koşarak odamıza çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Ro'nun üst katta kayboluşunu izliyorum, sonra salona giriyorum. Syd kanepede oturmuş, boşluğa bakıyordu.

Yanına otururken "Hey, yemek uzun sürmez," diyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor bana bakmadan. "Sanırım Roman bana çok kızdı," diye ekliyor, sonunda bana dönerek.

"Ne oldu?"

"Ona ailesini sordum," diyor omuz silkerek.

"Evet, bu hassas bir konu. Yine de senin suçun değil. Bilmemen gerekiyordu."

"Sanırım." Kucağındaki ellerine bakıyor, parmaklarını çeviriyor. "Demek yemek yapıyorsun, ha?"

Konuyu değiştirdiği için mutlu bir şekilde arkama yaslanıyorum. "O kadar şaşırmış görünme. Ayrılmak zorunda kalmadan önce bir yıl aşçılık okuluna gittim."

"Ne yapıyorsun?"

Aşçılık okulunu neden bıraktığımı sormamasına sevindim. Ro'nun ailesiyle olduğu gibi, benim de hayalimdeki işi bırakma nedenlerim başka bir zamana bırakılacak bir konuşma. Üzerinde çalışmamız gereken fazlasıyla şey var.

"Makarna sevdiğin sürece sorun olmaz." Ona göz kırpıyorum. Birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve bakışlarının sehpanın üzerindeki kutuya gidip geldiğini görebiliyorum.

"Eğer bakmak istiyorsan bizi beklemene gerek yok," diyorum ve eğilip kutuyu alıyorum. Kutuyu aramıza yerleştirip kapağını açıyorum. İçine uzanıp fotoğrafları çıkarıyorum ve ona uzatıyorum.

Önce fotoğraflara sonra bana bakıyor, bakışlarını tutuyor.

"Sadece onlara bak. Acı verdiğini biliyorum ama yardımı da olabilir."

Sonunda fotoğrafları alıyor, ama bakmak yerine eli tekrar kucağına düşüyor ve orada kalıyor.

Ayağa kalkıp onu yalnız bırakırken, "Yemeği kontrol edeceğim," diyorum.

Ro'yu bulmak ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için yukarı çıkmadan önce makarnayı kontrol ediyorum. Onu yatakta lanet bir denizyıldızı gibi uzanmış buluyorum.

"Nerede o?" diye soruyor kıpırdamadan.

"Kutudaki fotoğraflara bakıyorum, onu fotoğraflarla birlikte bıraktım. Bilip bilmediği başka bir soru." Yatağa tırmanıp yanına uzanıyorum, dirseğimi dayıyorum. Bir gözü açık, yan gözle beni süzüyor. "Seni kızdığımı düşünüyor."

"Ona bunu düşündüren her neyse," diye kestirip atıyor ve gözünü tekrar kapatıyor.

Onu gerçekten kızdırma riskini göze alarak ayağa kalkıyorum ve bir bacağıma ona doğru sallıyorum.

"Zorlama Blake," diye uyarıyor.

Bir kolumu iki yanına atarak üzerine düşüyorum ve "Neden, bu konuda ne yapacaksın?" diyorum. Ayıyı dürtmeye çalışan bir çocuk gibi kalçalarımı yuvarlayarak yüzünün yan tarafını yalıyorum ve sıçrayıp aşağıya koşuyorum.

"Blake," diye kükreyerek peşimden geliyor.

"Kusura bakmayın, yemeği kontrol etmem gerekiyor," diye geri sesleniyorum. Salonun önünden geçerken Syd kaşlarını çatarak bana bakıyor ama ben durmuyorum, yine de fotoğrafları incelediğini görmek beni mutlu ediyor.

Roman beni mutfığa kadar takip etmiyor, tahminimce Syd'le konuşmak için durdu, ben de yemeği hazırlayıp onlara doğru götürüyorum.

"Dikkatli ol, kâse sıcak," diyorum Syd'e çatalla birlikte kendi tabağını uzatırken.

"Teşekkürler." Aldı ve hemen tıktı. Bir saniye sonra bir zevk iniltisi duyuyor ve Ro ile benim durup ona bakmamıza neden oluyor. "Vay canına, Blake bu çok lezzetli," diyerek bir çatal dolusu daha saplıyor ve sonra başını kaldırıp ikimizin de onu izlediğini görüyor. Başını eğerek gülümsüyor ve "Bu da başka bir kirli patates kızartması anı, değil mi?" diyor.

Ro şaşkın şaşkın bakarken ben gülüyorum. "Evet, öyle. O seslere dikkat et, Syd, eğer yemek olmak istemiyorsan."

Tek söyleyebildiği "Oh," oldu.

İfşaatların kara bulutuna ve kayıp babasına rağmen hâlâ biraz mizahtan hoşlanabildiğini görmek beni memnun ediyor. İyi bir ölçü için bir tutam yakıcı arzuyla birlikte.

Daha sonra sessizce yemek yiyoruz ve Ro'nun Kincaid'in telefonu için bir şarj aleti bulunduğunu görüyorum. Yemeğimizi bitirdikten sonra kaseleri temizleyip Ro ve benim için birer bira, Syd için de bir kola getiriyorum.

Ona uzattığımda kaşlarını kaldırıyor. "Değiştirmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Zaten benim içmem iyi bir fikir değil." Açıp bir lokma alıyor. "Telefonda JC'nin yerini tespit etmek için kullanabileceğimiz bir şey buldun mu?" diye soruyor,

"Henüz bir şey yok ama Oz sabah gelip mesajların izini sürebilecek mi diye bakacak," diyor Ro, sesi pek hevesli çıkmasa da.

Aradığı şeyi bulana kadar kutuyu karıştırıyor. "Görünüşe göre benim adım Sydney bile değil. Summer'mış." Eğiliyor ve kâğıt parçalarını pasaportla birlikte Roman'a uzatıyor. "En üstteki, Sydney ismiyle sahip olduğum doğum belgesinin bir kopyası ve ehliyet almak için kullandığım belge. Bir pasaportum olduğunu bile bilmiyordum. Lanet olası bir sır daha."

Roman belgeleri bana uzatıyor ve ben de sahte sertifikanın kalitesine dikkat ediyorum. Pasaport aynı ama soyadı farklı. "Bu onun yedek planı, Syd."

Belgeleri ona geri verirken "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Kincaid akıllıydı ve eğer sahte pasaport sahibi olduğu ortaya çıkarsa Warren Burns, ülkeyi terk etmenin bir yolunu bulacaksın."

"Ve bu her şeyi daha iyi hale mi getirecek? Sorun değil Sydney, tüm varlığın lanet bir yalan, ama işte sana başka bir yalan, böylece keşfedilmekten kurtulabilirsin."

Ro öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ona baktı. "O seni korumaya çalışıyordu, hâlâ da çalışıyor."

"Eminim bu sözleri söylemek canını acıtmıştır," diye kayıtsızca karşılık veriyor. İç geçiriyor ve belgeleri kutuya geri atıyor. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece... Ne olduğunu bile bilmiyorum." Kanepeye yaslandı, yorgun görünüyordu.

"Bak, geç oluyor ve duygular çok yüksek. Bu gece daha fazlasını yapamayız," diyorum, gerginliği biraz olsun azaltmayı umarak.

Syd yığından ayırdığı birkaç fotoğrafı alıp bana uzatıyor. "Bunları buldum. Bu babam ve sanırım diğeri de JC. Muhtemelen şu anki haline hiç benzemediği için pek işe yarayacaklarını sanmıyorum." Ayağa kalkarken kutuyu tekrar masanın üzerine koydu. "Ben yatmaya gidiyorum. Yemek için teşekkürler ve tekrar, patavatsızlık ettiğim için özür dilerim Roman. İyi geceler."

Syd'in kapısını kapattığını duyana kadar bekledikten sonra, "Kincaid'in nerede olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Kim bilir. Adam ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Oz'a eve dönerken kiliseye uğramasını söyledim ama ondan hiçbir iz yoktu." Durakladı, sanki

Bir sonraki sözlerini düşünmek için. "Dürüst olmak gerekirse, bence JC'nin nerede olduğunu biliyor ya da JC onu buldu. Onu bıraktığı durum göz önüne alındığında, olabileceği tek yer hastane."

"Evet, JC'nin neden onun işini bitirmediğinden hâlâ emin değilim. Onu canlı bırakmak bir risk."

"Pek sayılmaz. Bir düşünün, Kincaid yıllardır sırrını saklıyordu, neden şimdi JC'yi ele versin ki? Hepsi hasta herifin oyununun bir parçası."

Kincaid'in saldırısının muhtemelen polisten ama özellikle de Syd'den sorular getirmesi mantıklı. Belki de başından beri planı buydu. Bu planın orijinal planımızla ne kadar örtüştüğünü düşünmek istemiyorum. Babasına ulaşmak için Sydney'in canını yakmak artık büyük bir *saçmalık*.

Ro'yu yatağına kadar takip etmeden önce Oz'a bir mesaj gönderip bu orospu çocuğunu bulmasını söylüyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

SYDNEY

Ertesi sabah erkenden uyandım ve aşağı indiğimde Blake'ın mutfakta buldum.

"Hey, nasıl uyudun?" diye soruyor, dolaptan bir fincan daha alarak.

"İyi idi." Masaya oturuyorum. "Roman nerede?"

"Duş alıyor," diyor bir fincan çayı önüme koyarken. "Kahvaltı ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, böyle iyiyim. Bunun için teşekkürler," diyorum çayıma başımı sallayarak. Sürgülü kapıdan dışarı, sabahın erken saatlerinde hafif bir sisle kaplı bahçeye bakıyorum ve beni neyin rahatsız ettiğini bulmaya çalışıyorum - babamın kayıp olması ve JC'nin ölüm listesinde olmam dışında.

"Dün gece sana verdiğim, JC olduğunu düşündüğümüz adamın fotoğrafları nerede?"

"Onları alacağım." Bir an ortadan kayboluyor, sonra elinde fotoğraflar ve kutuyla geri geliyor. Fotoğrafları bana uzatıyor ve kutuyu masanın üzerine koyuyor. "Onları ne için istiyorsun? Bir şey mi hatırladın?"

Çayını kaptığı gibi yanıma geliyor ve ben fotoğraflara tekrar bakarken bana katılıyor.

"Bilmiyorum... Bu adamda bir şey var, sanki onu daha önce görmüşüm gibi." Özellikle bir fotoğrafı yaklaşıtıyorum. Babam ve JC'ye ait ama diğerlerinden daha temiz. Dikkatle tarıyorum, tanıyabileceğim bir şey var mı diye bakıyorum. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ve Roman odaya girerken onları masaya geri atıyorum.

Yarı çıplak Roman'ın kahvesini alıp Blake'e doğru yürümesini, çenesini yukarı kaldırmasını ve onu öpmesini izliyorum. Bu manzara karşısında sandalyemde kıpırdanıyorum ve Roman'ın dili Blake'inkine karışırken kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum. Gözlerimi kaçırıyorum çünkü şimdi seks düşünmenin sırası değil. Saniyeler sonra, bir

Başım zorla çevrilip Roman'ın dudakları dudaklarıma konduğunda saçımdaki el beni ürkütüyor.

Dili ağzımın içinde gezinirken diş macununun tadını alabiliyorum, iki farklı tıraş losyonunun kokusuyla birlikte. Bir saniye sonra öpüşmeyi kestiğinde şaşkınlık içinde kalıyorum.

Blake gülüyor ve ben kendimi toparlayamadan eğilip beni de öpüyor. Başım dönüyor ve artık bu gezegende olduğumdan bile emin değilim. Tüm bu deneyim gerçeküstü.

"Bunlarla ne yapıyorsun?" Roman attığım fotoğrafları göstererek soruyor.

"Bu adamın tanıdık olduğuna emindim ama bilmiyorum." Önüme serilmiş gelişigüzel fotoğraflara bakıyorum ama beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu hâlâ kavrayamıyorum.

Ben çayımı içerken Roman ve Blake etrafımda sohbet ediyor, düşüncelerimde kayboluyorum. Ama Roman'ın babamı görmek için kiliseye gelen bir adamdan bahsettiğini duyduğumda kafamda bir ampul yanıyor.

"İşte bu!" diye haykırdım. İkisi de bana baktı. "Babamın evindeydim ve çıktıktan sonra bir adamın babamın kapısını çaldığını gördüm. Tam göremedim ama tıpkı bunun gibi bir beyzbol şapkası takıyordu," diyorum ve parmağımı babamın, JC olduğunu düşündüğümüz adamın ve başka bir adamın fotoğrafına batırıyorum.

"Peki bu adamı daha önce hiç görmedin mi?" Roman fotoğrafı eline alarak soruyor.

"Hayır. Babamın pek arkadaşı yok, hele evi ziyaret eden hiç yok."

Ve sanki zamanlaması daha uygun olamazmış gibi Oz odaya giriyor. Elinde bir dizüstü bilgisayar ve ağır görünen bir çanta vardı.

"Günaydın." Duraksıyor. "Neden benim hakkımda konuştuğunuz hissine kapıldım?" diye soruyor, yavaşça bize doğru adım atıyor ve çantasını yere, dizüstü bilgisayarını da masanın üzerine koyuyor.

"Konuşmuyorduk ama zamanlamanız daha iyi olamazdı. Sen hazırlanırken ben de sana bir kahve yapayım. Burada mı yoksa ofiste mi?"

"Ofis muhtemelen daha uygun." Oz dizüstü bilgisayarı aldı ve Roman çantayı kaptı.

"Sydney, kutuyu ve fotoğrafları getir. Blake, sen de gelirken telefonu al," diye emrediyor.

Dediğini yaparak kutuyu, fotoğrafları ve çayımı alıyorum ve onları ofise kadar takip ediyorum. Oz, Roman'ın yardımıyla ekipmanlarını kurmaya başlar. Ne zaman

Blake bize katılıyor, Oz için bir kahve taşıyor, Roman da babamın evinde gördüğüm adamın fotoğrafını uzatıyor.

"Önce bunu yüz tanıma yazılımından geçir, biz bunu beklerken sen de JC'nin yakıcısının izini sürmeye başlayabilirsin."

Oz görüntüyü yüz tanıma programından geçirmeye başladığında kendimi bir suç filmine girmiş gibi hissederek şaşkınlıkla izliyorum. Yüzler ekranda hızlı bir şekilde yanıp sönüyor ve izledikçe yazılımın bir benzerliği belirlemek için kullandığı işaretleri yakalamaya başlıyorum.

Telefonda bir iz sürmeden önce Oz hepimize birkaç sayfa dağıtıyor. "En üstteki sayfada Sydney ve Kincaid'in son on sekiz yılda yaşadıkları, bildiğimiz her yer listeleniyor. İkinci sayfada da aynı liste var ve her yerin yanında orada yaşadıkları süre boyunca bilinen ve muhtemel kadın cinayetlerinin isimleri var. Son sayfa ise Sydney ve Kincaid'in yerlerini gösteren küçültülmüş bir harita ve her cinayet için bir iğne."

İlk iki sayfayı tarıyorum ama üçüncü sayfaya geldiğimde gerçek ölçek görülebiliyor.

"Aman Tanrım, tüm bu ölümler konusunda emin misiniz?" Odaya sordum.

Sorum yankılanan ve asık suratlı bir evetle karşılanıyor. Oz renk kodunu açıklamaya devam ediyor; yeşil renk bilinen vakaları, sarı renk doğrulanmamış ama kuvvetle muhtemel vakaları, kırmızı renk ise olası eşleşmeleri temsil ediyor.

Bu isimlerden bazılarını haberlerden tanıyorum, ancak hiçbir zaman bağlantılı olduklarına dair bir ima yoktu. Farklı ölüm şekilleri ve yerleri, ayrıca ölümler arasındaki büyük boşluk nedeniyle polis hiçbir zaman noktaları birleştiremeyecekti.

Yüz tanıma ekranından bir ping sesi geldi ve hepimiz durduk, sonra ekrana bakmak için hareket ettik. Beyzbol şapkası takan bir adamın görüntüsü var, logo eski fotoğraftaki şapkanınkiyle eşleşiyor.

Robert Richards, babamdan bir yaş küçük ve buradan on beş dakika uzakta yaşıyor.

"Görünüşe göre adamımız pasaport bürosunda çalışıyor. Kincaid'in kaliteli sahte pasaportları nasıl ele geçirdiğini açıklıyor," diyor Oz, ekrandaki ayrıntılara tıklayarak.

Blake ve Roman birbirlerine bakıyorlar ve ben de ne söyleyeceklerini bildiğim için önleyici bir hamle yapıyorum.

"Sizinle geliyorum," diyorum ve her birine bakıp birinin ya da her ikisinin de reddetmesini bekliyorum. "Ne, tartışmak yok mu?"

"Seni bağlamak dışında, seni durduramayız," diyor Roman, ki gelmeme en çok onun karşı çıkacağını düşündüğüm için bu beni şaşırttı.

Roman iki parmağıyla gel işareti yaparak onu takip etmemi istedi. El hareketinin bana onun parmağını hatırlattığını itiraf etmekten utanıyorum... ve yanaklarım kızarıyor. Onu geçtim ve o da yanıma geldi. omuzlar birbirine sürtünüyor.

"Biraz kızarmış görünüyorsun Sydney. İyi misin?" diye soruyor.

Göz ucuyla ona baktığımda sırtıttığını görüyorum. "Komik değilsin ve şimdi zamanı değil."

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Pis zihinli olan ben değilim." Yanımdan geçip gidiyor, omzunun üzerinden bana göz kırparak hızla geri dönüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Devasa malikânenin henüz görmediğim bir bölümüne girdiğimizde soruyorum.

"Göreceksin. Ama açık fikirli ol Sydney," diyor, ses tonu ciddi.

Biyometrik tuş takımı olan bir kapıda duruyoruz ve Roman elini tarayıcıya yerleştiriyor. Yeşil yanıp sönene kadar birkaç saniye geçiyor ve otomatik bir ses adını onaylıyor. Kapı vınlayarak açılıyor ve bir merdiven ortaya çıkıyor.

İçeri girdiğimizde ışıklar yanıyor ve ben gergin bir şekilde Roman'ı takip ediyorum. Bir an için bir odaya götürülüp bağlanacağım ve onlar Robert'ı görmeye giderken burada bırakılacağım endişesine kapılıyorum ama aşağıya iner inmez bu endişe kayboluyor.

Duvarlarda silahlar, bıçaklar ve ne olduklarını bilmediğim silahlar sıralanıyor. Cephane rafları, yelek ve kemerlerin bulunduğu dolaplar var. Burası bir cephanelik gibi.

Hayır, gibi değil. Öyle.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ROMAN

Görüş alanına giriyorum ve bir parmağımı çenesinin altına koyarak ağzını kapatıyorum. Elimi ayarlayarak çenesini kavıyorum ve onu öpüyorum.

Geri çektiğimde gözleri kapalıydı ve yavaşça açtı. "Neler oluyor Roman?"

Blake'le ne yaptığımızı açıklamak konusunda ona karşı piç gibi davrandığımı biliyorum ama bunun bir nedeni var. "Bak, kafanın karışık olduğunu ve soruların olduğunu biliyorum-"

"Çok soru var," diyerek sözümü kesiyor ve gözleri benden öteye bakarken kaşları çatılıyor.

Çenesini hafifçe sallayarak dikkatini tekrar çekiyorum, sonra da başımı sallıyorum. "Peki. Onlara cevap vereceğime söz veriyorum. Ama... babanı bulduktan ve JC'nin icabına baktıktan sonra. Bekleyebilir misin? Blake ve benim senin için bir tehdit olmadığımıza, yaptığımız şeyin görüldüğü kadar kötü olmadığına, düşündüğün kadar kötü olmadığına güvenebilir misin?"

Gözleri benimkileri arıyor, sözlerimin doğru olduğuna ve onlara güvenebileceğine onu ikna edecek bir şey arıyor. Korku, kafa karışıklığı ama aynı zamanda merak da var.

"Tamam," diyor ve bu neredeyse bir fısıltı.

"Tamam mı?" Kabul etmesinin geçerliliğini sorgulayarak tekrarlıyorum.

"Tamam, bekleyebilirim. Tamam, ikinize de güveniyorum. Ve tamam, açık fikirli olacağım." İç çekiyor. "Dünyayı siyah ve beyaz olarak gördüğümü düşündüğünü biliyorum Roman, ama öyle değil. Babamın yaptığı Tanrı'ya aykırı ama o yapmasaydı ben bugün olduğum kişi olamazdım. Yüzeyin ötesine bakmaya ve aşağıdaki derinlikleri görmeye hazırım."

"Siktir git," diyorum.

"Bu fikir bana her ne kadar cazip gelse de, şimdi zamanı değil," diyor ve beni öpmek için hızlıca uzanıyor. "Hadi, Robert'ı görmeye gidelim, umarım babamın nerede olduğunu biliyordur."

Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Arkamı döndüğümde kendimi ayarlıyorum. O haklı, şimdi zamanı değil. Ama bir söz daha veriyorum, sessiz bir yemin, onu daha sonra unutulana kadar becermek için.

İki küçük tabanca, kurşun geçirmez yelekler ve bir çift silah kemeri alıyorum. Kemerlerden birini takıp içine cephaneye, bir bıçak ve iki fırlatma bıçağı yerleştiriyorum. Aynısını Blake için masaya bırakıyorum. Sydney bir süre sessizce beni izledikten sonra odanın içinde dolaşp silahları inceliyor.

İhtiyacımız olan her şeyi topladıktan sonra ona "Sydney, buraya gel" diye sesleniyorum.

Yürüyüp önümde duruyor ve beni tepeden tırnağa tarıyor. Gözlerindeki onay ve şehveti görüyorum. Bundan hoşlanıyor. Beklediğim bu değildi ve onun da bunu beklediğinden şüpheliyim. Ama bu beni memnun ediyor ve bundan sonra olacaklarla ilgili endişelerimi biraz olsun hafifletiyor. Ama sonraki sözleri anlaşmayı mühürlüyor.

"Öldürmek için giyinmeye yepyeni bir anlam katıyor, ha?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz elini ağzına götürüyor ve gözleri büyüyor.

Gülüyorum ve elini yüzünden çekiyorum. "Güzel ve evet, öyle."

Başını sallıyor, sözlerin ondan çıktığını inkâr etmeye çalışıyor. "Tanrım, bana merhamet et," diye yalvarıyor.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve bir saniye sonra Blake beliriyor.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye soruyor, benim gülümseyen yüzüme ve Sydney'nin parlak kırmızı yüzüne bakarak. "Ne kaçırdım?"

"Sydney şakalar yapıyor," diyorum kaşlarımı kaldırarak, Sydney'in bunu ne kadar iyi karşıladığına onun da benim kadar sevineceğini ve şaşıracağını bilerek.

"Dur tahmin edeyim, öldürmek için mi giyinmiş?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor gülerek.

"Çünkü onu ilk gördüğümde ben de aynı şeyi söylemiştim.

Sıcak, değil mi?"

Yüzü daha da kızarıırken beceriksizce ayaklarını sürüyerek kollarını kavuşturuyor ve başını sallıyor. Ben Sydney'e bulabildiğim en küçük yeleği giydirirken Blake de masaya gelip yeleğini giyiyor ve kemerini takıyor.

İşimiz bittiğinde, Oz'un bizi beklediği üst kata çıkıyoruz. Bir tane bana, bir tane de Blake'e kullan at telefon veriyor.

"Ne olur ne olmaz," dedi. "Kincaid'in cep telefonunu tekrar takip ettim ama hâlâ kapalı. Diğer telefonda da hâlâ bir şey yok ama bir şey çıkarsa sana haber veririm."

"Sağ ol dostum," diyor Blake, yakıcıyı yeleğinin göğüs cebine sokarken.

Garaja gidiyoruz ve ben siyah BMW'nin anahtarlarını alıyorum. Bu tür işler için kullandığımız bir araç. Basit ve daha az dikkat çekici. Plakalar sahte ve her kullanımdan sonra değiştiriliyor, böylece polisler izini süremiyor. Bagajı açıyorum ve üç tane düz siyah kazak çıkarıyorum.

"Bunu giy," diyorum Sydney'e. Birini ona verirken, Blake ve ben de aynısını yapıyoruz.

On beş dakika sonra Robert'ın adresinin önünde durduk. Nispeten iyi bir mahallede küçük, yarı müstakil bir ev. Yolda park etmiş bir araba var ama bir süredir hareket etmemiş gibi görünüyor. Günün bu saatinde çoğu insan işte olacağından perdeyi aralayanlardan kaçınmalıyız.

Koltuğumda dönerek Sydney'e bakıyorum. "Arkamda kal ve dediğimizi yap, anladın mı?" Başını sallıyor. "Ciddiyim Sydney. İçeride ne olduğu ya da dost mu düşman mı olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Anladım Roman. Arkamda kal ve iyi bir kız ol," diyor alaycı bir şekilde.

Blake kıs kıs gülüyor ve ben de arabadan inmeden önce ona ters ters bakıyorum.

Hafifçe açık kapıya ulaştığımız anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum. Arkamdaki Blake'e bakıyorum ve ona işaret ediyorum.

"Robert?" Kapıyı biraz daha iterek açarken sesleniyorum. İçeri adım atıp silahımı çekiyorum ve pis koridora bakıyorum. Solumda merdivenler, sağımda ise tek bir kapı var. Blake'e sağdaki odayı kontrol etmesini işaret ederken tekrar "Robert," diye sesleniyorum. Elimi arkamdan uzatarak Sydney'i arıyorum, o da parmaklarımı bir an için kavrayıp bırakıyor. "Yakınımda kal," diye fisıldıyorum.

"Boş," diye geliyor arkamdan Blake'in sesi ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

En sondaki kapı hariç tüm kapılar açık, diğerlerini kontrol ettikten sonra mutfak olduğunu tahmin ediyorum.

Tekrar sesleniyorum ve bu sefer boğuk bir inilti geliyor. Bir süre kapıyı dinliyorum, Sydney'in sabırsızlanmasına yetecek kadar uzun bir süre.

"Ne bekliyorsun? O içeride Roman."

"Evet, ama bu kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmiyorum," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Blake onu geri çeker. "Bu bir tuzak olabilir. Ona bir dakika ver."

İçeriden sadece boğuk çığlıklar gelirken, kolu yavaşça indiriyorum. Kapıyı bir aralık açıp duruyorum ve herhangi bir ses için tekrar bekliyorum. Kapıyı biraz daha iterek aralıktan bakıyorum ama açtığım sadece arka kapıyı görmeme izin veriyor, başka bir şey göremiyorum.

İçeriden gelen çığlıklar daha da yükseliyor ve sanki bir şeyle mücadele ediyormuş gibi geliyor. Birkaç santim daha ilerleyince bir masanın köşesi görünüyor. Geri adım atarak ayak parmaklarımı kapının alt kısmına dayıyorum, sonra sessizce üçe kadar sayıyorum ve ayağımı aşağı itip kapıyı sonuna kadar açıyorum.

Neye baktığımı fark etmem için geçen sürede bir saat çalışıyor ve dikkatimi çekiyor. Gözlerimi kaldırdığımda, masanın arkasındaki duvarda beş dakika geri saymaya başlayan bir zamanlayıcı buluyorum.

Sydney öne doğru adım atarken arkamdan bir nefes sesi geliyor. "Aman Tanrım!" diye haykırıyor, beni geçmeye çalışıyor. "Onu serbest bırakmalısınız. Roman, Blake, bir şeyler yapın."

Keşke yapabilsem ama gelmekte olanı durdurmanın bir yolu yok. Yapabileceğimiz tek şey, süre dolmadan önce ondan mümkün olduğunca çok bilgi almaya çalışmak.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

Roman'ın koluna yapıştı. "Beni duydun mu? Bir şeyler yap." Sadece bana baktı, sonra mutfak masasına bağlanmış adama doğru yürüdü.

Robert'ın bacakları masanın ucundan sarkıyor, her bir ayak bileği bir masa ayağına bağlı ve gövdesi genellikle kamyonlarda gördüğünüz kayışlarla tutturulmuş. Bunların hiçbirisi midemi boşaltmamak için mücadele etmemin nedeni değil. Hayır, onun üzerindeki düzenek yüzünden - duvardaki zamanlayıcı sıfıra ulaştığında düşmeyi bekleyen giyotin.

Roman uzanıp Robert'ın ağzındaki tıkacı dikkatlice çıkarırken nefesimi tutuyorum.

"Lütfen bana yardım et. Bunu durdurmanız gerek. Ölmek istemiyorum," diye yalvarıyor Robert, başını geriye doğru eğip bize bakmaya çalışıyor.

"Robert, değil mi?" Roman yana kayarak masanın altına bakmak için eğilirken soruyor.

"Evet, ama lütfen beni buradan çıkar."

"Sakin olmanı istiyorum Robert. Bunu yapabilir misin?" Roman sorar.

"Kelimenin tam anlamıyla aklımı kaçırmak üzereyken nasıl sakın kalabilirim ki? Çıkar beni buradan!"

İleri doğru bir adım atıyorum ama Blake çok ileri gitmemi engelliyor. "Robert, selam. Ben Syd-"

"Sydney! Tanrıya şükür. Bana yardım edebilirsin."

Roman'ın masanın etrafında sürünmesini izliyorum ve biz onu kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken Robert'ı konuşturmanın en iyisi olacağına karar veriyorum.

"Deneyeceğiz ama... bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Sadece JC bu boku kuracak kadar hasta olabilir." Beni görebilmek için geriniyor, ama başı bir gümbürtüyle masaya düşüyor.

"Babam nerede? Biliyor musun?" diye soruyorum ve Blake'in kolunu bana dolmasına şükrediyorum.

"Ro," diyor Blake aniden.

Masanın ucuna ulaşmış olan Roman'a bakıyorum ve Blake'in ona neden seslendiğini anlamam bir saniye sürüyor. Duvardaki şeffaf, kapalı bir kutu içindeki zamanlayıcıdan giyotinin tepesine kadar uzanan bir ip var, ama bir sonraki dakika geçerken küçük bir bıçak iplerden birini kesiyor ve giyotin bir santim aşağı düşüyor.

Dört dakika.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum, ellerimle ağzımı kapatıyorum. JC ve babamın nerede olduğunu öğrenmek için ne kadar az zamanım olduğunu fark ettiğimde şok arka planda kalıyor. "Robert, babam ve JC'nin nerede olduğunu biliyor musun? Eğer biliyorsan bana söylemelisin. Lütfen."

"Beni serbest bırak, ben de sana bildiklerimi anlatayım," diyor.

Blake yanımda hırlıyor. "Siktir git. Bize bildiklerini anlat."

Blake'in sözleri ölmek üzere olan bir adam için sert görünüyor ama gerçek şu ki bu adam bir şeyler biliyor ve hayatı için onunla pazarlık yapmaya çalışıyor. Robert'ın bu işten canlı çıkamayacağını bildiğinden hiç şüphem yok ama yine de kendi canını kurtarmak için babamı kurtarma riskini almaya hazır. Bu çaresiz bir adamın örneği mi yoksa adamın gerçek doğası mı?

Robert, "Eğer sana söylersem, beni ölüme terk edeceksin," diyor.

"Her halükarda öleceksin. JC bundan emin oldu," diye cevap verir Roman masanın diğer ucundan.

Robert oflayıp pufluyor ve tamamen hareketsiz hale gelmeden önce bağların izin verdiği ölçüde çırpınıyor. Bir dakika daha geçerken başını kaldırır, bir ip daha kopmuştur.

Üç dakika.

"Nerede olduklarını bilmiyorum, sadece Amos'un JC'nin elinde olduğunu biliyorum. Bana aramaya geleceğini ve seninle temasa geçeceğini söyledi."

Tüm bunlardan sonra, bu bilginin hiçbir değeri yok. Robert'ı hiç keşfetmemiş olsaydık yine aynı durumda olurduk.

"Kincaid'in hayatta olduğunu ne zamandır biliyordun?" Roman bize doğru dönerek sordu.

"Başından beri. Adını değiştirmesine, kendisi ve daha sonra Sydney için yeni belgeler almasına yardım ettim. Ona ülkeyi terk etmesini söyledim ama reddetti ve o sırada pasaport bürosunda çalışmıyordum."

"Peki JC, sen ve Kincaid onun hayatta olduğunu ne zamandır biliyordunuz?" "Cathy'nin öldürülmesinden sonra Amos seninle birlikte bana geldi Sydney. Cathy ve ülkeyi terk etmemesinin sebebi kızıydı. Ona sahte bir

Doğum belgesini değiştirip Summer'ı Sydney olarak değiştirdim ve Amos'u ve Cathy'yle olan tüm bağlantıları varoluştan silebilecek bir arkadaşım vardı. Ama polislerin ilgisini çekmemek ve fazla derine inmelerine neden olmamak için dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden rahip oldu. Belki Tanrı onu affeder ve Sydney'i korur demişti. Sonra JC onunla temasa geçip kızları kurtarma ihtimaliyle alay edince, Amos onu durdurmaya karar verdi."

"JC'nin ilk kurbanı Cathy miydi?" Blake kollarını bana dolayarak soruyor. Bu rahatlığı takdir ediyorum çünkü giyotin Robert'ın üzerinde sessiz bir hayalet gibi asılı dururken bütün bu konuşmayı yapmak çok zor.

"Hayır, başka biri daha vardı." Duraksıyor, bir dakika daha geçerken başını kaldırıp saate bakıyor.

İki dakika.

Sonra devam ediyor: "JC'nin ondan birkaç yaş küçük Charlotte adında bir kız kardeşi vardı."

"Hayır," diye fısıldıyorum ve Blake beni biraz daha sıkıyor.

"Charlotte ve Amos, o zamanlar Warren, gizlice görüşüyorlardı ama JC bunu öğrenince... JC onlara Amos ve Charlotte'un o gece tartıştıklarını ve Amos'un Charlotte'un kendisiyle ilişkisini kesmesi üzerine öfkeyle onu öldürdüğünü söyleyince polisler Amos'u sorguladı."

Bir dakika otuz saniye.

Robert birkaç saniye umutsuzca mücadele eder, sonra yenik düşer ve tekrar sakinleşir. "Polislerin elinde somut bir şey yoktu ve davayı gerçekten açmaya fırsat bulamadan Amos ve JC bir araba kazasında öldüler."

Bir dakika.

"Tek istediği seni korumaktı Sydney. Birkaç yıl önce bana geldi ve sana yeni bir isimle pasaport almamı istedi, böylece bir şey olursa yeniden başlayabilecektin."

Otuz saniye.

"Ona üzgün olduğumu söyle."

Yirmi saniye.

"Blake, çıkar onu buradan. Hemen!" Roman bağırıyor.

On saniye.

Blake beni döndürerek kapıya doğru itiyor ve Roman koridorda bize katıldığında, giyotin havayı yararak tahtaya çarptığında yüksek bir gümürtüyle son bulan bir takırtı duyuyorum. Ellerim refleks olarak kulaklarımı kapatıyor, sanki bu sesi hafızamdan silebilirmişim gibi.

Ama o sesi asla unutamayacağım.

"Hiçbir şeye dokunma. Hadi buradan çıkalım," diyor Roman ön kapıya doğru ilerlerken.

Omzuna yaslanıp hıçkırmaya başladığımda Blake bana destek olmak zorunda kalıyor.

Arabaya bindiğimi, eve dönüşümü ya da odama taşındığımı, soyulup yatağa yatırıldığımı hatırlamıyorum.

BİR SONRAKİ HATIRAM, yüksek bir gümbürtü duyduğumda yaşadığım dehşet ve kesik bir başın yerde yuvarlanıp ayaklarımın dibinde durmasıyla attığım çığlık. Boş, ruhsuz gözler bana bakıyordu.

"Hey, hey, iyisin. Güvendesin Sydney." Gözlerimi açtığımda Roman'ı beni tutarken bulduğumda kolları etrafımı sarıyor.

"Aman Tanrım... onun h-kafası. Onu gördüm, Roman. Gözlerini bana bakarken gördüm," diye hıçkırıyorum, üstünü kavıyorum, sanki beni kurtaracakmış gibi çekiştiriyorum. Ama bu görüntüyü hafızamdan silebilecek hiçbir şey yok.

Beni ne kadar süre tuttuğundan emin değilim ama hıçkırıkları dinmeye başladığında başım zonkluyor. Beni tutan sıcak bedenin içine kıvrılıyorum ve tekrar uykuya dalıyorum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

BLAKE

Islip odaya giriyor ve Syd'in Ro'nun iri gövdesine kıvrılmış olduğunu görüyor. Saat sabahın beşi ve Ro'nun uyanık olduğunu ve Oz'dan gelecek yeni bilgilere bir an önce başlamak istediğini biliyorum.

"Hey," diyorum yanına ulaştığımda. "Git duş al. Ben devralırım, böylece biraz daha uyuyabilir."

"Son yarım saattir huzursuzdu ama artık kâbus görmüyor," diyor bana, kendini yavaşça ondan ayırırken. Ayağa kalktığında beni öpüyor. "Teşekkürler. Birazdan görüşürüz."

Kapıyı arkasından çekerek çıktı. Syd pozisyon değiştiriyor, eli artık boş olan yatağa uzanıyor. Elini hızla kaldırıp yanına kayıyorum.

"Şşş, sorun yok," diye yatıştırıyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Sadece benim. Uyumaya devam et."

Sakinleşiyor ama uyumadığını biliyorum, nefes alış veriş çok hızlı ve derin.

"Blake?" diye soruyor.

"Evet, benim."

"Roman nerede?" diye soruyor, yuvarlanıp bedenimin kıvrımlarına sokularak.

"Daha önce buradaydı ama yapması gereken bir şey vardı." Kıçının, boxer'ımın arkasında yavaşça kıpırdanan sikime yaslanma hissini görmezden geliyorum. Rahatlıyor ve sanırım gerçekten uykuya geri dönebilir.

Tekrar yer değiştiriyor ve bu sefer alçak sesle inliyor. "Syd," diyorum, ses tonumda bir uyarı var.

"Hmmm?" Kalçalarını içime doğru yuvarlıyor.

"Kıpırdama," diyorum, onu durdurmak için kalçasını kavıyorum.

"Yapacağımı sanmıyorum," diyor bana, sözlerine mizah karıştırıyor.

Bu kadın beni her geçen gün daha da şaşırtıyor. Onunla ilk tanıştığım da sessiz ve itaatkâr bir karaktere sahipti ama bu karakter onun gerçek yüzünü gizliyordu; deneyimsizliğine rağmen güçlü, dirençli ve cinsel açıdan kendine güvenen biri.

"Dokun bana Blake. Yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım var. Hâlâ burada olduğumu hatırlamaya... buna layık olduğumu ve..."

"Sevildin, Syd. Seviliyorsun, değerlisin, buradasın ve hayattasın. Ro ve ben de böyle kalman için elimizden gelen her şeyi yapacağız." Sözlerim karşısında geriliyor ve tahmin etmem gerekirse, bunun nedeni az önce onu sevdiğimi, onu sevdiğimizi dolambaçlı ve garip bir şekilde söylemiş olmam. Sonra zihnimin bedenim üzerinde sınırsız hüküm sürmesine izin verdim. Ellerimle onu keşfetmeye ve dudaklarımla boynunu öpmeye başladım.

Bana boyun eğiyor, bir güven ve isteklilik gösterisiyle boynunu açıyor, sonra bacaklarını açıyor ve elim külotunun altından kayıyor, daha ona dokunmadan sıılsıklam olmuş amını buluyor.

"Tanrım, Syd, çok ıslaksın."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor kalçalarını kaldırıp benden daha fazlasını isterken. "Bunu bana sen yapıyorsun. Sen ve Roman. Daha önce hiçbir erkek üzerimde bu etkiyi yaratmamıştı."

Ona başka bir erkeğin, özellikle de eski sevgilisinin dokunması fikri karşısında homurdanıyorum.

Otuzbirci. "Sikeyim hayır. Bir daha hiçbir erkek sana elini süremeyecek."

Kıkırdıyor, parmaklarım kıvrımlarını ayırıp onu çılgına çevireceği garanti olan o tatlı sinir demetini bulduğunda kalçalarını itiyor. Parmağımın ucuyla birkaç kez dokunuyorum ve kalçalarının gerildiğini, elimi kapatıp tuzağa düşürmeye çalıştığını hissediyorum.

"Hayır-huh. Bacaklarını açık tut, Syd."

"Yoksa Roman gibi beni inkar mı edeceksin?" diye soruyor nefes nefese bir iniltiyle.

"Hayır, kenar yapmak onun uzmanlık alanı. Benimki ise seni o kadar çok boşaltmak ki kendi adını bile unutacaksın." Ve değerimi kanıtlamak için klitorisinin etrafında dönüyorum, hızımı artırıyorum, vücudu titreyene ve paramparça olurken çığlık atana kadar onu geliştiriyorum. Aşağı inerken, iki parmağımı hala kasılmakta olan amına sokuyorum, parmaklarımı anında kavırıyor ve etraflarında sıkıyor, pratik olarak daha fazlası için yalvarıyor.

"İşte bu, Syd, bana tüm zevkini ver." Sonra elimin topuğu hassas klitorisine çarparken içeri ve dışarı pompalayarak onu tekrar geliştiriyorum.

"Blake... Siktir, yapacağım..." Parmaklarımı içinde kıvrıp G noktasına vurarak onu tekrar uçuğun kenarına gönderdiğimde sözleri kesiliyor.

Parmaklarımı serbest bırakıyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum, nefesini yakalamadan önce bacaklarının arasına yerleşirken bacaklarını açıyorum.

"Şimdi, ben seni parmaklarımla tekrar becerirken sen de dilimin üzerine boşalacaksın." Parmaklarımı tekrar yarığının içinde gezdiriyorum, göt deliğinin etrafında dönmeden önce parmaklarımı iyice kaplamak için dalıyorum. Oraya dokunduğumda nefesi kesiliyor ama Ro'nun onu çoktan eğitmeye başladığını biliyorum, böylece ikimizi de alabilecek. Başımı eğiyorum ve bir parmağımı dar, büzülmüş deliğine sokarken yarığının uzunluğunu yalıyorum.

Sırtı kavislenerek parmağımı daha da içine sokmaya zorluyor. "Sakin ol," diyorum klitorisini ağzıma alırken.

"Argh!" diye haykırıyor ve kıkına bir parmak daha ekliyorum.

Tamamen içine girer girmez, parmaklarımı makaslayarak onu geriyorum.

Tanrım, sikimi onun küçük dar götüne sokmak için sabırsızlanıyorum.

Ben amını yedikçe ve parmaklarımla götünü siktikçe kıvranıyor ve birkaç dakika içinde üçüncü orgazmını yaşarken çığlıklar atıyor.

Nefes nefese, nefes nefese ve orada yatarken çok güzel görünüyor, tamamen açık, kedi suları ve tükürüğümle parlıyor. Parmaklarımı yavaşça çekiyorum ve bana bakmak için başını kaldırıyor.

Topuklarımın üzerinde dinleniyorum ve boksörlerimi aşağı kaydırıyorum, precum ile kaygan olan horozumu serbest bırakıyorum. Aletimi kavrayan kalçalarım otomatik olarak öne doğru itiliyor, rahatlamak istiyor.

"Blake," diye yalvarıyor ve ben onun üzerine düşüyorum, çakıllı bir meme ucunu ağzıma alıyorum, bir yandan da sikimi yumruklamaya devam ediyorum, sızan kafayı onun açık girişine sürüyorum.

Meme ucunu bir patlamayla bırakıp diğerine geçiyorum, Syd saçlarımı tutup beni çekene kadar onu yalıyor, ısıyor ve emiyorum.

"Şimdi, Blake. Seni içimde hissetmek istiyorum," diye fısıldıyor beni öpmeden önce dudaklarıma karşı.

"Becer beni, mükemmelsin," diyorum ona bir saniye önce ileri doğru itip tek bir hareketle içine girmeden önce.

Kutsal... argh!" diye haykırıyor, ben de omurgam boyunca akan enfes zevk karşısında nefesimi kesiyorum.

Hareket etmeye ve öpücüğü kesmeye başlıyorum, böylece pozisyon değiştirebiliyorum, onun içinde daha derine inmem gerekiyor. Topuklarımın üzerinde dinlenirken onu da kendimle birlikte yukarı çekiyorum, böylece bana sarılıyor.

"Sür beni, Syd. Beni sertçe becer," diyorum.

Kollarını boynuma doluyor, beni sürmeye başlarken omuzlarımı kaldıraç olarak kullanıyor, göğüsleri aramızda zıplıyor. Başka bir orgazma yaklaşırken tırnakları derime batıyor ve sikim içinde şişiyor, etrafımda kasılırken amının duvarlarına mükemmel bir şekilde sürtünüyor.

"Evet, evet... siktir et evet!" diye bağılıyor ve patlarken ritmi bozuluyor, sikimi sağlıyor ve beni de onunla birlikte uçurumun kenarına itiyor.

Onu tekrar yatırdım, yavaşça içinden çekmeden önce öpmek için üzerine çıktım. Yataktan atladım ve onu temizlemek için bir bez aldım. Onu temizlemeyi henüz bitirmiştım ve kapı açıldığında üzerine bir tişört geçiriyordu.

Ro bir an öylece duruyor, ağzının kenarında bir sırıtma kıvrılırken ne yaptığımızı tahmin ediyor. Sonra ciddileşiyor.

"Bunu görmelisin," diyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

KIRKINCI BÖLÜM

SYDNEY

Roman'ın sözleriyle seks isteğim patlayan bir balondan daha hızlı sönüyor ve odanın içinde aceleyle giyecek bir şeyler arıyorum.

Arkamı döndüğümde Blake elinde bir çift şortla karşımda duruyordu. Onları almaya gittiğimde, elimden çekip alıyor.

"Blake," diye uyarıyorum, şu anda oyun oynayacak havada değilim.

"Hey, nefes al, Syd. Panik yaparsan kimseye faydan dokunmaz," diyor ve şortu almam için bana uzatıyor.

Bana panik yapmamamı söylemesine duyduğum ilk öfke sarsıntısına rağmen, önerdiği şeyi yapıyor ve nefes alıyorum. Başkaları acı çekerken arzularıma yenik düştüğüm için kendimi sessizce azarlıyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve Roman'ın peşinden gidiyoruz.

Aşağı indiğimizde Oz, Roman'la birlikte mutfaktaydı. "Ne oldu? Babam mı?" Panik yeniden yükselirken ağzımdan kaçırıyorum. "Telefonun nerede?" Roman soruyor.

"Şey, sanırım odamda. Neden?"

"Babanın telefonu bir saat önce çaldı." Konuşmak için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Sadece birkaç dakika sonra tekrar yanıp söndü."

O daha konuşmasını bitirmeden merdivenlerden yukarı koşmaya başladım. Yerler dün gece giydiğim kıyafetlerle doluydu ve yeleği arıyordum. Onu buldum ve cebinden telefonumu çıkardım.

Bir mesaj vardı. Babamdan.

Bomba gibi bakıyorum.

Roman'ın adımı söylediğini duyuyorum ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Aşağıya indiğimde, üçü de beni izliyor ve ben kırılgan bir Çin bebeği gibi rahatsız edici telefonu tutarak yaklaşıyorum.

"Bir mesaj var... Babamdan," diyorum endişeyle.

Blake bir adım öne çıktı. "Ne yazıyor, Syd?"

Başımı sallıyorum, yukarı bakıp gözleriyle buluşuyorum. "Bilmiyorum. Açmaya korkuyorum."

Elini uzatıyor. "Açabilir miyim?"

Başımı sallayarak ona uzatıyorum, mesajı açarken nefesimi tutuyorum. Okurken kaşları biraz çatılıyor ve bu benim endişemi daha da artırıyor. "Nedir bu? Ne yazıyor?" Bir yandan ona sorular sorarken bir yandan da ayaktan ayağa kayıyor.

"Bu bir adres," diyor Blake, gözlerimin içine bakarak. Görebilmem için telefonu çeviriyor. "Tanıdın mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

Blake telefonu Roman'a uzatıyor. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Kafam karıştı. Ne olduğunu düşünüyor?

"Evet. Oz mu?" Onay için Oz'a bakıyor ama ben hâlâ adresin ne anlama geldiğinden emin değilim.

Oz neredeyse belli belirsiz başını sallıyor.

"Ne oldu? Biri bana neler döndüğünü söyleyecek mi?" Öfke ve endişenin ölümcül bir karışımını talep ediyorum.

Roman bana "Burası JC'nin çocukluk evi, Sydney," diyor. "İşte oradalar."

"Her şeyin başladığı yere döndük," diye fısıldıyorum. Bu JC'nin büyük finali. Babamı çoktan ele geçirdi ve şimdi de kim olduğunu, gerçek kimliğini bilen herkesi ortadan kaldırmak için hepimizi oraya çekiyor. "Bunun bir tuzak olduğunu biliyorsun, değil mi? Tıpkı Robert ve Cress'e yaptığı gibi bizi de öldürmeyi planlıyor... Bir dakika, Robert'ı yarım kalan işi tamamlamak için öldürdü ama Cress'i neden öldürdü? Onu arkadaşım olduğu için mi seçti, fırsat mı, yoksa bilmemesi gereken bir şey mi biliyordu?"

"Neden olduğu önemli değil Syd," diyor Blake. "Önemli olan onun nerede olduğunu, babanın nerede olduğunu ve bizi beklediğini bilmemiz."

Cressida'nın ölümünün büyük ihtimalle benim yüzümden olduğunu fark ettiğimde aniden inanılmaz bir keder dalgasına kapıldım. Ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde bu iki adamın ve kendimin ölümünden sorumlu olabilirim.

Roman, "Tamam, JC'nin evi arabayla üç saatlik mesafede, yani hava kararmadan önce oraya varıp etrafı kolaçan etmek istiyorsak bir saat içinde yola çıkmamız gerekiyor," diyor.

"Hadi," diyor Blake ve onu takip etmemi işaret ediyor.

Yapıyorum ama otomatik pilotta. Tıpkı duş alırken, giyinirken ve Blake'in bana ödünç verdiği küçük sırt çantasını hazırlarken yaptığım gibi. Sanki her beş dakikada bir zihnim siliniyor ve Roman'ın bana JC ve babamın kasabasına geri dönmemiz gerektiğini söylediği ana geri dönüyorum.

Aşağıya indiğimde Oz ve Roman'ı mutfakta, kafaları birbirine sokulmuş ve derin bir sohbete dalmış halde buluyorum. Varlığımı duyurmak için boğazımı temizliyorum ve çantamı yere bırakarak yanlarına gidiyorum. İlk geldiğimde gördüğüm kadın da burada. Sanki bir seri katili yakalamaya gitmiyormuşuz da gününbirlik bir geziye çıkıyormuşuz gibi sessizce yiyecek ve içecek topluyor, bir yandan da varlığımızı görmezden geliyor. Görünmezmiş gibi davranmakta benden çok daha iyi.

Blake mutfakta belirmeden saniyeler önce koridorda bir gürültü koptu. "Syd, arabayı yüklememe yardım et."

Çantamı alıp onu salona kadar takip ediyorum, Roman ve Oz'a hızlı bir bakış atıyorum. "Vay canına, bütün bunlar da ne?" Ön kapının yanında birkaç çanta görünce Blake'e soruyorum.

"Erzak," diyor ve çantalardan ikisini alıp omzuna atıyor. Son çantayı işaret ediyor. "Şunu alın lütfen."

Dediğini yapıyorum ve onu garaja kadar takip ediyorum. Ciddi tavrı beni biraz şaşırttı.

"İyi misin?" Çantayı diğer ikisinin yanına, bir Land Rover'ın yanına bırakarak soruyorum.

"İyiyim."

Bu kadar. *İyiyim.*

"İyi görünmediğin için bir şey mi kaçırdım?" Blake çantaları bagaja yüklerken arabanın kenarına yaslanarak soruyorum.

Son çantayı da içeri itip bagajı kapatıyor, sonra bana dönüyor. Gözleri, yüzüme yerleşmeden önce, hemen önceki halimi hatırlatan vücudumun üzerinde bir yol izliyor.

"Burada kalmalısın," diyor bakışlarını kaçırarak.

"Affedersiniz?" Başımı eğip gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sırt çantamı almak için öne doğru bir adım atıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum. "Eğer bana gelmememi söyleyecekse Blake, en azından gelirken yüzüme bakacak cesaretin olsun," diye bağıriyorum.

Başını kaldırıp beni yoğun bakışları altında kısıtıyor. "Tamam. Bence gelmemelisin."

Sözleri beni ikinci kez vuruyor ve arkasındaki güç... Gülüyorum. "Çünkü küçük tatlı kilise kızı bunu kaldıramaz, değil mi?"

"Ne oluyor lan? Hayır," diye haykırıyor Blake, öne doğru bir adım atıyor ve geri çekilmemi engellemek için kollarımı tutuyor. "Bu öyle bir şey değil. Hem de hiç değil." Bir nefes üflüyor.

Biri -Roman- "Onunla aynı fikirdeyim ama seni bağlamak dışında, ki bunu yatak odasında yapmayı tercih ederim, ve göt herifler, geliyorsun. Eğer JC sana dokunursa, canını yakarsa, memnuniyetle karşılık veririm. Şimdi arabaya bin Sydney. Ve sen, Blake." Sürücü tarafına geçip arabaya binmeden önce boynumu öpüyor.

Ben hareket edemeden Blake yüzümü tutup beni öpüyor. Tüm duygularını bu öpücüğe döktüğünü hissediyorum, sözlerinin sevgi ve koruma dolu bir yerden geldiğini ve incitmek istemediğini bilmemi sağlıyor.

Başka bir şey söylemeden yolcu tarafına geçiyor ve beni arkada bırakıyor. Arabayı kenara çekerken, Oz'un ters yöne doğru gidişini izliyorum.

"Oz nereye gidiyor?"

Roman açıkça "Gelmiyor," diyor ama daha önceki küçük sohbetlerine dayanarak, söylemediği sözleri yorumluyorum. Oz, başımıza ne gelirse gelsin JC'nin icabına bakılacağından emin olmak için geride kalıyor.

Bu düşünce beni ileride olacaklar konusunda tedirgin ediyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ROMAN

Günün bu saatinde Londra'dan çıkmak çok kötü değil, ancak Birmingham'ı geçtikten hemen sonra M6'da meydana gelen bir kaza bizi geciktiriyor. Arabadaki tansiyon zaten yüksekti ve bu sadece onu daha da arttırdı.

"Daha ne kadar sürecek!" Blake yanımda homurdanıyor.

"Fazla değil. Bir sonraki serviste duracağız."

"Güzel. Biraz hava almam lazım," diyor ve arkada oturan Sydney'e bir bakış atıyor.

Onun bizimle gelmesine izin verdiği için mutlu olmadığını biliyorum ama başka bir seçenek yoktu. Ve ben JC'ye güvenmiyorum. Robert'ın evindeki numarasından sonra, sandığımızdan çok daha zeki ve becerikli olduğunu anladık. Sydney'i bir şekilde ele geçirmek için elinden geleni ardına koymazdı.

Ve böyle bir şey olmayacak.

Trafik bir salyangozdan daha hızlı ilerlemeye başlıyor ve umarım diğer tarafa yaklaşıyoruzdur. Bir şerit kapalı olduğu için trafik birleşmek zorunda ve her zaman olduğu gibi son dakikaya kadar bekleyen bir gerizekalı daha da fazla sıkışmaya neden oluyor. İleride bir korna sesi duyuyorum ve dirseğimi kapıya dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Yirmi dakika sonra servisin önüne çekiyoruz. Park ettiğim anda Blake arabadan iniyor ve girişe doğru ilerliyor. İçimi çekiyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum.

"Hadi, gidelim," diyorum, kapımı açıyorum ve Sydney'nin de aynısını yapmasını bekliyorum. Hareket etmeyince koltuk başlığının üzerinden ona bakıyorum. "Sydney?"

"Burada bekleyeceğim," diyor sessizce.

"Tabii ki beklersin." İnıyorum, kendi kapımı çarparak kapatıyorum ve onunkini açıyorum. Açık kapıya çömelmeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Neden ona bu kadar kızsın? Seni de getirmesi konusunda onunla aynı fikirde değildim ki."

"Oh, anlıyorum, şimdi de beni getiriyor. Ne yani, tatile götürdüğün bir bavul gibi mi?" Alay ediyor ve arkasını dönüyor.

"İkimizin de kastettiği bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bak, kızmak istiyorsan, tamam. Ama babanı kurtardıktan ve JC'den kurtulduktan sonra bunu yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

Uzun, yavaş bir nefes alırken omuzları çöküyor ve sonunda bana dönüyor. "Neden burada olmamam gerektiğini düşündüğünü anlıyorum, yeterince sert olmadığımı... çok korunaklı olduğumu, ama babam mükemmel olmasa da, bana kendimi nasıl savunacağımı öğretti-"

"Katillere karşı mı?" Onun sözünü keserek bağıriyorum.

"Hayır, Roman. Tecavüzcüler de dahil olmak üzere bana zarar vermeye çalışan herkese karşı. Dünyadaki tüm kötülükleri bilmediğim izlenimine kapılmış gibisin ama yine yanıliyorsun. Bugünlerde bilmemek zor olurdu." Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor. "Kör değildim, sadece saftım ve Tanrı'nın her şeyi daha iyi yapacağına inanıyordum." İnançsız bir kahkaha atıyor.

"Evet, ailemin beni kabul edeceğine, cinselliğimi kabul edeceğine inanıyordum, çünkü değerli Tanrıları beni bu şekilde yaratmıştı, değil mi? Ama yanılmışım. Annabel öldükten sonra beni suçladıkları çok açıktı. Benim seçimlerim yüzünden Tanrı'nın bizi cezalandırdığını söylediler."

Aynı şüpheyi onun gözlerinde de görüyorum ama sonra silkiniyor. "Her zaman hayatımda kötü bir şey olduysa bunun Tanrı'yı hoşnut etmediğim için olduğunu düşündüm. Eski sevgilim gibi-"

Homurdanıyorum. "Paul lanet bir amcıktı!"

Nefes nefese kalıyor, sonra gülüyor. "Onu bilmene neden şaşırmadım ki? Ve şimdi aynı fikirdeyim. Ama uzun süre kendimi evliliğe saklamadığım için beni cezalandırdığını düşündüm, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Ben bunu daha çok kime güvendiğinize, kalbinizi ve bedeninizi kime teslim ettiğinize dikkat etmeniz için bir ders olarak görüyorum. Paul'le yaşadığım deneyim bir kurtarıcıdan çok bir lütuftu."

"Adam seni boşaltmadı bile. Ne büyük bir kayıp çünkü çok güzel bir görüntü" diyorum, görüntü karşısında hızla büyüyen sikimi görmezden gelerek.

Sahte bir dehşetle omzuma vuruyor. "Sen ve Blake onun eksiklerini telafi ediyor gibisiniz," diyor gülümseyerek. "Hadi, gidip Blake'i bulalım. Bir kahveye ihtiyacım var." Beni nazıkçe itiyor ama bu neredeyse kıcımın üstüne düşmeme yetiyor.

Blake'i bulmamız uzun sürmedi. Biz ona ulaştığımızda elinde üç paket servis fincanı ve üstünde bir kutu tutarak dönüyor.

Sydney bize tuvaleti kullanması gerektiğini söylüyor ve Blake ona yönünü gösteriyor. O koşarak gidiyor ve biz de arkasından gidiyoruz.

"Bundan hoşlanmadım, Ro. Durum üzerinde çok fazla kontrolü var ve müthiş bir karşılama partisi düzenlemek için çok fazla zamanı vardı."

"Ve bu sefer sadece biz değiliz, değil mi?" Atladığı şeyi söylüyorum. "Evet, o."

Bayanların önünde durup Sydney'i bekliyoruz. Blake bana bir fincan uzatıyor ve sütle karıştırılmış kahvenin zengin aroması duyularıma nüfuz ediyor. "Şerefe."

"Oz sana mülkle ilgili detayları gönderdi mi?" "Gönderdi."

Bana bakıyor, detaylandırmamı bekliyor. "Ve?" diye soruyor, cevap vermeyince.

"Ve birkaç ek binası olan ve birkaç mil boyunca hiç komşusu olmayan bir çiftlik evi. Mükemmel bir yer." Blake'e Oz'un bana orijinal çiftlik evinin planlarını gönderdiğini açıklıyorum, ancak son iki yılda şimdiki sahipleri tarafından bazı tadilatlardan geçirildiğini söyledi; genç bir kızı olan bir aile.

"Aman Tanrım! Bu aile hayatta mı?" diye soruyor ama Sydney'in tuvaletten çıktığını fark edince onu dürtüyorum.

"Sonra," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, Sydney bize ulaşmadan bir saniye önce onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Her şey hazır mı?" Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek soruyorum.

Başını sallıyor ve Blake'in ona uzattığı bardağı alıyor. "Teşekkür ederim." Sonra ona kutuyu uzatıyor. "Nedir bu?"

"Göreceksin," diyor önümüzde yürümeden önce.

Göz atmak için boşa kalan eliyle kutuyu burnuna götürüyor ve kokluyor. "Hmmm, limonlu bir şey. Benim favorim."

Arabaya döndüğümüzde Blake bizi bekliyor. "Biraz daha yavaş gidersen duracaksın. Anahtarları bana at, yolun geri kalanını ben sürerim," diyor ve anahtarları almak için elini kaldırıyor, ben de cebimden çıkarıp ona atıyorum. Onları kolaylıkla yakalıyor ve sürücü tarafına tırmanıyor.

Trafiğin büyük kısmının rahatladığını görmenin mutluluğuyla otoyola yeniden giriyoruz
Şimdi.

"Oh... Tanrım, bu çok lezzetli," diye inliyor Sydney arka koltuktan Blake'in ona aldığı limonlu tartı yerken. "Affedildin," diyor ona. "Öyle mi..."

Aklım Blake'in aile hakkındaki sorularına takılırken onların şakalaşmalarını duymazdan geliyorum. Oz'un öğrendiğine göre, baba birkaç kez kasabada görülmüş ama anne ya da kızıdan hiç iz yok. Oz'a göre, onları soran herkese kız kıza tatile gittikleri söylenmiş.

Eğer buna inanıyorsan, aptalın tekisin.

JC'nin son birkaç haftadır ikisine de yaptıklarını düşündükçe midem bulanıyor. Ve bu düşünceler şimdi ne planladığına ve Sydney'i ele geçirirse ona ne yapacağına kadar uzanıyor.

Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve endişemi hafifletmeye çalışıyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SYDNEY

Blake'in aldığı limonlu tart ve kahve tam da ihtiyacım olan şeydi, ancak neden oldukları keyifli duygular uzun sürmedi. Ana yolları geride bırakıp küçük bir köy yoluna girdiğimizde tamamen yok oluyoruz.

Babamın burada büyüdüğünü hayal etmeye çalışıyorum ama bu düşünce bile JC'nin evinde bizi nelerin beklediğini düşünmekle gölgeleniyor.

"Ailesi hâlâ burada mı yaşıyor?" İkisinden birinin bana bilgi vermesini sağlamaya çalışarak soruyorum.

Roman, "Hayır, ailesi onun görünürdeki ölümünden sonra evi satın taşındı," diyor ve ben onun ses tonunda *bu konu hakkında konuşmak istemediğimi* fark ediyorum.

"Peki, şimdi burada kim yaşıyor?" Soru ağzımdan çıktığı anda cevabı biliyorum.

Blake dikiz aynasından bakışlarımı yakalıyor. "Bir aile... genç bir kızları var."

"Hayır!" Haykırıyorum, öne doğru kayıyorum, Roman'a bakmak için başımı koltukların arasına sokuyorum. "Lütfen bana ölmediklerini ya da yaralanmadıklarını söyle," diye yalvarıyorum ama bir anlık sessizliği yeterli bir cevap oluyor.

"Kesin olarak bilmiyoruz," diyor sonunda.

Koltuğa yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum ve alacakaranlığa boyanmış güzel manzarayı tarıyorum. Korkunç insanlarla dolu böylesine büyüleyici bir dünyada nasıl yaşayabiliyoruz? Tanrı bunu yaratmışken nasıl olur da kötülükle yozlaşmasına izin verir?

Blake farları kapatıp bizi karanlığa gömdüğünde düşüncelerim yarıda kesiliyor. İki tarafı çorak tarlalarla çevrili, yazın ekinlerle dolu olduğunu tahmin ettiğim küçük bir toprak yola sapıyoruz.

Yolun yarısında bir geçiş yeri var ve Blake kenara çekip motoru durduruyor.

"Neden duruyoruz?" Soruyorum ve bunun saçma bir soru olduğunu ben bile biliyorum.

Güneş neredeyse batmak üzereyken, adamların başta planladığı gibi yeri keşfetme şansı ortadan kalktı ve neredeyse körlemesine gitmek zorundayız.

Blake ve Roman arabadan iniyor, ben de onları takip ediyorum. Soğuk hava nefesimi ciğerlerime hapsediyor. Arabanın içine uzanıp kazağımı alıyorum ve üzerime geçiriyorum. Tam kapıyı kapatacakken bir el kapıyı kavıyor ve beni durduruyor. Roman bir parmağını dudaklarına götürüyor, sonra da kapı kapanana kadar hafifçe itiyor.

Roman ve Blake bagajdan bir şeyler alırken ben de gözlerimi kısarak ilerideki evin büyük silüetine bakarak birkaç adım yürüyorum. Ana evin ışıkları yanmıyor ama sağ taraftaki ek binalardan birinde loş bir titreşim var.

Arkamdan gelen ayak seslerinin yumuşak çıtırtısı, Roman ve Blake'in yaklaştığını görmek için başımı çevirmeme neden oluyor.

"Ne yapacağını biliyorsun," diye fısıldıyor Roman, giymem için bir yelek uzatarak.

Hemen giyiyorum. Başka bir şey olmasa bile beni sıcak tutacaktı. "Hiç silah kullandın mı Syd?" diyor Blake kulağıma yakın bir sesle.

Başımı geriye atıyorum ve ona *ne düşünüyorsun* bakışını fırlatıyorum. "Ve ben de istemiyorum," diye fısıldıyorum kararlı bir şekilde.

Bakışlarını değiş tokuş ediyorlar, ikisi de teslimiyet içinde iç geçiriyor.

"Yakınımda kalacağım ve tek başıma gitmeyeceğim. Ben aptal değilim."

Roman önüme geçiyor ve Blake de arkama geçiyor. Roman omzunun üzerinden bakınca, ilerlemeye başladık. Toprak yolda ilerlerken her ses yükseliyor; bir taşın çıtırtısı, bir dalın şaklaması, nefesimiz bile bize ihanet ediyor.

"Sağdaki binada bir ışık yanıyor," diye fısıldıyorum yoldaki bir çatala ulaştığımızda.

"Orospu çocuğu bizi tam da istediği yere götürüyor," diye homurdanıyor Roman ve sağa dönüyor.

Az önce hissettiğim soğuk, şimdi büyük bir ahır olduğunu görebildiğim yere yaklaştıkça aniden yerini sığa bırakıyor. İçimde gergin bir enerji dolaşıyor, kollarım ve bacaklarım titriyor. Ağzım kuruyor ve yutkunuyorum, dilimi ağzımın ve dudaklarımın etrafında döndürerek onları ıslatmaya çalışıyorum ama kesinlikle hiçbir işe yaramıyor.

Ahırın kapısına yaklaştığımızda Roman elini kaldırıyor ve duruyoruz. Birkaç adım daha atıyor ve kapıyı dinlemek için başını çeviriyor.

Geri adım atıp başını sallıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama hiçbirimiz bir şey yapamadan ya da söyleyemeden ahırın içinden delici bir çığlık geliyor.

"Neden bize katılmıyorsunuz Sydney, Roman ve Blake?" diye sesleniyor JC. "Küçük tatlı Hannah'nın bayılmasını ve daha başlamadan tüm eğlenceyi kaçırmasını istemeyiz, değil mi?"

Oraya dalıp zavallı kızı kurtarma, onun yerini alma isteğimle savaşıyorum.

"Baban da burada Sydney. Yoksa sana Summer mı demeliyim? Aslında Summer ismini tercih ederim. Her neyse, biricik babanı, yüce ve dürüst Peder Amos Kincaid'i görmek istemez misin?" Sözlerindeki zehir apaçık ortada. Yalan söylemediğini kanıtlamak için bir çığlık daha sessiz geceyi parçalıyor.

Bu kez içimden yükselen çığlığa engel olamıyorum. "Baba! Baba, iyi misin?"

Roman dönüyor ve eliyle ağzımı kapatıyor. "Şşşt, biliyorum. Biliyorum," diye fısıldıyor öfkeyle.

İri gözlerim özür dileyerek ve yalvarırcasına onunkilere dikiliyor. Anlayışla yumuşuyor ama bir saniye sonra ahırın kapıları açıldığında eli kayboluyor ve dönüp silahını ahırın hemen içinde duran adama doğrultuyor.

Yalnız değildir. Babam da oradadır, yüzü daha da hırpalanmış ve morarmıştır, üzerinde bir çift boxer'dan başka bir şey yoktur. JC boynuna bir bıçak dayamış, gövdesinden aşağı akan küçük bir kan damlasını seçebiliyorum.

İnliyorum, bacaklarım altımda jöleye dönüyor ve neredeyse yere yuvarlanıyorum. Blake'in kolu belimi sarıyor, bir koluyla beni tutarken diğer koluyla JC'yi işaret ediyor.

"Şimdi, şimdi, beyler, kaldırın şunları. Daha da iyisi, onları buraya atın. Bu ne düşmanlık ve nedenini bilmiyorum."

"Yapma lan!" Roman bağılıyor ve içindeki öfkenin yuvarlandığını hissedebiliyorum.

"Ooh, bu ateşi sulamaktan zevk alacağım, Roman Stone." JC göz kırptırıyor ve yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Kendimi aşmadan ve bu amcığ boynundan bıçaklamadan önce şu lanet silahları at." Ciddi olduğunu göstermek için babamın boynunu bir kez daha deler ve yüzünü buruşturmasına neden olur.

Roman ve Blake silahlarını bir kenara atarken Blake bana fısıldıyor, "Her şey yoluna girecek. Yanındayız."

JC neşeyle, "Harika," diye bağıyor ve babamın boğazına bıçak dayamış olmasaydı, alkışlıyor olacaktı. "Şimdi eller havaya, şu parmakların kıpırdanışını göreyim."

Blake yavaşça kolunu belimden çekip iki elini başının üzerine kaldırıyor, Roman ve ben de aynısını yapıyoruz. "Gidelim mi?" diyor ve davet edencesine yana doğru ilerliyor.

Roman öne doğru yürürken biz de onu takip ediyoruz, beni ikisinin arasında tutuyor. Ama biz ilerledikçe JC daha da yakınlaşıyor, sanki bize paralel yürüyormuş gibi. Bu kadar çok ölüm, acı ve sefaletten sorumlu olan adama ilk kez doğru düzgün bakabiliyorum. Dizleri yırtık, yırtık pırtık bir kot pantolon, kirli beyaz bir tişört giyiyor ve ayakkabısı yok. Babamla yaklaşık aynı boyda, ama aynı yaşta olmalarına rağmen JC daha yaşlı, daha yıpranmış görünüyor.

Bunu hissediyorum. Havadaki değişim, bir anlık beklenti, sonra bir engerek yılanı gibi JC ileri atılıyor, yeleğimi tutup beni kendine çekiyor ve Pa'yı serbest bırakıp onu yakalayan Roman ve Blake'e doğru itiyor.

Ben çığlık atıyorum ve Roman kükrüyor, Blake Pa'yı ayağa kaldırırken kendini tutuyor.

JC bıçağı boynuma dayarken soğuk metal tenimle buluşuyor, biraz önce Pa'yı tutuşunun aynısını yapıyor. Anında sakinleşiyorum, gözyaşları kanlı yüzünden aşağı yuvarlanırken gözlerim Pa'ninkilerle buluşuyor.

JC boştaki elini vücudumda gezdirirken, "Bu çok daha iyi," diyor. "Hannah çok güzeldi ama senin göğüslerine sahip değil Summer," diyor göğsümü avuçlayarak ve Roman ile Blake'in gözlerinin öfkeyle parladığını görüyorum. "Artık hepimiz buradayız ve herkes neredeyse olması gereken yerde, sadece önce seni bağlamam gerekiyor, eminim anlamışsındır, eğlence başlayabilir," diyor ve beni Hannah'nın kolları ve ayak bilekleri çerçeveye bağlı, tamamen çıplak bir şekilde yattığı metal çerçeveli yatağın yanına sürüklüyor. Vücudu çürükler ve ısırık izleriyle kaplıydı ve iç bacaklarına kan bulaşmıştı.

Roman'ı, Blake'i ve babamı çağırıyor ve onlar da bunu yaparlarsa acı çekenin ben olacağımı bildikleri için reddetmiyorlar. Roman'a, babamı ve Blake'i ahırın uzunluğuna uzanan ve yeni kurulmuş gibi görünen bir çubuğa zincirlemesini emrediyor ve onları bağladıktan sonra bana da aynısını Roman'a yaptırıyor, bıçağı tüm bu süre boyunca boğazıma dayıyor. Ama ben bunu duymazdan geliyorum ve sadece Roman'a odaklanıyorum.

Son kelepçeyi Roman'ın bileğine geçirip kapattığımda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve fısıldayarak "Özür dilerim" diyorum.

Başını sallıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama JC beni çekiyor. Beni yatağa fırlatarak üzerime düştü, sol elindeki bıçak başımın yanında duruyordu.

"Merak ediyorum... Babam ikisini de becerdiğini biliyor mu? Ooh, ilk kim? Belki de senin ne kadar pis bir fahişe olduğunu görmesi için ona bir görüntü vermeliyiz."

Sözleri beni istediği yerden vurdu, ama beklediği gibi değil, farklı bir yerden vurdu.

"Siktir. Seni!" Tükürdüm ve dizimi bacaklarının arasına soktum ama son anda hareket etti. Başarısız kaçma girişimime gülerken, elimi yumruk yapıp göğüs kafesine vuruyorum. Bu sefer vuruşum doğrudu ama nefes almasına neden olmaktan öteye gitmedi.

"Oh, Summer, Summer, Summer, bu böyle gitmez," diyor, sesi buz gibi tenime yayılıyor. Yumruklarım ona yağıyor ve bir şeye çarpmayı umarak tekme atıyorum ama suratıma bir yumruk indirdiğinde kavgam beni terk ediyor, başım dönüyor ve gözlerimde siyah noktalar dans ediyor.

Roman, Blake ve babamın bağırıışları ahırı doldururken kulağıma "İşte bu, ben her şeyi hazırlarken sen de biraz kestir," diye fısıldıyor.

Karanlığın çekimine karşı koymaya çalışıyorum, ama yapamıyorum ve bir saniye sonra beni sarıyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROMAN

"Sydney!" Yüzüne yumruk atarken kükrüyorum. "Sydney, Syd!" Benim bağırırlarım Blake ve Kincaid'den de aynı şekilde yankılanıyor. "Seni lanet olası-"

JC dönüyor ve bana doğru adım atıyor, yüzüme bakıyor. "Bu cümleyi bitirmek istemeyebilirsin... tabii küçük Summer'ımız uykusundan uyanana kadar beklememi istemiyorsan. Sevişirken kavga etmeyi severim, ama aynı zamanda," -kulağıma fısıldamak için eğildi- "bebek gibi uyurken de performans gösterebilirim." Ona hırladığımda ve zinciri gererken takırdattığımda gülererek sığıyor ve ellerimi onun cılız küçük boynuna dolamamı engelliyor. Onu lanet bir dal gibi kırardım.

"Biliyor musun, bir keresinde grup kampındayken..." Gürültülü bir şekilde gülüyor. "Özür dilerim. Kendime engel olamadım. Her neyse, dediğim gibi, bir keresinde bir dövüşçüm vardı. Çok ateşliydi, her saniye benimle dövüştü. Ama tıpkı oradaki Summer gibi, kendini kontrol altına almak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Kızlar benim için çıldırırsa elimden bir şey gelmez," diyor, sanki tecavüzcü değil de *Magic Mike* seçmelerindeymiş gibi sikini avuçlayarak.

"Kapa çeneni, JC. Bahsettiğin kişi benim kızım," diye bağılıyor Kincaid.

"Ne kadar da tatlı, değil mi?" diye mırıldanarak yatakta hâlâ baygın yatan Sydney'e doğru yürür. Bir elini vücudunda gezdiriyor ve kendi kendine mırıldanıyor.

Onu duyamıyorum ama ona ne kadar iğrenç şeyler fısıldadığını tahmin edebiliyorum.

Tekrar ayağa kalkıp bize dönerek, "Neredeyse unutuyordum. Soyunmana ihtiyacım olacak. Herkes doğum günü kıyafetlerini giyerken senin kendini dışlanmış hissetmene izin veremeyiz, değil mi?" Bana ve Blake'e doğru bir parmak sallayarak ayağa kalkmamızı ve kıyafetlerimizi çıkarmamızı işaret ediyor.

Evet, böyle bir şey olmayacak.

"Haydi çocuklar. Vücutlarınızı göstermeye hevesli olduğunuzu sanıyordum. Yoksa bir şey mi saklıyorsun?" diye soruyor, bize doğru geri yürürken. "Ne derler bilirsiniz, kaslı erkeklerin genellikle..." Serçe parmağını kaldırıyor ve oynatıyor. "Küçük sikler," diye bitiriyor fısıltıyı taklit ederek.

Ellerini çırpıyor. "Yukarı, yukarı," diye bağılıyor ve yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Sydney'e bakıyor. "Şimdi!" Bağırışı geniş alanda yankılanıyor ve Sydney'in yanındaki yatakta yatan genç kız sıçırıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Sen hasta bir amcıksın!" Kincaid'in Blake ve benim JC'nin istediğini yapmamız karşısında rahatlayarak iç çektiğini görüyorum.

"Yaşasın benim için," diyor JC, sanki onu tanımlamamı bir zafer olarak kutluyormuş gibi. Blake ve benim soyunmamızı izlerken neredeyse dans ediyor, berbat bir idolleştirme ritüeliyle kıyafetlerimizi ayaklarının dibine fırlatıyor.

Pantolonumun fermuarını açıyorum, Tanrı'dan o piçin bizi bu kadar yakından izlememesini diliyorum, böylece küçük bir bıçağı... bir yere sokabilirim. O bizim kıza ne halt etmek istiyorsa onu yaparken donumla tamamen silahsız bir şekilde oturma fikri hiç hoşuma gitmiyor. Blake'e sinsi bir bakış atıyorum, yüz ifadesi benimkini yansıtıyor.

Sanki dualarım kabul olmuş gibi, çarpık bir şekilde, Sydney inleyerek onun dikkatini çekiyor. Dönüp ona doğru yürüyor ve ben de bıçağı yeleğimin cebinden hızla çıkarıp boxer'ımın bel bandına sokuyorum, Armani'nin kalın ve sıkı lastikli bel bandının onu şimdilik yerinde tutmasına şükrediyorum.

JC'nin hareket edebilmemiz için bizi uzun bir zincirle bağladığı gerçeği beni mutlu etmiyor. Aksine, beni dehşete düşürüyor.

Dengesiz herif burayı adi bir genelev gibi kurmuş ve zavallı kız Hannah'yı ve Kincaid'in öbür tarafında kocasının yanına sokulmuş yırtık iç çamaşırına bakılırsa annesini çoktan kirletmiş olması, bizim için planladıklarına dair korkularımı daha da artırıyor.

Bir saniye sonra sanki kendini unutmuş gibi geri dönüyor. "Vay, vay, siz ikiniz ne güzel görünüyorsunuz. Ne yazık ki benim için hiçbir şey yapmıyorsunuz, yoksa birlikte biraz eğlenebilirdik." Küçümseyici bir el salladı. "Boş verin, planladığım şey de benim için aynı derecede keyifli olacak. Geri kalanınızın nasıl hissedeceğinden emin değilim, özellikle de senin, eski dostum," diyor ve öne doğru yürüyüp Kincaid'in bacaklarını tekmeliyor. Giysilerimizi toplayıp ahırın diğer tarafına taşıyor ve diğerlerinin yanına atıyor.

Gözlerim Sydney'inkileri buluyor. Kurumuş kan yüzünü kaplıyor ve yanağında bir çürük oluşmaya başlıyor. Kaderine razı görünüyor ve

Düşüncesi içimi parçalıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ağızımdan. İtirafım karşısında gözleri açılıyor -zamanlama mükemmel değil ama bunun ona biraz güç ve umut vereceğini umuyorum.

"Ben de seni seviyorum" derken gözleri kapanıyor.

"Ah, ne kadar mide bulandırıcı," diye homurdanıyor JC, değişik tokuşumuzu yakalayarak. "Yeni ürünleri kendim test etmek için sabırsızlansam da," diyor Sydney'e doğru bir el sallayarak ve sanki yatırımcılarına yeni bir ürün sunuyormuş gibi konuşuyor. "Kendimi biraz duygusal hissediyorum. Belki kız kardeşimin en iyi arkadaşımı becermesini izleme düşüncesi, belki de Roman'ın *ateşli* kız kardeşi Annabel'in-"

"Arrgh!" Kükrüyorum, beni bu orospu çocuğunu öldürmekten alıkoyan zincirleri çekip çekiştiriyorum.

JC gülüyor ve verdiğim tepkiden gurur duyuyor, ama öfkeme rağmen acı hissediyorum. "Oops, üzgünüm. Bu senin için hassas bir konu mu?"

Başımı eğiyorum çünkü gözlerimdeki cinayeti ve mahkûmiyeti görürse bunun Sydney için ne anlama geleceğinden endişeleniyorum.

Sydney başını kaldırıp bana bakarak, "Onu rahat bırak," diye haykırıyor. "Sydney, sessiz ol," diye uyarıyor Kincaid.

Gözlerimi kaldırıyorum ve babasını dinlemesi için onu uyarıyorum. Onu korumaya çalışıyor ve ben de aynı fikirdeyim.

"Buna bayıldım," diyor JC neşeyle. "Amos, bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm... aslında değilim, ama her neyse, bu iri yarı genç adamlardan hangisini değerli küçük kızını sikerken görmek istersin? Paramı Blake'e yatırıyorum ama..."

"Bunun bedelini ödeyeceksin, JC. Tanrı seni yargılayacak ve cehenneme atacak."

"Oh," der, sanki bu ihtimal onu hayal kırıklığına uğratmış gibi kederli bir ifadeyle. "Yani cennetin kapıları benim için kapalı mı olacak? Ne büyük bir utanç. Sanki sen, senin tanrın ya da herhangi biri umurumdaymış gibi." Her saniye daha da manyaklaşıyor ve psikopatlaşıyor. Bize doğru hışımla geliyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Sen." Hınzırca gülümsüyor. "Senin tipini biliyorum. Sen ve ben çok farklı değiliz, biliyor musun? Yatak odasında baskın ve kontrolcü. Haklıyım, değil mi? Evet, evet." Başımın üstündeki zinciri kaptı ve boynundaki zincirden sarkan bir anahtarla kilidini açtı, sonra gevşek zinciri topladı ve beni Sydney'e doğru çekti.

"Üzgünüm Amos, ama çok yavaş ve çok sıkıcıydın, bu yüzden senin yerine ben karar verdim."

Sydney'nin yatağına ulaştığımızda yüzümü izliyor. JC zinciri Sydney'in başının üzerindeki metal çerçevenin üzerine atıyor, tekrar sabitlemeden önce kısaltıyor.

"Şimdi, bahse girerim sen dört ayaklı bir adamsın, değil mi?" diye soruyor, ama cevap vermediğimde, yine de devam ediyor. "Ama bugün değil. Her zaman seninle ilgili olamaz Roman. Çok bencilsin," diyor gözlerini devirerek.

Hannah'nın annesinden gelen hıçkırıkları ve kızını becermemi izlemeye hazırlanan Kincaid'in gözlerindeki yanmayı duymazdan geliyorum. Aslında onun için üzülüyorum.

JC yatağın diğer tarafına doğru yürür ve Sydney'in kıyafetlerini yırtmaya başlar. Sydney çırpınabildiği kadar çırpınır ama JC sadece güler. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Homurdanıyorum, yatağa tırmanıyorum ve

onu elime almaya çalışıyordum.

"Birileri hevesli." Komplocu bir tavırla eğiliyor ama sınırlı erişim alanımın dışında kalıyor. "O kadar iyi, ha?"

"Hayır, ama onu becermeye zorlanıyorsam, en azından onu kendim açmama izin verebilirsin," diye çıkışıyorum. Sözcükler yakıyor ama bu iş bittikten ve JC öldükten sonra onları hafızasından sileceğime söz veriyorum. Bu ciddi bir yemin.

"Senden hoşlandım Roman. İtiraf ediyorum, onu çoktan denediğini düşünmüştüm ama yanıldığımı kabul edebilirim." Geri çekildi ve devam etmem için eliyle işaret etti. Sonra tek başına bir sandalye kapıyor, sürükleyerek getiriyor ve oturuyor.

Sydney'e bakıyorum, yüzündeki şaşkınlığı görüyorum ama ifademi boş tutuyorum. JC'nin rolümü yuttuğuna bir an bile inanmıyorum ama Sydney'i ondan korumak için elime geçen her fırsatı değerlendireceğim, bu onun geçici olarak canını yakacak olsa bile.

Onu yavaşça soymaya başladım, üstünü yırtarak açtım ama pantolonuna geldiğimde bir sorunumuz olduğunu fark ettim. Bundan nefret ederek JC'ye döndüm ve "Bıçağın var mı?" diye sordum. Pantolonunu göstererek.

Gülümsüyor, sandalyeden kalkıp arka cebinden bir fiske bıçağı çıkarıyor. "Alabilir miyim?" diye soruyor, sanki başka seçeneğim varmış gibi. Başımı sallıyorum ve o da yatağın altına doğru ilerliyor, yanıma gelmeden önce bir pantolon paçasını kesiyor. Sırtımı ve bıçağı onun görüşünden saklayarak dönüyorum.

Sandalyesine dönmek için arkasını döner dönmez, bıçağı boxer'ımın kemerinden tutup Sydney'in vücudunun yanına koyuyorum.

görüntü. Bir parmağımı dudaklarıma götürerek Sydney'e sessiz olmasını işaret ediyorum.

"Yapma bunu, JC. Lütfen. Ne istersen yap ama bunu yapma," diye yalvarıyor Kincaid arkamdan.

"Biliyorsun," diyor sandalyesine geri yerleşirken. "Kız kardeşim de ben onu cezalandırmadan önce benzer bir şey söylemişti. Kadınlar için, özellikle de seninle ilişkili olanlar için bir slogan gibi görünüyor. Cathy de aynıydı."

Yatağın kenarına diz çöküp Sydney'e bakıyorum. Hay sikeyim! Bu düşündüğümünden de zor. Ama buradan canlı çıkmamızı ve Sydney'nin ömür boyu terapiye ihtiyaç duymamasını istiyorsam bunu sineye çekmem gerekiyor.

Çenesini uzatıyor ve umarım onu doğru okuyorumdur.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SYDNEY

Roman'ın yan tarafıma dayadığı bıçağın soğuk çeliği tenimi yakıyor ve bana neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyor. Kollarım başımın üzerinde bağlı olduğu için ağrıyor ve JC'nin darbesi sayesinde aynı şekilde zonkluyor. Korkmuş olsam da ve Roman'ın sözleri beni etkilemiş olsa da, onları kastetmediğini biliyorum. Ve üzerimde gezinen JC değil de Roman olduğu için çok minnettarım.

Bunun Roman ve babama ne kadar işkence ettiğini hayal bile edemiyorum ama kurban olmayı reddediyorum. Ayrıca, konumumuzu ele vermemiş olsaydım, bu durumda olmayabilirdik.

Bana bakarken Roman'ın yüzündeki kararsızlığı görüyorum. Onu rahatlatmak için çenemi uzatıyorum ve anlaması için dua ediyorum.

"Neyi bekliyorsun Roman?" JC başını eğerek soruyor. "Sorun ne, biraz performans kaygısı mı var? Belki de Blake'i sana yardım etmesi için buraya getirmeliyiz."

"Ne sikime ihtiyacımız var ki?" diye karşılık veriyor Roman. Boxerını indirip aletini serbest bırakıyor, bu duruma rağmen aleti şaşırtıcı bir şekilde yarı sert. Nedenini düşünmemeye çalışıyorum, içinde bulunduğumuz durumdan tahrik olamayacağından eminim. Düşüncelerim, kendini eline alıp uzunluğunu yavaşça okşamaya başladığında kırılıyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, arada bir bakışlarımı aşağıya indirerek kendini okşayışını izliyorum. Birden bacaklarımın arasında bir kıpırdanmanın farkına varıyorum ve beni tahrik edenin durum değil o olduğunu anlıyorum, Roman için de aynı şey geçerli olmalı.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Öfkeli. Yapmak üzere olduğu şeyi düşününce yüzü acıyla buruşuyor. Üstüme doğru eğiliyor ve ben hemen fisıldıyorum, "Sorun yok, Ro." Ona daha önce hiç Ro dememiştim ve o da şaşkınlığını gizleyemiyor. Ama onu suçlamadığımı, onu sevdiğimi, çünkü daha önce ona bunu söylediğimde doğruyu söylediğimi ve iyi olduğumu bilmesini istiyorum. Kendimizi ve fakirleri kurtarmak için bunu yapmalıyız.

JC kim bilir ne kadar zamandır ailesine işkence ediyor. Hannah ve çektikleri için kalbim parçalanıyor. 15-16 yaşından fazla olamaz ve şimdi hayatı mahvoldu.

Roman'ın burun delikleri açılıyor, gözleri beni delip geçiyor ve ruhumun derinliklerine sesleniyor. "Özür dilerim Sydney," diyor kabaca, siki girişime baskı yaparken. "Özür dilerim. Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor, tekrar tekrar, daha da içeri itiyor.

"Bunların hepsi çok sıkıcı ve hiç de heyecan verici değil. Ben biraz canlandırılmalıyım derim." Ellerini çırpıyor ve ayağa kalkıyor. Yatağın etrafında yürüyüp Hannah'ya doğru ilerliyor ve nefesim kesiliyor.

Hayır, hayır, hayır.

Roman üstümde donup kalıyor ve JC'nin kot pantolonunu çıkarıp çıplak kığını ortaya çıkarmasını izliyoruz.

"İkinizin burada yaptığı bu küçük sahte şey yüzünden pek acı, korku ya da ıstırap görmüyorum. Ve neden tüm eğlenceyi sen yaşayasın ki? Hadi bir yarış yapalım." Hannah da ailesiyle birlikte hıçkırmaya başlar. "Önce sen bitirirsen, Roman, sonra, işim bittiğinde, elbette, değerli küçük Hannah ve ailesinin gitmesine izin vereceğim. Annesini de becerdim ama gevşek amlar bana bir şey yapmıyor, yani büyük bir kayıp değil. Ama işte burada işler ilginçleşiyor, o yüzden dikkat edin, eğer önce ben bitirirsem hepimiz ölürsünüz ve Sydney ile ben sonsuza dek mutlu yaşarız."

Boğazıma doğru ilerleyen öğürmeye engel olamıyorum. JC aletini kavrayıp kafasına doğru yürürken Hannah çılgın atıyor.

"Em," diye emrediyor ve Hannah başını çeviriyor. "Em dedim. Yala," diye homurdanıyor JC, Hannah'nın yüzünü kavrayıp sırtını kendisine çevirirken. Adam yanaklarını sıkıp ağzını açmaya zorlarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Yatağın kenarında diz çökmüş, küçük, iğrenç aleti dudaklarından bir santim ötede, "Em onu Hannah, yoksa annene ödetirim" diyor.

Ailesi ona, JC'ye bağılıyor ve o ağzını açarken ben arkamı dönüyorum.

"Ve git, Roman. Finişe kadar yarış," diye sesleniyor JC.

"Tanrım, Roman. Bir şeyler yapmamız lazım. Hemen," diye fısıldıyorum, JC Hannah'yı överken yüzümü onun koluna gömüyorum ve boğuk iniltiler hıçkırık korosuna katılıyorum.

Bağlı ellerime bakıyorum. "Bağları kes," diyorum ona acilen. "Ne?" diye tıslıyor, başını sallamaya başlamıştı bile.

"Onun dikkati dağılmışken yap."

Roman, JC'nin Hannah'nın ağzını tıkanırken ve hıçkırırken siktğini görmek için ona bakıyor ama hiç de caymıyor. Bana son bir kez baktıktan sonra başımı sallıyorum. Yanımdaki bıçağı kapıyor ve bileklerimi tutan ipi kesmeye başlıyor.

"Orada nasılsın Roman? Yaklaştın mı? Çünkü Hannah'nın o daracık amına girer girmez patlayacağım." İnliyor ve bu tarafa bakmak üzere.

"Bekle," diye fısıldıyorum ve Roman kesmeyi bırakıp kalçalarını pistonluyor ve beni beceriyormuş gibi inliyor, ki artık sertleşmediğı için bu imkânsız ama JC'nin bunu bilmesine gerek yok.

Gözlerim Blake'inkileri buluyor ve hiçbir şey yapamadığı için yıkılmış görünüyor. "Devam et," diyor ve ben de ona küçük bir gülümseme sunuyorum, sonra JC'nin dikkatinin hâlâ dağınık olduğunu kontrol ediyorum.

Roman bağı bileğimi tekrar kesmeye başlamıştı bile ve başımı eğerek ipin ipliklerinin yıprandığını görüyorum ama yeterince hızlı değıl. abalarını iki katına çıkarıyor ve bir saniye sonra ben çekiştirirken ip kopuyor.

Kalbim yerinden fırlıyor. Çok yakınız ama Roman'ın JC görmeden diğertaraftaki bağları kesmesine imkân yok.

Blake zincirlerini şingırdatmaya ve JC'ye seslenmeye başlıyor, Amos da hemen onu takip ediyor.

"Şimdi kimde performans kaygısı var, ya da belki de hiç kaldıramıyorsun." Blake devam ederek JC'yi kışkırtmaya devam ediyor, sonunda JC durup Hannah'dan uzaklaşıyor ve kaşlarını çatarak Blake'e bakıyor.

"Kıskanıyor musun, Blake? Kendini dışlanmış mı hissediyorsun? Sanırım üçlü ilişkilerde böyle oluyor. Dış emberde her zaman üzgün bir sikik vardır."

JC ona doğru yaklaştırken Blake, "Sen bilirsin, JC," diye karşılık veriyor. Blake'in çenesine kemik kıran bir yumruk indirirken hiçbir şeyi kaçırmıyor. ığlığımı bastırmak için dudağımı o kadar sert ısııyorum ki kan geliyor

Blake JC'ye dönerken gülüyor. "Küçük siklerden bahsetmişken, bir köpekte daha büyüğünü görmüştüm. Hiçbir kadın seni isteyerek sikmez!"

JC, Blake'in yüzüne bir darbe daha indirirken kükrüyor ve etin etle buluşma sesini duyunca irkilerek gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Kahretsin, Ro, acele et." Diğert bileğim serbest kalıyor. Roman ayak bileğimdeki ipi kesmek için ayağını sürüyerek aşağı iniyor ama zincirlerinin yetişmeyeceğini hemen fark ediyor.

"Oh kahretsin!" Mırıldanıyorum, biraz doğruluyorum ve bıçağı ondan alıyorum. "Bırak ben yapayım," diyorum ona, JC buraya bakarsa görmesin diye kendini konumlandırmaya çalışırken.

Ayak bileğimi bağlayan ipi kesiyorum ve yemin ederim bir noktada hızlı kesmeden dolayı duman görüyorum. Yan taraftaki kavgayı duyabiliyorum ve Blake'in azalan alayları aniden babamın sesiyle destekleniyor.

Sesleri duymuyorum ve sadece şu lanet ipi kesmeye odaklanıyorum.

Tam diğer ayak bileğinden ve beni rehin tutan son bağdan başlıyordum ki JC'nin bize bağırıldığını duyuyorum.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Bize doğru yürürken çıplak ayakları betona çarpıyor ve ben daha hızlı kesiyorum. Son ipliği de koparıken kalbim de bıçakla birlikte hızla atıyor. Roman ayağa kalkıp JC'yi engellerken dayanıksız şilte kayıyor.

Duvara yaslanmış, gözleri kapalı ve nereden aktığını bile bilmediğim kanlar içinde yatan Blake'e hızlıca bir bakış atıyorum.

"İşim bitti, artık kızı ve ailesini bırakabilirsin."

"Saçmalık!" JC küfrederek Roman'dan uzaklaşıp yatağın etrafından dolaşıyor. Yatağın ucuna yaklaştığında ip kopuyor ve ben dizlerimin üzerine kalkıp bıçağı ona doğrultuyorum.

"Bana yaklaşırsan seni bıçaklarım." Sesim korku ve adrenalinle titriyor.

JC gülüyor ve bu ses beni rahatsız ediyor. "Oh, Summer, bunu yapabileceğini düşünmen çok tatlı." Yaklaşıyor ve ben bıçağı uzatırken elim titriyor. "Bıçağı bana ver," diye hırılıyor.

Ben istemiyorum. Bunun için benimle savaşması gerekecek. Çünkü o kimseye zarar vermiyor. başka.

"Ver şu lanet bıçağı bana!" diye bağırır, yüzü koyu bir gölgeye döner. ve dişlerini gıcırdatırken çenesi titriyor.

Roman'ı yanımda hissedebiliyorum, bağlarını çekiştiriyor, kuduz bir köpek gibi hırlıyor ve hırlıyor. Onu tanımasaydım, sevmeseydim, o zaman ondan dehşete düşerdim.

JC ileri atılarak bıçağı benden kapmaya çalıştı ama ben kolumu bir kavis çizerek savurdum. Tıslayarak geri çekiliyor, bıçak ön kolunu kesip derisinde uzun bir kesik bırakıyor. Kan akıyor, yere damlıyor ama kafamı çevirmeye cesaret edemiyorum.

Roman ve Blake'e babamın bana kendini savunmayı öğrettiğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Ve şimdi nedenini biliyorum. Tüm vaizlik yılları, ondan ve Tanrı'dan gelen boğucu hayal kırıklığını hissettiğim tüm anlar, tüm hatalarım beni buraya, bu ana getirdi. Benim ve sevdiğim insanların hayatı,

Bu olayla sonsuza dek lekelenecek olan bir ailenin masum hayatı pamuk ipliğine bağlı.

"Göze göz."

"Hayata

hayat."

Karşılıklı adalet ilkesi. O ana kadar Tanrı'nın böyle bir intikam eylemine nasıl göz yumabildiğini anlamamıştım.

"Lanet olsun!" JC az önce açtığım yarayı incelemek için kolunu çevirirken tısladı.

"Seni uyarmıştım. Bir daha yanıma yaklaşırsan seni öldürürüm." Kelimeleri ona tükürüyorum, zehir ve vaat dolu. "Anahtar. Zincirler için, onu bana ver," diye talep ediyorum.

Dudağı kıvrılır ve burun delikleri açılır. Boynunda asılı olan zincire uzanıyor ve yavaşça başının üzerinden geçiriyor. Ulaşamayacağım bir yerde tutarak, "Al bakalım, tatlı Summer. Gel ve al onu."

Roman durdu ve vücudunun üst kısmı bize doğru döndü. "Sydney," diye fısıldıyor, ses tonunda bir uyarı var. Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum ve anahtarlı kolyeye uzandığım anda JC bıçağına doğru bir hamle yapacak. Ama başka seçeneğim yok.

Öne doğru eğilip bıçakla JC'nin yüzü arasındaki mesafeyi kapatıyorum ve kolyeye uzanıyorum. Gözümün ucunda bir hareketlenme oluyor ama bunu fark etmeye cesaret edemiyorum, JC'nin bakışlarını koruyarak elimi avuç içimi anahtarın altına koyuyorum. Elimi yavaşça kaldırdığımda, anahtarın avucuma sürtündüğünü hissediyorum ve elimi anahtarın etrafına kapatmaya başlıyorum. Güvende olduğumu, başardığımı sanmıştım.

Yanılmışım.

Anahtarı sıkıp elimi geri çekiyorum ama onun yerine öne doğru çekiliyorum. Dengemi kaybettiğimde bir çığlık atıyorum ve bıçağı tutan elim sertçe bükülüyor. Bıçağı tutmayı başararak Roman arkamdan bağırırken öne doğru düşüyorum. Bıçak JC'nin yüzünü sıyrıp geçerken, vücudunun öne doğru sarsılmasından bir saniye önce kolum yukarı doğru itiliyor.

"Arrgh! Siktir... seni!" diye haykırıyor ve kolunu kaldırırken arkasında Hannah'nın annesini görüyorum. JC'nin vücudu tekrar sarsılmadan bir saniye önce ışık metalin üzerinde parlıyor ve beni bırakıp dönmeye başlıyor. Yüzümü korumayı başararak yere düşüyorum.

"Lanet olası amcık. Seni öldüreceğim, seni kaltak!" diye bağırıyor ve kadının yüzüne yumruk atıyor. Geriye doğru tökezliyor, yere bir şey çarpıyor ve onun bir bıçak olduğunu görüyorum, adamın kıyafetinden almış olmalı.

Adam Hannah'nın annesinin üzerine atlıyor, bir gümbürtüyle onun üzerine düşüyor ve hemen yüzüne, gövdesine, yumruklarını indirebildiği her yere yumruk atmaya başlıyor.

"Sydney! Sydney!" Roman'ın bağırışları beni önümdeki dehşetten uzaklaştırıyor. Başımı çevirdiğimde elini salladığını görüyorum. "Anahtarı bana ver. Anahtarı, Sydney."

Vücudumda yanıp sönen acıyı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve anahtarla birlikte kolyeyi Roman'a uzatıyorum.

"Hey, hey, iyi misin?" diye soruyor ama ben onu dinlemiyorum ve o beni durduramadan arkamı dönüyorum.

Hannah'nın annesinin gevşek bedenine darbe üstüne darbe yağdırmaya devam ederken JC'ye doğru yürüyorum. Elim hala tuttuğum bıçağın sapında sıkılaşıyor ve onu yukarı kaldırıp aşağı indiriyorum. Bıçak deriye ve kaslara batıyor ve bıçağı geri çekip tekrar indirirken yüzüme sıçrayan kanı düşünmüyorum.

Bir diğerı bıçağı parmaklarımdan sıyrırken kollar belime dolanıyor ve beni sürüklüyor. ığlık atıyorum. Çok yüksek sesle ve çok uzun çığlık atıyorum. Sesim çatlıyor, hıçkırıklar göğsümü sararken kesiliyor. Roman'ın kulağımdaki yatıştırıcı sesinden başka hiçbir şey anlamıyorum.

"Seni tuttum. Güvendesin. Her şey yolunda Sydney. şşş."

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama sonunda başka sesler ve duygular ortaya çıkıyor. Histerik ağlamalar, bağırışlar, yerde sürünen aceleci ayaklar ve derin bir hüzün ve keder rts.

Gözlerim ileriye sabitlenmiş, renk ve hareket parıltıları içeri girip çıkıyor ve çevremde kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor.

Sessiz sesler yavaşça içeri süzülürken üzerime yumuşak bir şey seriliyor.

"Birazdan geri döneceğim, tamam mı?" diyor kadınsı bir ses yanımda.

"Teşekkür ederim," diyor Roman. "Sydney, beni duyabiliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sanki başım vücuduma bağlı değilmiş gibi hissediyorum.

"Aferin kızıma. Birkaç dakika içinde daha rahat bir yere geçeceğiz, tamam mı?"

Tekrar başımı sallıyorum, sonra başım Roman'ın omzuna düşüyor ve gözlerim kapanıyor.

Karanlık olmasını umuyordum ama tek gördüğüm Hannah'nın annesini dven JC, sonra da kan, bir kan yağmuru. Kollar beni sıkıca sarıyor ve onlardan biraz teselli buluyorum.

Hak etmediğimi düşündüğüm bir rahatlık.

Birini öldürdüm.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Igroan ıgıllıkları sisli beynimi delip geçiyor ve başımı hareket ettirdiğimde acı yüzüme vuruyor.

"Lanet olsun," diyorum ama bu daha çok bir mırıltı gibi çıkıyor ve dudağımın yarılıp şiştiğini fark ediyorum. Sağlam olan tek gözüm bir hareket bulanıklığına takılıyor ve diğerini açıp nerede olduğumu ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Kincaid, yakala!" diye yankılanıyor tanıdığımından emin olduğum bir ses. Bir saniye sonra aklıma geliyor. Roman. Bu Roman'ın sesi. Gerçeklik lanet bir patlama gibi üzerime öküyor. Eller bileklerimi çekiştiriyor ve ben onları savuşturmaya çalışıyorum.

"Ben Amos, Blake. Kelepeleri ıkarayım."

Kincaid.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken zincirlerin takırtısını ve bileğimdeki bir başka çekişi duyuyorum.

Lanet olsun! Her yerim acıyor ve dilim ağzımda pamuk gibi hissediyorum. Acıya rağmen, yarılmış dudağımı yalıyorum ve görüşümü bulanıklaştıran her neyse onu silmek için elimi kaldırıyorum.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum, çünkü gözüme dokunduğumda beyaz bir acı saplanıyor. Elimini bıraktığımda kırmızı kanlı bir şey görüyorum.

Delici bir ıgılık odanın içinde yankılanıyor... hayır, bir ahır, bir ahırdaydık. Eller beni çekerken bilincim yavaşça geri geliyor ve Kincaid'in biriyle konuştuğunu duyuyorum.

Sonra o gitti.

Ben de gittim.

Eğilip ayakkabılarımı giyiyorum ve kaburgalarım hareket edince irkiliyorum. "Allah belanı versin," diye homurdanıyorum.

"Hâlâ kaburgalarından şikâyet etmiyorsun, değil mi?" Ro odama girerken bana takılıyor. Temiz, canlı klinik duvarlar ve o ağartıcı, tıbbi koku bu odanın özlemeyeceğim şeyleri. Ve yemekleri. Hastane yemeklerini değerlendiren biri belli ki hiç düzgün bir yemek yememiş.

"O nasıl?" Konuyu birkaç kırık kaburgadan daha önemli bir şeye çevirerek soruyorum.

Yüzü düşüyor ve başını öne eğiyor. "O iyi," diyor inandırıcı olmayan bir şekilde. "İyi olacak," diye ekliyor.

"Evet, iyileşecek." Güçlkle ayağa kalkıyorum ve yataktan eşyalarımı alıyorum. "Hadi buradan çıkalım ve kızımızı eve götürelim."

Roman kapıyı açıyor ve yüzünü avuçlamak için duraklıyorum, kirli sakalının kıllarının avucumu çizdiğini hissediyorum. "Ya sen?"

Yarılmış dudağımın farkında olarak beni nazikçe öpüyor ve bu şimdilik yeterli bir cevap.

Son yirmi dört saat çok yorucu ve duygusaldı. Eve gidip uyumak için sabırsızlanıyorum. Ama bunu yapmadan önce Hannah ve babasını kontrol etmemiz, sonra da Sydney'e babasıyla ilgili haberi vermemiz gerekiyor.

Roman beni Hannah'nın iyileşmekte olduğu bu koğuşun karşısındaki kadın koğuşuna götürüyor. Özel odasının kapısını çaldığımda bir erkek sesi içeri girmem için sesleniyor ve Roman kapıyı yavaşça iterek açıyor.

"Hey, Brian." Roman selam veriyor ve Hannah uyurken yatağının yanında oturduğu yere doğru yürüyor.

"Roman, Blake," diyor ve ellerimizi sıkmak için ayağa kalkıyor. Biz konuşurken onu rahatsız etmek istemediği için bizi Hannah'nın yatağından uzaklaştırıyor. Konuşmadan önce hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Polisler bu sabah Hannah'yla konuşmak için geldiler ama uyuyordu ve doktor onlara henüz konuşacak kadar iyi olmadığını söyledi." Kelimeleri söylüyor ama ne bir duygu var, ne de bir tonlama, monoton ve sadece hareketleri yapıyor gibi.

Bakışları tekrar kızına yöneliyor. "Yapmam gereken... Trisha'nın cenazesini organize etmek, Hannah'nın okuluyla konuşmak ve bir terapistle bakmak, ama ben-"

"Hey, Brian. Brian, yavaşla. Şu anda bunların hiçbirini düşünmene gerek yok. Sadece Hannah'ya odaklan," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Sydney nasıl?" diye sorar.

"Durumu iyi. Bugün taburcu oluyor ama eminim Hannah'yı kontrol etmek isteyecektir," diyor Roman.

"Evet, bu... Ona teşekkür etmek istiyorum, biliyorsun..." Sözleri iz bırakıyor

Kapalı.

Odaya bir hemşire giriyor, bakışları üzerimize çevrilmeden önce Brian'a başıyla selam veriyor, ve kaşlarını çatıyor.

Ziyaret saatleri dışında burada olduğumuz için bizi azarlamaya hazırlanırken Roman ona "Biz gidiyoruz," diyor. Ro cüzdanından bir kart çıkartıyor ve Brian'a uzatıyor. "Birkaç gün içinde seni kontrol edeceğiz, ama o zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Tamam mı?"

Brian kartı alıp cebine koyuyor ve başını sallıyor. "Teşekkürler." Sonra kızının yanına geri dönüyor.

Biz de onu yalnız bırakıp Sydney'nin odasına gidiyoruz. İçeri girdiğimizde giyinmiş ve yatağın kenarında oturuyordu. Bize bakmak için başını kaldırıyor. "Hey, gitmeye hazır mıyız?" Cevap beklemeden yataktan atlıyor ve bize doğru yürüyor.

Morarmış yanağı ve burnu bugün daha kötü görünüyor ve keşke o orospu çocuğunu tekrar tekrar işkence etmek için ölümden geri getirebilseydim.

"Syd-"

"Gidelim," diyerek sözümü kesti. "Lütfen," diye ekliyor sonuna, ses tonunu yumuşatarak.

Yanımızdan geçip kapıya doğru yürürken ona elimle işaret ettiğimde Ro başını sallıyor. "Eve gidince anlatırız," diyor peşinden gitmeden ve neredeyse sallanan kapıya çarpacakken.

Tahmin ettiğim gibi, bu konuşma eve gidene kadar beklemeyecek. Hastaneden çıkıp babasının evinin aksi yönüne doğru gittiğimiz anda sorular sormaya başlıyor.

"Babam şu tarafta. Onu kontrol etmem gerek."

Ro ona, "Önce eve gidelim, sonra gidip onu görürüz," diyor. "Hayır, iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum ve sanırım bir süre onunla kalabilirim.

biraz."

Koltuğumda dönüyorum ve sağ tarafımda bir ağrı yayının oluşmasıyla irkiliyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Neden?" d i y e kaşlarını çatıyor. "Bana söylemediğin şey ne Blake Cassidy?"

"Orada değil," diyor Ro kayıtsızca.

"Hayır, o zaman nerede?" Birkaç dakika boyunca ikimiz de cevap vermiyoruz. "Roman, nerede o?"

Başımı eğiyorum ve iç çekiyorum. Tekrar ona baktığımda bana bakıyor ve gözlerimden anladığını biliyorum. "Dün gece tutuklandı, Syd."

Yüzü öfkeden teslimiyete dönüşüyor ve koltuğunda geriye doğru yığılıp pencereden dışarı bakıyor.

"Her şey yoluna girecek-"

"Lütfen her şeyin yoluna gireceğini söyleme. Bunların hiçbiri iyi değil, Blake." Gözlerinden yaşlar süzülürken acı dolu yüz ifadesini bana çeviriyor. "Hapse girecek, değil mi? Ve bana yalan söyleme. Artık lanet yalanlar yok."

"Bu mümkün, evet. Ama ona iyi bir avukat tuttuk ve hafifletici sebepler öne sürebilir. Bu açık ve kapalı bir dava değil."

Gözlerini kaçırıp tekrar pencereden dışarı bakıyor. "Peki ya Hannah, o nasıl?"

"Size gelmeden önce onları görmek için uğradık, durumu iyi."

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi, Blake? Annesi yeni öldü ve o... Bir daha iyi olacağından şüpheliyim."

Başını arkaya atıp gözlerini kapatıyor ve böylece daha fazla konuşmamızı engelliyor. Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdük.

Syd doğruca, tüm bunlar olmadan önce kullandığı odasına gidiyor, Ro ve ben de mutfığa gidip ona biraz yer açıyoruz.

Ro buzdolabını açarken ben taburelerden birine oturup "Burası tam bir karmaşa, Ro," diyorum.

"Bunlardan bir tane ister misin?" diye soruyor ve bir bira uzatıyor.

"Tabii ki evet! Sanırım alkolik olabilirim. En azından acımı dindirir. Kırık kaburgalar neden bu kadar acı veriyor ki?" Bana biramı uzatıyor, ben de bir yudum alıyorum ve şişeyi ağzımdan uzaklaştırırken tatmin olmuş bir iç çekiyorum.

Ro yanımdaki tezgâha yaslanmış, kendi birasını içiyor. "Roxy bu sabah aradı. Bana cinsel saldırı, özellikle de insan ticareti mağdurlarıyla çalışan bir arkadaşının numarasını verdi."

"Kulağa hoş geliyor. Belki Syd ve Hannah'yı birlikte götürebiliriz?"

"Eğer ilgilenirsek bizim için bazı işler yapabileceğinden bahsetti." "JC gibi aşağılık amcıkların işini bitirmeyi içeriyorsa, beni de say." Bunu düşünmeme bile gerek yok. Zaten yaptığımız işten çok da farklı olmayacak.

"Ahırda olanlar hakkında onunla konuştun mu?" Aklından geçenleri bildiğim için soruyorum. Benim de aklımı kurcalıyordu.

Başını sallıyor. "Konuşacağım."

"Güzel. Er ya da geç. İltihaplanmasına ve daha fazla kafa büyümesine izin verme."

Kıkırdar. "Evet, doktor," diyor gülümseyerek.

"Hayır, hemşire. Hemşire üniforması bana çok yakışır," diyorum, aklımda bir fikir oluşuyor. Ro bana bakarken kaşlarını çatıyor, şişesi dudaklarının yarısına kadar durmuş. "Evet, bu fikrin hoşuna gideceğini düşündüm," diyorum ona göz kırparak.

"İğrenç!" diyor şişesini yere bırakarak.

Ve akşam yemeği hazırlamaya koyulduk. İyi olacağız. Biraz zaman alacak ama oraya ulaşacağız.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

SYDNEY

Hastaneden döndükten sonra odama saklandım. Sorularla ve zaten hırpalanmış bedenime ve zihnime saldıran bir dizi duyguyla başa çıkamıyorum.

Duş alıyorum, vücudumdaki o berbat hastane kokusunun izlerini temizliyorum, morarmış yüzüme bakmaktan kaçınıyorum. Sanki ihtiyacım varmış gibi, olanları bir kez daha hatırlatıyor. Rahat pijamalarımı giyip yatağa giriyorum, yorganı başımın üzerinde sürüklüyorum ve bir sihir numarası gibi ortadan kaybolmayı umuyorum.

Babamın tutuklandığı haberi bir darbeydi ama dürüst olmam gerekirse beklenmedik bir şey değildi. Her şeyin üstüne yığılacak başka bir şey daha. Bu çok fazla. Roman'la aramızda olanları, JC'nin bize yaptıklarını çözmeye çalışmadım bile.

Üstümde yatarken yüzünde beliren ıstırapı hatırladıkça gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Hafızamı silkeleyip gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Onu suçlamıyorum. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Ve öyleydi de, berbat bir şekilde. Ama o zamandan beri bana zar zor bakabiliyor ve içimdeki utangaç taraf, onun beni görmeye dayanamadığını hissetmekten kendini alamıyor.

Saçmalıyorsun Sydney.

Uykuya dalmalıyım ve bir süre sonra hıçkırarak uyanmalıyım. Güvende olduğumu ve o ahıra geri dönmediğimi fark etmem birkaç dakikamı aldı. Bir adamı bıçakladıktan sonra kanlar içinde kalmadığımı, genç bir kızın annesinin dövülmüş ve kanlı bedenine bakmadığımı...

Kapım açılıyor ve Roman içeri giriyor, akşamın erken saatlerindeki yarı karanlıkta gözleri bir saniyeliğine benimkileri buluyor.

"İyi misin? Ağladığını duydum," diyor, odaya doğru bir adım daha atıyor ve bakışlarını indiriyor.

"Sadece bir rüya." Odaya tamamen girdiğinde, ıslak yüzümü silkeleyerek oturur pozisyona geçiyorum. "Roman-"

"Hayır, bırak konuşayım, lütfen."

"Tamam," diyorum, gelip oturması için yatağın kenarına vuruyorum, ama yaklaşmasına rağmen ayakta kalıyor.

"Eğer bl-"

Yataktan fırladım ve o beni durduramadan elimi ağzına kapattım. "Hayır, hayır. Tanrım, hayır." Başımı sallıyorum ve gözlerimle ona yalvarıyorum. "Seni suçlamıyorum." Korkumu, suçluluk duygumu ve aklımdan geçen diğer tüm düşünceleri yutup sadece bu ana odaklanıyorum. "Sana seni sevdiğimi söyledim ve bunda ciddiydim. O zamana kadar bilmiyordum ama seni ve Blake'i seviyorum." Kolu sırtıma dolanırken elimi yavaşça ağzından indiriyorum. Ve bedenim onun dokunuşuyla rahatlatarak iç çekiyor. Bu masum bir dokunuş ama çok daha fazlasını ifade ediyor.

"Ve seni seviyoruz. Ama korkuyorum."

Sözleri karşısında şok oldum. Roman Stone bana hiçbir şeyden korkan biri gibi gelmiyor. "Neyden korkuyorsun?" Fısıldıyorum, yüzündeki kırılganlığı izliyorum.

"Korkmandan... tekrar birlikte olduğumuzda tek göreceğinin bu olmasından." Gözleri bu olasılığın acısına karşı kapanıyor.

Başımı sallıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. O *adamın* benden, bizden başka bir şey almasına izin vermeyeceğim."

Kapıdan bir yumruk sesi geliyor ve Roman'ın omzunun üzerinden bakınca Blake'in orada olduğunu görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor temkinli bir şekilde ve yavaşça odaya girip durumumuzu kontrol ediyor.

Onu yanıma çağırıyorum ve bize ulaştığında elimi uzatıp yüzündeki morluklara dokunuyorum.

"Çok özür dilerim," diyorum, sesim çatlayarak.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Bu senin suçun değil, Syd."

"Öyle hissettirmiyor." Suçluluk duygusunu kutusuna geri koyup köşeye itiyorum. "Ama öyle olmadığını biliyorum. Ben sadece..." Kelimenin ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Ben iyiyim. İyi olacağız." Başımı eğiyorum ama birkaç saniye sonra kaldırıyorum.

"Hey, birlikte bunun üstesinden geleceğiz. Seni seviyorum Syd," diyor Blake ve ben artık gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye boğulmayı başarıyorum, sonra iki çift kol tarafından sarılıyorum. Sıcaklık, güvenlik ve sevgiyle sarıldım.

Bir ay sonra.

KAPININ KILIDINI AÇIYORUM, anahtarlarımı yan masaya atıyorum ve mutfaktaki seslere doğru yöneliyorum.

"Hey, ben geldim," diyorum mutfağa girerken, Roman ve Blake'le birlikte duran iki polisi görünce kısa kesiyorum. "Oh... Merhaba, böldüğüm için üzgünüm."

"Sorun değil Bayan Kincaid. Konuşmaya geldiğimiz kişi sizdiniz. Oturalım mı?" diyor kadın, oturmam için eliyle işaret ederek, hem de kendi evimde.

Ayakta kalıyorum ve mesajı alan kadın polis devam ediyor: "Tamam, size karşı yapılan suçlamaların düştüğünü bildirmek istedik."

Ve şimdi keşke o koltuğa otursaydım diyorum. Ben ayakta kalmaya çalışırken Roman ve Blake kahkahalarını bastırıyorlar.

"Anlamıyorum. Nasıl... Ne..."

"John Clark'ın ölümü meşru müdafaa olarak değerlendirildi. Tüm bildiğimiz bu."

Ro'ya bakıyorum çünkü arkadaşı Roxy'nin bu olayla bir ilgisi olduğunu biliyorum, ama o sadece göz kırıyor. Avukatım, meşru müdafaa iddiasında bulunsam bile, ona yaptığım saldırının şiddeti ve onun bana sırtını dönmüş olması nedeniyle davamın uzun bir yargılama süreci içereceğini söyledi. Birisi sizden uzağa bakarken meşru müdafaa iddiasında bulunmak biraz zor.

Elindeki bardağı tezgâha bıraktı ve bana doğru bir adım attı. "Sadece size haber vermek istedik. Şimdi gidiyoruz." Benimle aynı hizaya geldiğinde eğilip fısıldıyor, "Bu topraklarda hiçbir mahkeme seni o bok parçasını öldürmekle suçlamayacaktı." Geri çekilip başını sallıyor. "Hoşça kalın Bayan Kincaid, Bay Stone, Bay Cassidy. İyi günler dilerim."

Meslektaş geçerken başını sallıyor ve kapı arkalarından çarparak kapanana kadar şoka girmiş bir şekilde orada duruyorum.

"Aman Tanrım!" Beynim az önce ne olduğunu kavrayamıyor. "Sen!" Ro'yu işaret ederek söylüyorum. "Bu sen ve Roxy'ydi, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyor şaşırmış gibi yaparak.

"Her neyse!" Tezgâha doğru yürüyüp ellerimi kenara koyuyorum ve başımı öne eğiyorum. Bir saniye sonra kafamı kaldırıyorum. "Ya babam?" I

diye soruyorum, bakışlarım aralarında gidip geliyor, birinin bana cevap vermesini bekliyorum.

İkisi de sırtıyor. "O evde. Askıya alındı-"

Blake'in sözünü bitirmesine izin vermeden ikisinin üzerine atılıyorum. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" Bana sarıldıklarında bağıriyorum.

Beni yere indiriyorlar, ama ben duramayacak kadar heyecanlıyım ve zıplamaya, dans etmeye ve mutfakta koşmaya devam ediyorum.

"Hey, hey!" Ro sesleniyor, yanından uçarak geçerken beni belimden yakalıyor. "Seans nasıldı?"

Kollarında dönüp onu dudaklarından öpüyorum, sonra dönüp aynı şeyi yanımdaki Blake'e yapıyorum. "İyi idi. Hannah harika gidiyor."

Her şeyden sonraki ilk hafta alternatif bir evrende yaşamak gibiydi. Üzüntü, mutluluk, depresyon, suçluluk ve utanç anları yaşadım, duygunun adını siz koyun ve ben onu bir noktada hissettim. Ro biriyle görüşmemi ve belki Hannah'nın da gelebileceğini söylediğinde kabul ettim. Hannah'ya yardım etmek istiyordum ve olanları çevrem dışındaki biriyle konuşmazsam işlerin daha da kötüye gideceğini biliyordum.

Trisha'nın cenazesinden iki gün sonra Hannah ve ben Roxy'nin tavsiye ettiği terapist Milly ile görüşmeye gittik. Ve o inanılmazdı. Sadece olanlarla değil, Ro ve Blake ile olan alışılmadık ilişkimle ilgili duygularımla da başa çıkmama yardımcı oldu.

Tanrı hala hayatımda bir rol oynuyor, bunun asla değişeceğini sanmıyorum, ancak kararlarım bana ait ve gerçekçi olmayan bir beklenti ya da inanç yüzünden vermiyorum. İlişkimizin herkes için olmadığını biliyorum ama bizim için öyle. İşe yarıyor. Ve görünen o ki bu ilişkinin yürüdüğü tek kişi de biz değiliz. Birçok geceyi Roxy ile Maddox ve Zak hakkında sohbet ederek geçirdim.

"Milly'nin soru-cevap yaptığımız bazı ekstra oturumlar düzenlemesine yardım edeceğiz. Suzi de bize katılacak."

"Bu harika." Ro saatine bakarak şöyle dedi. "Seni önemli bir şeyden alıkoyuyor mu?" Ona takılıyorum.

"Aslında evet," diyor Blake'le şeytani bir bakış paylaşırken.

"Neler oluyor? Geri çekilip ikisini izliyorum."

Bir şeylerin peşinde oldukları kesin.

"Şey, gidip Kincaid'i görmek istersin diye düşündük," diyor Blake ve daha fazlası varmış gibi geliyor ama detay vermiyor.

"Tamam," diyorum tereddütle. "Başka ne var?"

Blake ve Roman birer kollarını benimkilerin altına sokup ön kapıya yöneliyorlar.

Ro gizemli bir şekilde, "Gerisi sürpriz, o yüzden akşama kadar beklemeniz gerekecek," diyor.

SON

Hava karardıktan sonra neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://imogenwellsauthor.kit.com/68cdc12918>

TEŞEKKÜRLER

Vay canına! Bir yıldan fazla bekledikten sonra *The End*'i yazmak gerçekten inanılmaz. Ama geri döndüm!

Muhteşem Alfa okuyucularım Marnie, Laura ve Nikki'ye teşekkür ederim. Siz bayanlar harikasınız ve siz olmasaydınız bu kitabı bitiremezdim.

Tüm Kanunsuz Hanımlarıma özel bir teşekkür etmem gerekiyor! Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve hayatımda olduğunuz için her gün şükrediyorum. Sürekli desteğiniz ve yardımınız çok takdir ediliyor, özellikle de size yeni bir şey vermediğim geçen yıl.

Muhteşem format için ve bana ve gecikmelerime katlandığı için Sienna'ya çok teşekkürler. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Tüm ARC okuyucularıma ve devam eden desteğiniz için tüm blogculara ve bookstagramcılara çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, ama hiçbir şekilde en az değil, okuyucularıma çok teşekkür ederim. Hepinizin sabırla kendimi toparlamamı ve size ağzınızın suyunu akıtacak yeni kitap sevgilileri vermemi beklediğinizi biliyorum. Buyurun, iki tane alın!

YEDİ ÖLÜMCÜL GÜNAH SERİSİ

Gurur - Nikki J Summers -

<https://mybook.to/PrideNikkiJSummers>

Şehvet - Imogen Wells -

<https://mybook.to/SDSLust>

Kıskançlık - K J Ellis -

<https://mybook.to/Envykjellis>

Gluttony - N.O. One - <https://geni.us/SDSGluttony>

~~Gazap - Nicola Jane -~~

<https://mybook.to/WrathNicolaJane>

Tembellik - Emma Creed

<https://mybook.to/Sloth>

Açgözlülük - S J Ransom

YAZAR HAKKINDA

Imogen Wells, kocası, üç çocuğu, aile köpeği ve kedisiyle birlikte yaşadığı İngiltere'nin doğusunda yaşayan bir kara romantizm yazarıdır.

Imogen, üç çocuğuna evde anne olduktan sonra okula geri dönmeye karar verdi. Ve 2020 yılında Tarih ve İngiliz Edebiyatı alanında Birinci Sınıf Onur derecesiyle mezun oldu.

Okumadığı, yazmadığı veya düzenleme yapmadığı zamanlarda Netflix'te yeni diziler izlemeyi veya Friends gibi eski favorilerini yakalamayı seviyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

